

4 Ἡ γνωστὴ Γαλιλθα ἠθοπολὶς Κορίν καθεὶν δὲν εἶναι μόνον ἓνα λαμπρὸν ἀστέρι τοῦ Ἀμερικανοῦ κινηματογράφου ἀλλὰ καὶ μιὰ καλὴ ζωγράφος. Μετὰ τὴν τελευταία τῆς ἐρωτική ἀπογοήτευσιν ποὺ τὴν ὠδήγησε στὸ διαζύγιον καὶ στὴν γνωστὴ ἀπέλπειρά αὐτοκτονίας, ἡ Κορίν ἐπέδωκε στὴν ζωγραφικὴ καὶ σκοπεῖται τώρα νὰ ἐκθέσῃ στὸ Παρίσι μερικoὺς ἀπὸ τοὺς καλὺτεροὺς τίνασκάς της.

—Ναί, ἐγώ είμαι! είπε ή Κατελίνα στό Μαυρίκιο Μόσχο. Ή
θελα νά σέ τιμωρήσω μέ τά ίδια μου τά χέρια...

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΣΤΑ παλαιά τα χρόνια ζούσε στη Βολωνία της Ιταλίας ο ευγενής Τζεντίλε Καρμινάτι, που αγαπούσε τρελλά μια παντρεμένη. Η αρχόντισσα αυτή, πολύ όμορφη και φρόνιμη, ήταν γυναίκα του Νικολό Τσεκίνο.

Η Λάουρα — αυτό ήταν το όνομά της — αγαπούσε τον άντρα της κι αυτός πάλι τη λάτρευε. Έτσι ο έρωτας τους Τζεντίλε, έφυγε έπειτα από λίγο καιρό για τη Μοδένα, όπου φρόντιζε να διορίστη διοικητής, μόνο και μόνο για να απομακρυνθεί από την αγαπημένη του.

Τον ίδιο καιρό ο Νικολό έστειλε τη Λάουρα σ' ένα εξοχικό χτήμα, τρία χιλιόμετρα έξω από τη Βολωνία, επειδή ήταν εγκυος, για να γεννήσει εκεί.

Ξαφνικά όμως η όμορφη Λάουρα αρρώστησε βαριά. Ένα θράσος μάλιστα, που δεν έδειχνε κανένα σημάδι ζωής, ο γιατρός της πέρασε για νεκρή κι έδωσε την άδεια να τη θάψουν. Υστερ' απ' αυτό, οι συγγενείς της, που δεν αμφέβαλλαν για το θάνατό της, τη μεταφέρανε και τη θάψανε στη γειτονική εκκλησία. Μαχά ο άντρας της δεν παρακολούθησε την κηδεία της, γιατί βρίσκονταν στη Βολωνία.

Ο Τζεντίλε, μόλις έμαθε την είδηση αυτή, λυπήθηκε κατάκαρδα. Κι επειδή λάτρευε τη Λάουρα, σηκώθηκε τη νύχτα και παίρνοντας τον πιστό του υπηρέτη, τράβηξε έφιππος στο μέρος όπου ήταν θαμμένη η αγαπημένη του.

Όταν έφτασε εκεί, άνοιξε την πόρτα του μνημείου, μπήκε με προσοχή μέσα κι' άνασκήωσε το σκέπασμα του φερέτρου. Κατόπιν άκουμπησε το πρόσωπό του στο μάγουλο της νεκρής κι άρχισε να την φιλή και να την βρέχει με δάκρυα.

Ξαφνικά όμως, κατάλαβε πως η καρδιά της χτυπούσε! Οι χτύποι της ήταν ασθενικοί, αλλά μαρτυρούσαν πως ζούσε ακόμα!

Ο Τζεντίλε, με μεγάλη ψυχραιμία κάλεσε τον υπηρέτη και κατάρωσε μαζί του να βγάλει τη Λάουρα από τον τάφο, να την βαλνί πάνω στ' αλόγο του και να τη μεταφέρει στο σπίτι του στη Βολωνία.

Εκεί, μίλησε στη μητέρα του μια καλόκαρδη και πονετική γυναίκα, που με τις περιποιήσεις που έκανε της μισοπεθαμένης, κατάφερε στο τέλος να την ξαναφέρει στη ζωή.

Αμα συνήλθε η Λάουρα, άναστέναξε βαθεία, κύτταξε γύρω της και ρώτησε με άπορία:

— Πού είμαι, λοιπόν εδώ;

— Ησύχασε, της αποκρίθηκε η μητέρα του Τζεντίλε. Βρίσκεσαι σε καλό και τίμιο σπίτι.

Σε λίγο μπήκε στο δωμάτιο κι' ο ίδιος ο Τζεντίλε, που συνεχάρη τη Λάουρα για τη διάσωσή της και της διηγήθηκε με ποιο τρόπο την άνασκησε!

Η ώραία αρχόντισσα τον ευχαρίστησε και τον εξώρρισε στον έρωτα που ένιωθε γι' αυτήν να μην την κρατήσει στο σπίτι του, αλλά να την αφήσει να γυρίσει στο δικό της.

Ο Τζεντίλε, αφού την διαβεβαίωσε ότι θα την σεβόταν σαν αδελφή του, της ζήτησε στο τέλος μια χάρη.

— Όλοι οι συμπατριώτες μας, της είπε, πιστεύουν ότι πέθα-

νες και φυσικά δεν σε περιμένουν στο σπίτι σου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, επειδή εγώ θα φύγω για τη Μοδένα, να μείνεις εδώ μαζί με τη μητέρα μου, ώσπου να γυρίσω. Υστερα σκοπεύω να σε κάνω δώρο στον άντρα σου, μπροστά στους άρχοντες της πόλεως μας.

Η ιδέα αυτή άρεσε στη Λάουρα και του έδωσε το λόγο της να περιμένει το γυρισμό του.

Μόλις όμως τελείωσε τα λόγια της, αισθάνθηκε να την πιάνουν οι πόνοι της γέννας. Με τη βοήθεια τότε της μητέρας του Τζεντίλε η Λάουρα έφερε στον κόσμο ένα ωραίο και ροδαλό αγοράκι.

Ο Τζεντίλε χάρηκε πολύ γι' αυτό κι' αφού παράγγειλε να την περιποιηθούν σαν γυναίκα του, έφυγε για την έδρα του.

Σε λίγο, όταν τελείωσε την υπηρεσία, που είχε στη Μοδένα, γύρισε πάλι στη Βολωνία. Αμέσως τότε ώργάνωσε ένα μεγάλο γεύμα και προσκάλεσε σ' αυτό τους ευγενείς της πόλεως και τον άντρα της Λάουρας.

Πριν τελειώσει το γεύμα ο Τζεντίλε σηκώθηκε ξαφνικά και μπήκε στο δωμάτιο της φιλοξενούμενης του, της μίλησε για λίγο και κατόπιν ξαναγύρισε κοντά στους καλεσμένους του.

Πέρασαν κατόπιν δυο — τρία λεπτά κι' ο Τζεντίλε σηκώθηκε και τους είπε:

— Στην Περσία υπάρχει συνήθεια, όποιος θέλει να τιμήσει ένα φίλο του, να τον προσκαλή στο σπίτι του και να του δείχνει το προσφιλέστερο πράγμα που έχει, έμψυχο ή άψυχο. Το ίδιο αποφάσισα να κάνω κι' εγώ. Πριν όμως σας φέρω για να δείτε το πράγμα, που λατρεύω, σας παρακαλώ να μου λύσετε μια άπορία.

Ξέρω κάποιο συμπλήρωμα, που είχε έναν πιστό υπηρέτη. Ο υπηρέτης αυτός αρρώστησε βαριά, κι' ο κύριός του χωρίς να περιμένη τί θ' απογίνει, πρόσταξε να τον πετάξουν στο δρόμο.

Από εκεί όμως έτρεξε να περάσει κάποιος ξένος που τον λυπήθηκε, τον πήρε σπίτι του, τον περιποίηθηκε και τον έσωσε.

Σας ρωτά λοιπόν: Ποιος πρέπει να κρατήσει τον υπηρέτη;...

Οι καλεσμένοι, καθώς κι' ο άντρας της Λάουρας συμφώνησαν ότι ο υπηρέτης ανήκει στον δεύτερο και ότι ο πρώτος κύριός του έχασε κάθε δικαίωμα πάνω του.

Ο Τζεντίλε έμεινε ένθουσιασμένος από την απάντησή τους. Κάλεσε τότε δυο υπηρέτες του και τους έστειλε να μηνύσουν στην αρχόντισσα να λάβει τον κόπο να τιμήσει με την παρουσία της τους ξένους του.

Η ώραία Λάουρα, ντυμένη με πλούσια φορέματα πήρε στην άγκαλιά της το νεογέννητο παιδί της και συνοδευόμενη από τους υπηρέτες παρουσιάστηκε στην αίθουσα και κάθισε κοντά σ' έναν ευγενή, στη θέση που της έδειξε ο οικοδεσπότης.

Να κύριοι, είπε ο Τζεντίλε, αυτός είναι ο πιστός υπηρέτης που σας μίλησα εδώ και λίγη ώρα. Οι δικοί του τον είχαν πετάξει μισοπεθαμένο στο δρόμο και θα πέθαινε, αν δεν βρίσκόμουν εγώ να τον σώσω από το θάνατο.

Επειδή όμως τα λόγια του ήταν κάπως σκοτεινά, ο Τζεντίλε άρχισε να διηγείται όλη την ιστορία της Λάουρας.

Υστερα απ' αυτά, πρόσθεσε, αν δεν αλλάξατε γνώμη στο μεταξύ, η γυναίκα αυτή είναι δική μου και κανένας δεν έχει δικαίωμα να μου την πάρει!

Στα λόγια αυτά οι καλεσμένοι δεν τόλμησαν να φέρουν σμένια αντίρρηση, ενώ ο Τσεκίνο και η γυναίκα του έκλαιγαν για τη συμφορά τους.

Τότε ο μεγαλόψυχος διοικητής σηκώθηκε και, παίρνοντας το μωρό στην άγκαλιά του και τη Λάουρα από το μπράτσο, στάθηκε μπροστά στο σύζυγό της και του είπε:

— Σου δίνω πίσω τη γυναίκα σου, που οι συγγενείς σου την είχαν θάψει ζωντανή και το παιδί σου, που το βεβήλωσε ο ίδιος και τούδωσε τ' όνομά μου. Στο διάστημα που έμεινε στο σπίτι μου η Λάουρα έζησε σ' αυτό σαν αδελφή μου και ξαναρχεται κοντά σου αγνή, όπως την άφησε. Δέ ζητώ κανένα αντίλλαγμα γι' αυτό που κάνω, παρά μόνο τη φιλία σας...

Ο σύζυγος δέχτηκε με χαρά τη νεκραναστημένη του γυναίκα και το μικρό Τζεντίλε και από τότε έγινε ο πιο αγαπημένος φίλος του.

Π. ΜΟΡΑΙΕ

Σου δίνω πίσω τη γυναίκα σου...
είπε ο Τζεντίλε στον Τσεκίνο.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Πώς εισβάλλουν στον οργανισμό μας

Τα παράσιτα του ζωικού βασιλείου είναι αναρίθμητα. Όλα σχεδόν ανήκουν στην κατηγορία των αρθροπόδων ή των σκωλήκων. Τα ενσπώνδωλα, εκτός από μερικά ψάρια που ζουν σε μεγάλα βάθη, δεν είναι ποτέ παράσιτα.

Πολλές ασθένειες οφείλονται, ως γνωστόν, σε παράσιτα. Τα υποτυπώδη αυτά όντα, έχουν λύσει με πρωτότυπο τρόπο το πρόβλημα της διατροφής τους. Έγκαθίστανται στον οργανισμό ενός ζώου και άντλουν από τους ιστούς και τα όργανά του τα στοιχεία που τους χρειάζονται για να τραφούν.

Το αξιοσημείωτο είναι, ότι πολλά απ' αυτά, δεν περνούν στο ίδιο άτομο όλη τη ζωή τους. Ο οργανισμός τους υφίσταται διάφορους μετασχηματισμούς, που καθέναν τους απαιτεί και ξεχωριστή κατοικία. Το αύριο της ταινίας π. χ. εισχωρεί με τις τροφές στον οργανισμό του χοίρου, εγκαθίσταται στα έντερα του και εκκολαπεται εκεί. Τα μικρά σκουλήκια που βγαίνουν από τα αυγά, αποβάλλονται κατόπιν με τα περιττώματα.

Θα χρειαστεί κατόπιν να εισχωρήσουν μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό, για να συμπληρώσουν εκεί την ανάπτυξή τους και να γεννήσουν καινούργια αυγά, που με τη σειρά τους θα εκκολαφθούν μέσα στον εντερικό σωλήνα του χοίρου, για να γίνουν κι' αυτά σκουλήκια.

Έτσι ο φαύλος κύκλος επαναλαμβάνεται.

Αυτή η αλλαγή κατοικίας είναι απαραίτητη στην ταινία. Το αντίθετο, όμως, δεν μπορεί να γίνει. Τα αυγά, δηλαδή, δεν μπορούν να εκκολαφθούν μέσα στον εντερικό σωλήνα του ανθρώπου και κατόπιν να περάσουν στον χοίρο.

Η ταινία, λοιπόν, δεν μπορεί ν' αναπτυχθεί χωρίς τον άνθρωπο. Άλλα παράσιτα, όμως, είναι λιγότερο απαιτητικά. Ζουν το ίδιο καλά μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό, όπως και οποιοδήποτε άλλου ζώου. Άλλα δεν είναι λιγότερο επικίνδυνα. Οι αμοιβάδες π. χ. δεν έχουν ανάγκη από τον οργανισμό του ανθρώπου. Όταν, όμως, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, μπουν μέσα σ' αυτόν, προκαλούν μεγάλες καταστροφές.

Πολλά ζώα ζουν αρμονικά με τα παράσιτά τους. Ο ανθρώπινος οργανισμός, όμως, δεν ανέχεται την παρουσία τους και αντιδρά άλλοτε με τον έναν τρόπο κι' άλλοτε με τον άλλον.

Μερικά παράσιτα περιορίζονται στην επιφάνεια του σώματος, όπως οι ψύλλοι κι' οι ψείρες. Άλλα, όμως, χάνονται μέσα στο σώμα και θρονιάζονται όπου τύχη. Έχουν, ωστόσο, ιδιαίτερη προτίμηση στο κυκλοφοριακό και στο πεπτικό σύστημα.

Για να μπουν στο σώμα μας τα παράσιτα ακολουθούν διάφορους δρόμους. Αλ-

λα μπαίνουν με διάρρηξη, σαν κοινοί διαρρήκτες. Αυτό κάνει π. χ. το άγχο-στομον, ένα μικροσκοπικό σκουλήκι, που προκαλεί τρομακτική αναιμία. Διατρύπεί το δέρμα και φτάνει ως τα εσωτερικά όργανα.

Άλλα δεν καταδέχονται να υποβληθούν σ' αυτό τον κόπο και επιφορτίζουν ένα έντομο για να τα μεταφέρει. Αυτό κάνει π. χ. το παράσιτο των ελαδών πυρετών, που εισχωρεί πρώτα στον οργανισμό ενός κουκουπιού και με το τσίμπημα αυτού του εντόμου μεταφέρεται στον άνθρωπο.

Άλλα, τέλος, μπαίνουν από το στόμα, μαζί με τις τροφές.

Όλες σχεδόν οι τροφές, στερεές ή υγρές, μπορούν να χρησιμεύσουν για τη μεταφορά διαφόρων παρασίτων μέσα στον οργανισμό μας.

Και, πρώτα-πρώτα, το νερό. Μπορεί να περιέχει όχι μόνο μικρόβια (όπως π. χ. το βακίλλο του τύφου ή τον ιδ. της πολιομυελίτιδος), αλλά και παράσιτα, όπως διάφορα έγχυματικά, αμοιβάδες, έλμινθες κλπ.

Τα παράσιτα αυτά, όταν μπουν στον οργανισμό μας, προκαλούν διάφορες ασθένειες: έλκώδεις εντερίτιδες, αμοιβάδωση, δυσεντερία, αποστήματα κλπ.

Δεν είναι λιγότερο επικίνδυνα τα ώμα λαχανικά και φρούτα. Έγχυματικά, αμοιβάδες, έχινοκοκκική ταινία, άσκαρι, όξυουροι, διάφορα άλλα παράσιτα, μπορούν να μεταφερθούν με αυτά και να προκα-

λέσουν ασθένειες, όπως οι έλκώδεις εντερίτιδες, η έλκώδης καλίτις, η αμοιβάδωση, οι έχινοκοκκοί, η σκωληκοειδίτις (δεν προϋπάρχει έρεθισμός της σκωληκοειδούς απόφυσεως κλπ.).

Το άσκαρι μπορεί, μάλιστα, να προκαλέσει άναπνευστικές διαταραχές. Οι όξυουροι, έξ' άλλου, προσβάλλουν, σε μερικές περιπτώσεις, το νευρικό σύστημα.

Διάφορα παράσιτα μεταφέρονται επίσης με το κρέας. Το χοιρινό π. χ. μεταφέρει το παράσιτο της ταινίας και τη τριχινάσωση, το βοδινό της ταινίας κλπ.

Τα ποταμίσια ψάρια είναι φορείς διαφόρων παρασίτων, που μπορούν να προκαλέσουν διαταραχές της χοληδόχου κύστεως και του άναπνευστικού συστήματος.

Πώς μπορούμε να προφυλαχούμε απ' αυτά τα παράσιτα, που απειλούν την υγεία μας και κάποτε κι' αυτή τη ζωή μας;

Κατά κανόνα, δεν πρέπει να πίνουμε νερό που δεν γνωρίζουμε την προέλευσή του. Στην έσοχη π. χ. το καλοκαίρι, είναι προτιμότερο το μεταλλικό νερό.

Πρέπει επίσης να πλένουμε τα χορταρικά και τα φρούτα με ζεστό νερό και με πολύ μεγάλη προσοχή.

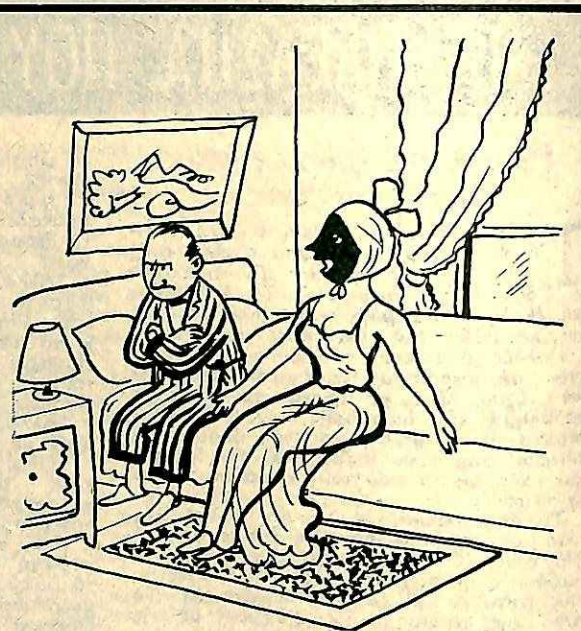
Αποφεύγετε τα αλλαντικά. Το κρέας, ιδίως το χοιρινό, πρέπει να το τρώμε καλά ψημένο.

Προσοχή επίσης στο τυρί, που μπορεί να μεταφέρει στον οργανισμό μας διάφορα παράσιτα.

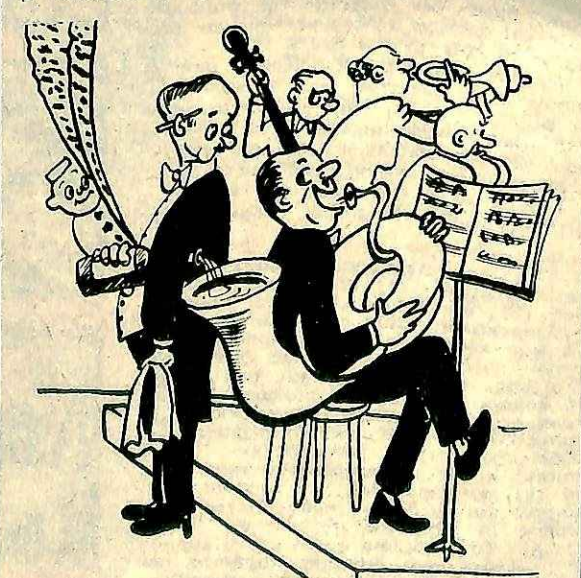
Ἡ περίπτωση αὕτη ἦταν μιὰ ἀ-

καὶ ἀναντικατάστατος. Μονοὶ ποὺ
ταξιδεύουν πάντα μαζί του γιὰ ποῖ
καὶ νοσοκόμοι, ὅπου κι' ἂν πηγαί-
νῃ, κι' ὁ καμαριέρης του εἶναι ἐνα-
εἰδικὰ ἐξασκημένος πράκτωρ τῆς ὑ-
πηρεσίας ἀσφαλείας, ποὺ δὲν τὸν
χάνει ποτέ ἀπὸ τὰ μάτια του!

A black and white cartoon illustration of a man riding an elephant. The man, wearing a turban and a simple tunic, sits atop the elephant's head, holding a long stick or whip. The elephant is depicted with a large trunk, tusks, and a friendly expression. It is adorned with a decorative harness featuring a large, prominent buckle on its side and a striped cloth draped over its back. The elephant is walking towards the left, with its legs in motion. The background consists of simple, sketchy lines representing trees and bushes, suggesting a natural, outdoor setting. The overall style is that of a hand-drawn cartoon.

—'Εγὼ σοῦ εἶπα νὰ μὴ σκύθης ἔξω. . . Δὲν
μ' ἀκουσεσς ὁμως! . . .

— Εὐχαριστῶ. Φτάνει πρὸς τὸ παρόν! . . .

Στὸ μεταξύ, εἶχε καταστρώσει στὴν ἐντέλεια τὸ σατανικὸ σχέ-
δίο της.

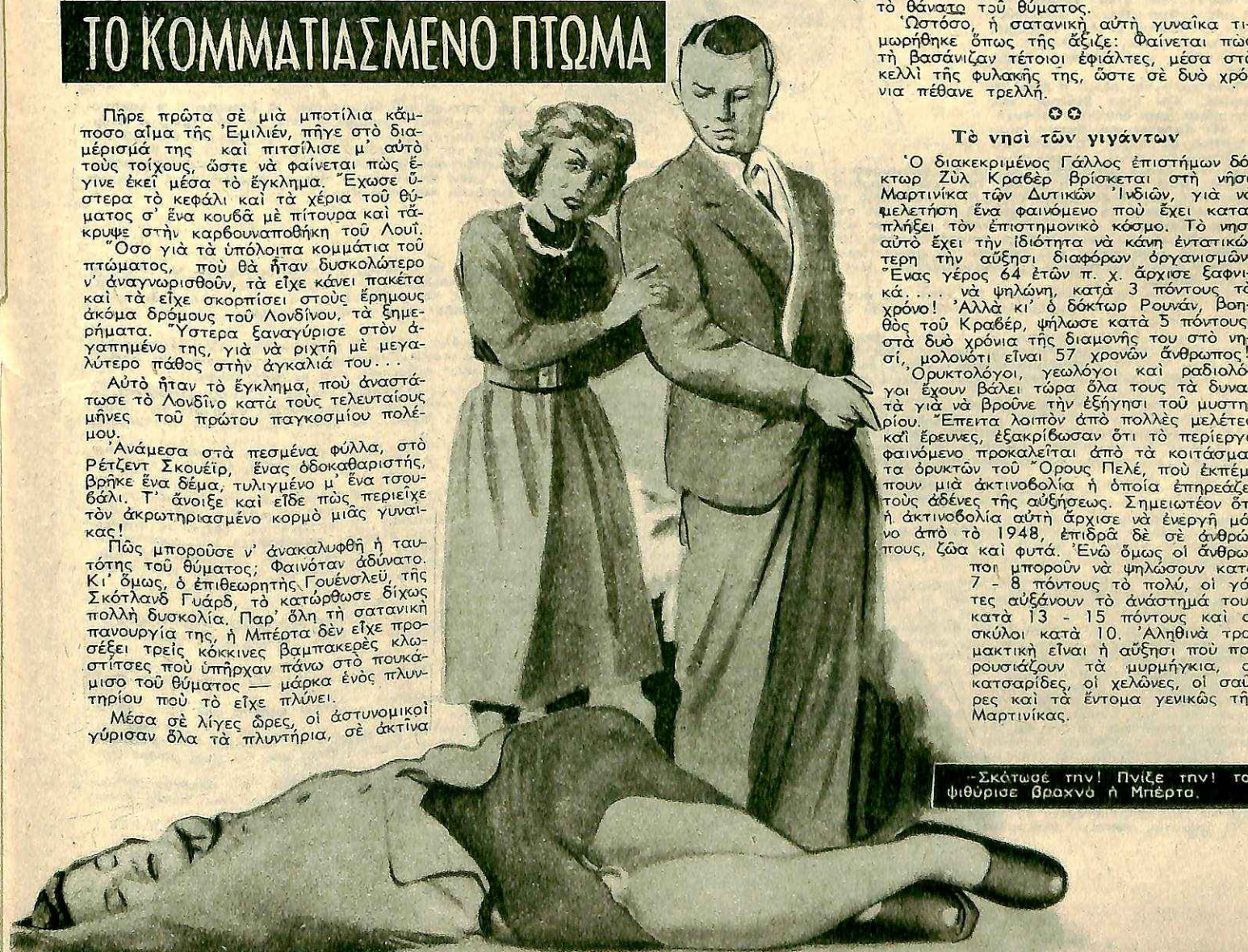
ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ

Μέσα σὲ λίγες ὥρες, οἱ ἀστυνομικοὶ
γύρισαν ὅλα τὰ πλυντήρια, σὲ ἀκτῖνα

το θάνατος του θυμματος.
Όσοσο, η σατανική αυτή γυναίκα τι-
μωρήθηκε όπως της αξίζει: Φαίνεται πως
τη βασάνιζαν τέτοιοι εφιάλτες, μέσα στο
κελλί της φυλακής της, ώστε σ'ε δυο χρό-
νια πέθανε τρελλή.

ποι μπορούν να ψηφίσουν κατά 7 - 8 πόντους το πολύ, οι γότρεις αυξάνουν το ανάστημά τους κατά 13 - 15 πόντους και οι σκύλοι κατά 10. Άλθηνα τραυματική είναι η αύξηση που παρουσιάζουν τα μυρμηγκία, οι κατσαρίδες, οι χελώνες, οι σαύρες και τα έντομα γενικώς της Μαρτινίκας.

-Σκότωσέ την! Πνίξε την! του
ψιθύρισε βραχνά η Μπέρτα.

ταξή ή Σουζάννα. Θά ξαναπώ στή μητέρα μου αυτό που της είπα: πώς ό γάμος αυτός δάταν ή δυστυχία της ζωής μου! Η μητέρα μου μ' αγαπάει... Θά εγκαταλείψω αυτό τό σχέδιο...

»Πρίν από λίγο, κράτησα άσχημη τακτική. Τής έφερα αντίρρηση, έτσι ξερά, ενώ θαπρεπε μάλλον να φερθώ γλυκά και να προσπαθήσω να τη συγκινήσω... Ούμως λοιπόν και μου είπε: «Δέν τόν αγαπάς; Και τί μ' αυτό; Δέν είναι απαραίτητος ό έρως σ' ένα άντρόγυνο. Άρκούν ή έκτίμησι κι' ή φιλία...». Μά αύριο θ' άλλαξη διαθέσεις και θά καταλάβη πώς θά με κάνη δυστυχισμένη, αν έπιμείνη. Δέν είν' έτσι, μίς Κλάρις;

Η Μαργαρίτα δέν εύρισκε να πη λέξι για να την πληρογορήσει. Περιοριζόταν να την κρατάη στην αγκαλιά της και να τη γεμίζει φιλιά...

— Αύριο... τραύλισε επιτέλους. Αύριο τό πρσί θά τά πούμε, μικρή μου Σουζάννα!... Θά σκεφθώ καλύτερα αυτή τη δυστυχία που σάς άπειλεί, και θά ψάξω να βρώ ένα μέσον για να την εμποδίσουμε... Στο μεταξύ, πηγαίνετε να πλαιγιάσετε και προσπαθήστε να κοιμηθήτε.

Τήν ώδήγησε στην κάμαρά της, την ξάπλωσε στο κρεβάτι της και τη ναούρισε με λόγια γλυκά και τρυφερά, δίχως συνέχειας, σαν εκείνα που λένε οι μητέρες στ' άρρωστα παιδιά...

Δέν την άφησε, παρ' ό μόνον όταν άποκοιμήθηκε, νικημένη επιτέλους απ' τη νύστα.

«Θά πάω αύριο να δώ τη μητέρα μου — σκέφθηκε. Άδύνατο ν' άφισουμε να γίνη ένα τόσο αίσχρό έγκλημα!».

Όταν, τ' άλλο πρσί, πήγε στην κάμαρά της Σουζάννας, τη βρήκε σηκωμένη κιόλας. Σίγουρα, θάχε ξυπνήσει από ωρίς και θάχε σκεφθή πολύ, γιατί τό θλιβερό χαμόγελό της φαινόταν άνακατεμένο με κάποια κρυφή έλπίδα.

Διέκοψε τη Μαργαρίτα απ' τις πρώτες λέξεις της.

— Τά χθεσινά σας λόγια μουκάναν καλό, Κλάρις... της είπε. Είμαι σίγουρη πώς ή μητέρα μου δέν θά έπιμείνη στο σχέδιό της. Βέβαια, αν με παντρεύη, στίς δύσκολες αυτές στιγμές που περνάμε, θα πάψη πιά ν' ανησυχί για τό μέλλον μου.

»Μά θά καταλάβη πώς ή έκλογή του συζύγου μου άφορά έμένα μόνο. Άν μου πρότεινε τόν κ. ντυ Βερνέ, τόκανε, δίχως άλλο, γιατί ήταν ό πρώτος που της ήρθε στο μυαλό. Φαίνεται, άλλωστε, πώς του

χρωστάει πολλή ευγνωμοσύνη για τό ζήλο του και την άφοσίωσή του στα συμφέροντά μας. Δέν έκαμα πολύ καλά που άρνήθηκα με τόση αγανάκτηση! Είμαι βεβαία πώς σε λίγο ή μητέρα μου θάχη άλλαξει άποφάσι.

Τήν ώρα του φαγητού, ή Σουζάννα πήγε να φιλήση τη μητέρα της, όπως συνήθως, χωρίς να κάμη τόν παραμικρό υπαινιγμό για ό,τι είχε συμβη τό προηγούμενο βράδυ μεταξύ τους. Η Έρμάνς ήταν ντυμένη για να βγη έξω.

— Έχω να κανονίσω μερικές σπουδαίες δουλειές σήμερα τ' άπόγεμα, είπε στην κόρη της. Θά γυρίσω τό βράδυ, για φαγητό.

Η Σουζάννα τη συνώδεψε ως τη σκάλα. Σε λίγα λεπτά, ή μίς Κλάρις την έφίλησε κι' έφυγε κι' αυτή.

Τότε ή Σουζάννα, με μιά άποφασιστική άποψη άπίστευτη για τόν επιπόλαιο χαρακτήρα της, ντύθηκε βιαστικά και πήρε τό καπέλλο και τό παλτό της.

— Έτσι πρέπει να κάνω! ψιθύριζε. Μου τό λέει ή συνείδησή μου, ή καρδιά μου... Ήθελα να έμπιστευθώ τό σχέδιό μου στη μίς Κλάρις, αν όμως με μάλλανε, δέν θά τολμούσα ποτέ να τό 'πραγματοποιήσω!... Καλύτερα που δέν της είπα τίποτε...

Βγήκε από τό σπίτι, διέσχισε τόν κήπο κι' έφτασε, δίχως να την αντίληφθ ή κανείς, στην πλαγινή πορτίτσα που έδλεπε σε μιά μικρή πόροδο. Τό κλειδί της βρισκόταν πάντα στην κλειδαριά.

Η Σουζάννα την άνοιξε, βγήκε και την ξανάκλεισε προσεκτικά. Ύστερα άπομακρύνθηκε, τρέχοντας σχεδόν.

Δέν πήγαινε μακριά. Σταμάτησε στην όδο Ντεμπόρντ-Βαλμόρ, κυττάζοντας τους αριθμούς των σπιτιών.

— Έδω είναι... ψιθύρισε.

Τό σπίτι εκείνο ήταν ένα κτίριο περιποιημένο, με άνετη και άσπρη όψη. Ο θυρωρός διάβαζε την έφημερίδα του στην έξώπορτα.

— Ο κ. Φαμπιέν Σουλδά; ρώτησε αδίστακτα ή Σουζάννα.

— Πιστεύω πως είναι στο διαμέρισμά του, δεσποινίς. Προχωρήστε μέσα στο χωλ και χτυπήστε τη δεξιά πόρτα.

Η νέα άκολουθήσε τις οδηγίες του. Ο Μαρσεκάς της άνοιξε και, βλέποντάς την, δέν μπόρεσε να συγκρατήση μιά κίνησι έκπληξης.

— Έσείς, δεσποινίς Τεβενέν!... είπε.

— Είν' έδω ό κ. Σουλδά;... Είδοποίησέ τον, σε παρακαλώ, ότι θέλω να του μιλήσω.

— Μάλιστα, δεσποινίς, μάλιστα... Έδω είν' ό κύριος... Εργάζεται!... Μου είπε πώς δέν δεχεται κανένα... Μά για σας άλλώς τό πράγμα... Περάστε, παρακαλώ... από δώ...

Τήν ώδήγησε σ' ένα σαλονάκι, γεμάτο παράξενα όπλα κι' έξωτικά μπιμπελό. Ύστερα έτρεξε να είδοποιήση τόν κύριο του.

Σε μερικές στιγμές, μπήκε ό Φαμπιέν. Ήταν έκπληκτος κι' αυτός και φοβότανε κανένα δυστύχημα...

— Έσείς έδω, Σουζάννα! φώναξε. Τί συμβαίνει, λοιπόν;

— Άκούστε, φίλε μου, άπάντησε ή νέα με σταθερή φωνή, παρ' όλους τούς λυγμούς που ανέβαιναν στο λαιμό της. Σας αγαπώ, και μου είπατε και σεις πώς μ' αγαπάτε! Γι' αυτό βρήκα τό θάρρος ναρθώ σε σας, πάνω στη δυστυχία που με βρήκε.

— Δυστυχία; Τί θέλετε να πητε, Σουζάννα; φώναξε ό νέος, όλοένα πιό ανήσυχος.

Είχε πάρει απ' τό χέρι την κοπέλλα και την ώδήγησε σε μιά πολυθρόνα.

— Είχαμε άποφασίσει να κρύψουμε απ' όλους τά σχέδιά μας, συνέχισε εκείνη, ώστού τελείωση ή όδυνή δοκιμασία που περνάει τώρα ή οικογένειά μου. Περιμέναμε τη θεραπεία που καμηνόμο του πατέρα μου, με τη βεβαιότητα πώς θά ήταν συμφωνός...

— Πραγματικά, ό κ. Τεβενέν μου φέρεται πάντα με στοργή, σαν πατέρα... Λέγαμε ακόμα — θυμάσθε; — πώς ή μητέρα μου, ποτισμένη με ώρισμένες κοινωνικές προλήψεις, θάχε αντίρρησης, και βασίζόμαστε στον πατέρα μου για να ύπερασπισθώ την ύπόθεσί μας...

— Και για να θριαμβεύση, γιατί ή κ. Τεβενέν δέν θάφερνε, πιστεύω, μεγάλη αντίσταση!... Αυτό έλπιζα κι' εγώ, ως τά χθές τό βράδυ, που ή μητέρα μου μου δήλωσε πώς θέλει, πώς άπαιτεί να παντρευτώ μ' ένα σύζυγο της δικής της έκλογής: με τόν κ. ντυ Βερνέ.

— Τόν κ. ντυ Βερνέ; φώναξε ό Φαμπιέν, ναμίζοντας πώς τόν είχαν γελάσει τ' ατία του — τόσο άδύνατο του φαινόταν ένα τέτοιο πράγμα. Μά αυτός ό άνθρωπος είναι πολύ μεγαλύτερός σας στή ηλικία!

— Άν ήταν αυτό μόνο!... Δέν έξω για ποίό λόγο μου ήταν πάντα αντιπαθητικός — αυτός ό άνθρωπος. Άδύνατο να τόν χωνέψω... Κι' ή μητέρα μου θέλει να τόν παντρευτώ! Άγωνίστηκα πάνω από δύο ώρες, έκλαψα, μά αυτή έμεινε άμετάπειστη.

— Μά είν' απαραίτητη κι' ή συγκατάθεση του πατέρα σας. Δέν μπορεί να κανονισή τη ζωή σας μόνον ή κ. Τεβενέν. Λέει πώς είναι βεβαία, ότι θά την έπιτύχη. Δέν μούκρυψε ότι σκοπεύει να του τη ζητήσει γρήγορα, γιατί άπαιτεί να γίνη τό ταχύτερο αυτός ό γάμος.

Δέν ήξερε, βέβαια, τίποτε ό Φαμπιέν για τό δεσμό της Έρμάνς και του «Ζιγκολό». Κι' έμεινε αστατισμένος απ' την άκατανόητη άποφάσι που είχε πάρει ξαφνικά ή μητέρα της Σουζάννας.

— Μά... της είπατε πώς μουχете χαρίσει την καρδιά σας; ρώτησε.

— Δέν άνέφερα τ' όνομά σας, της είπα όμως πώς αγαπούσα κάποιον και πώς ό ένιωθμός μου να γίνω δική του... Έκείνη χαμογέλασε και μου άπάντησε πώς ό έρως δέν είν' απαραίτητο στοιχείο για την ευτυχία στο γάμο!

— Άν της όμολογήσω τό άμοιβαίο μας αίσθημα;... Ίσως δέν θ' αντίσταθ ή στις παρακλήσεις μου, ένωμένες με τις δικές σας...

Η Σουζάννα κοκκίνισε ελαφρά. Ουμότην έμεί ποση άκαταδεξιά της είχε μιλήσει — με πόση άκαταδεξιά της για τό θασπανειλημμένως ή μητέρα της για τό θαρσάλεό εκείνο νέο. Γι' αυτό, άλλωστε, βασιζόταν πάντα στον πατέρα της, για να νικήση αυτή την κακή της διάθεσι απέναντί του.

— Πιστεύω, του είπε δειλά, πώς θάναί άνώφελο ένα τέτοιο διάδημα... Κι' έπικίνδυνο ίσως. Μιά κι' είναι όμως απαραίτητη για τό γάμο μου ή συγκατάθεσι του

πατέρα μου, σκέφθηκα πώς θά μπορούσαμε να πάμε να τόν δούμε οι δύο μας, να του εξηγήσουμε τη δυστυχία που μας άπειλεί, και να τόν παρακαλέσουμε ν' άρνηθ ή συγκατατεθ ή σε κάθε άλλο γάμο.

Ο νέος κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Μπορεί να βρη τό άπαιτούμενο σθένος;... Φοβάμαι πώς, στην κατάστασι που βρίσκεται, δέν θάναί φρόνιμο να τόν υποβάλουμε σε μιά τέτοια δοκιμασία.

— Ναί, αλήθεια! τραύλισε ή Σουζάννα.

— Έδλεπε μπροστά της τη φοβερή δυστυχία που την άπειλούσε, και δέν είχε δίπλα της κανένα για να τη σώση, για να την ύπερασπισή!

Στράφηκε ξαφνικά στο νέο που αγαπούσε, τόν κύτταξε μέσ' στα μάτια και φώναξε:

— Θέλεις να φύγουμε μαζί, Φαμπιέν, να πάμε μακριά, πολύ μακριά;... Άγαπάω... και με θέλεις για γυναίκα σου... Άς φύγουμε!

Ο Φαμπιέν έμεινε μιά στιγμή αστατισμένος, τρομαγμένος απ' την τόση ξαφνικότης.

— Διστάζεις, λοιπόν; πρόσθεσε εκείνη.

— Ά, δέν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ εγώ... Είχε πεταχτή όρθια, αναστατωμένη. Ο νέος την άνάγκασε μαλακά να ξανακαθήση και της είπε με φωνή γλυκειά και σταθερή συγχρόνως:

— Σας αγαπώ, Σουζάννα, και ξερώ πόσο μ' αγαπάτε και σεις. Η άφοσίωσή που δείξατε, τόν καιρό που κινδύνευε ή ζωή μου στο Σαμωρώ, όταν ξαγρυπνούσατε κρυφά τις νυχτές δίπλα στο κρεβάτι μου, είν' άπόδειξι για τό ελκρινές και βαθύ αίσθημά σας...

— Γιατί, λοιπόν, διστάζετε να φύγουμε μαζί;... Γιατί διστάζετε να με σώσετε απ' τό μισητό αυτό γάμο; άπάντησε ζωηρά ή Σουζάννα, που είχε χλωμιάσει άκούγοντάς τό νέο να της μιλά και πάλι για τις νυχτές εκείνες της άρρώστειάς του...

— Μά δέν έγινε ακόμη αυτός ό γάμος... Θ' αντίσταθτε!... Θά δώ κι' εγώ τη μητέρα σας, θα της τά πώ όλα!... Ο Θεός θα μ' βοηθήσει!... Μά είν' άδύνατο να δεχθώ αυτό που μου προτείνετε, να στικνω στην ύπόληψή σας! Θά με κατέκρινε τότε όλος ό κόσμος, όλοι οι τίμιοι άνθρωποι. Θά με κατηγορούσαν, ότι, έπειδή ήμουν φτωχός και δίχως όνομα, σας άπήγαγα από συμφέρον, για τά πλούτη σας, κι' όχι για τί σας αγαπούσα αληθινά!

Τά λόγια αυτά του Φαμπιέν έσθυναν σιγά-σιγά τόν ένθουσιασμό της Σουζάννας.

Σηκώθηκε να φύγη, δίχως να πη λέξι. Ξαφνικά όμως, στράφηκε, έσφιξε με πάθος τό χέρι του νέου και του ψιθύρισε μ' έμπιστοσύνη:

— Έχετε δικήν, Φαμπιέν... Ο Θεός θα μ' άσ βοηθήσει!...

XV

Η Σουζάννα είχε γυρίσει στο σπίτι της πρίν από μερικά λεπτά κι' έπλενε με κρύο νερό τά μάτια της για να σβύση τά ίχνη τών δακρύων της, όταν μπήκε μιά καμαριέρα και της είπε:

— Δεσποινίς, ή κυρία γύρισε τώρα μόλις και μ' έστειλε να σας είδοποιήσω πώς έχει άπόψε κάποιον προσκεκλημένο, για φαγητό. Θέλете να σας βοηθήσω να ντυθήτε;

— Προσκεκλημένο; Ποιόν;

— Τόν κ. ντυ Βερνέ.

— Τόν κ. ντε Βερνέ;... Πες στη μητέρα μου, ότι της ζητώ συγγνώμη που δέν θά μπόρεσω να κατεβώ για φαγητό. Είμαι άδιάθετη και θά πλαιγιάσω.

— Ω, δεσποινίς, ή κυρία έπέμεινε να κατεβήτε άμέσως, μόλις έτοιμασθήτε. Φαίνεται πώς θέλει όπωσδήποτε να μη λείψετε.

— Φρονώ πώς πρέπει να ύπακούσετε στη μητέρα σας, αγαπητή μου Σουζάννα, έπένεβή ή μίς Κλάρις.

Κι' έπωφεληθηκε από κάποια στιγμή που είχε άπομακρυνθ ή καμαριέρα, για να ψιθυρίση στη νέα:

— Θάρρος, αγαπητή μου! Μη δείξετε πώς λυγίζετε... Ο γάμος αυτός δέν πρε-

πει να γίνη. Είπατε πώς προτιμάτε να πεθάνετε... Έ, λοιπόν, μην προσπαθήστε να κερδίσετε καιρό, άλλα διαλύστε άμέσως κάθε έλπίδα του ανθρώπου που θέλει να σας έπιβάλη ή μητέρα σας... Δηλώστε καθαρά και ξάστερα πώς δέν θέλετε να παντρευτήτε, πώς δέν δεχέσθε για σύζυγο τόν κ. ντυ Βερνέ, πώς δέν θά τόν δεχθήτε ποτέ!

Η Σουζάννα σκέφθηκε λίγο. Καθώς βρισκόταν ακόμη ύπθ την έπηρεα της έξάψεως που την είχε συγκρατήση όλη την ήμερα, με τά νεύρα τεντωμένα ακόμη απ' τις συγκινήσεις που είχε περάσει, πίστεψε πώς θάχε τό θάρρος ν' άγωνισθ τελειωτικά και να νικήση!

— Έχετε δικήν, μίς Κλάρις, άπάντησε. Θά τους πώ τη σταθερή κι' άκλόνητη άπόφασή μου!

Οι δύο κοπέλλες κατέβηκαν μαζί στο σαλόνι, όπου περίμενε ό «Ζιγκολός». Εκείνος ύποδέχθηκε ή Σουζάννα με τό μίγμα της οικειότητας και του σεβασμού που της έδειχνε πάντα.

— Δέχθηκα μ' ευγνωμοσύνη την πρόσκλησι της κυρίας μητέρας σας, της είπε, γιατί μου παρέχει την ευκαιρία να σας δώ και να σας ύποβάλω τά σέβη μου.

Η Σουζάννα άπάντησε με μιά τυπική φράσι.

— Ως τότε, έδλεπε τόν Άρθούρο με την ευγενική εκείνη άδιαφορία που έχουν συνήθως τά παιδιά για τούς φίλους τών γονέων τους — τούς τελευταίους δε μίνες και με μιά κάποια άνεξήγητη αντίπαθεια. Ποτέ δέν τόν σκέφθηκε σαν άντρα. Άλλωστε, ή ηλικία του ήταν τόση, ώστε να μη παρουσιάζη ενδιαφέρον για μιά νέα κοπέλλιτσα...

Τώρα όμως που ήξερε ποιά θέσι έπιδίκακε να καταλάβη στη ζωή της, ένιωθε πώς την τάραναν οι γλυκές κι' έπιτακτικές συγχρόνως ματιές του — παρ' όλη την αντίστασί της...

Πραγματικά, στα 40 χρόνια του, ό «Ζιγκολός» έμεινε πάντα γοητευτικός, κομψός, λεπτός και περιποιημένος. Δέν ύπήρχε ούτε μιά άσπρη τρίχα στα ξανθά του μαλλιά.

Η Σουζάννα είχε καθήσει κοντά του, ύπακούοντας σ' ένα νόημα της μητέρας της, κι' είχαν άρχισει να κουβεντιάζουν για διάφορα μικροπράγματα, ένδιαφέροντα όμως για μιά έπιπόλαιη κοπελλιτσα σαν τη Σουζάννα.

Ο Άρθούρος μιλούσε για τά ελαφρά αυτά θέματα μ' αληθινή έπιστήμη και με βαθεία σοφότητα, που κινούσαν τό ένδιαφέρον της κοπέλλας.

Όσση ώρα έμεινε εκεί, ό έπιτήδειος

γός, έπιστράτευσε όλα του τά όπλα, προσπαθώντας με τάκτ να κερδίση την καρδιά της υποψφίας μνηστής του.

Η Μαργαρίτα παρακολούθουσε τό θέαμα εκείνο με μιά έκφρασι τρόμου στα μεγάλα μάτια της. Παγώνε, όσο σκεπτόταν τη φρικτή εκείνη κατάσταση... Ένοιώθε πώς ή Σουζάννα, άποθαορμένη, δίχως τό ήθικό στήριγμα του πατέρα της, θά λυγίσει σιγά-σιγά από τις συστημικές έπιθέσεις της Έρμάνς... ότι, παρ' όλες τις τωρινές διαμαρτυρίες της, θά ύποχωρούσε μιά μέρα.

Τό καθήκον της ήταν να έμποδισή αυτό τό τερατώδες έγκλημα. Έπρεπε να σώση την αδελφή της από τώρα, να της δώση εύθυσ άμέσως τό θάρρος και τη δύναμι ν' άμυνθ!

Με ποίό θαύμα θά τό κατώρθωνε;

Αυτό σκεπτότανε τώρα, χλωμή και ταραγμένη. Ξαφνικά, πήρε μιά άπόφασι. Έκαμε ένα νόημα στη Σουζάννα. Εκείνη κατάλαβε και προφασίσθηκε πώς ήταν άδιάθετη, για ν' άνεβή στο δωμάτιό της.

Η μητέρα της τόλμησε τότε να της πη:

— Ο κ. ντυ Βερνέ, αγαπητή μου Σουζάννα, μου ζήτησε την άδεια ναρχεται στο έξω πιδ συχνά έδω. Και του την έδωσα πολύ ευχαρίστως, έφ' όσον, όπως σου είπα και χθές, τόν δέχθηκα για άρραδωνιαστικό σου.

Δέν είχε γελαστή ή Μαργαρίτα. Η Σουζάννα μπόρεσε μόνο ν' άπάντησή, μ' άδύνατη φωνή:

— Ξέρετε καλά, μητέρα μου... Σας είπα πώς δέν σκοπεύω ακόμη να παντρευτώ...

— Μπά, θ' άλλαξης γνώμη, είπε ζωηρά ή κ. Τεβενέν. Είμαι βεβαία πώς ό κ. ντυ Βερνέ θά σε πείση με την εύχλωτίά του.

Έπειτα από λίγο, οι δύο αδελφές βρέθηκαν μόνες στην κάμαρα της Σουζάννας.

Η Μαργαρίτα είχε πιά πείσθ πώς ή Σουζάννα ήταν άνικανή για την ισχυρή εκείνη κι' έπιμονή αντίστασι που χρειαζόταν για να νικήση την Έρμάνς. Έπρεπε, λοιπόν, να ένεργήση άμέσως, δίχως δισταγμό. Και πήρε την άπόφασή της.

— Αγαπητή μου Σουζάννα, είπε, όταν μου έξομολογηθήκατε τη φρίκη που σας προκαλεί ό γάμος που θέλουν να σας επιβάλουν, σας είπα πώς ήταν άδύνατο να σας ξαναγακώσουν να δεχθήτε... Συμψώνησατε τότε και σεις μαζί μου. Κι' ώστόσο σας βλέπω τώρα να τρέμετε στη σκέψι της αντίστασέως στη θέλησι της μητέρας σας...

— Αλήθεια, τρέμω!... παραδέχθηκ ή Σουζάννα.

— Έ, λοιπόν, δέν πρέπει πιά να φο-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ
Στο Άσ Βέγκας της Νεβάδας (Η.Π.Α.) έγινε πρσί ημερών ένας από τους πιό παράξενους γάμους. Τόσο ό γαμπρός και ή νύφη, όσο και οι κομπάρσοι και οι παπάδες ήταν όνοματι Κλάρενς Μιντε, και ή νύφη ή δεινή άπαράνη Μαργκαρέτ Άνν Μπέρντ. Είχαν ντυρισθ πρίν από έξη μήνες, ενώ κάπαζαν σε μιά έρημη περιοχή και γι' αυτό θελήσαν να παντρευτούν καθάλλα, στο ίδιο άκρίβως μέρος, όπου γνωρίστηκαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΓΑΜΟ

Ο Τόμμι Μάννελ, ό γνωστός Άμερικανός πολυκατομμυριοχός, που ή ιδιοτροπία του είναι οι γάμοι, χώρισε πρσί ημερών και από τη δεκάτη σύζυγο του έτοιμάζεται δε τώρα να παντρευτή την ένδεκάτη! Η εύτυχς (άν μορφή να χαρακτηριζόθ ήτοι) ύποψφια είναι μιά χαριτωμένη ξανθή χορευτρια, ήλικίας 25 χρόνων. Ο Τόμμι είναι σήμερα 60 χρόνων, οι δε γάμοι του μέχρι σήμερα τού στοιχίσαν 4 εκατομμύρια δολάρια. Στ ή φωτογραφία μας ό Άμερικανός πολυκατομμυριοχός με την μέλλουσα σύζυγο του Άννιτα.

βόσκατε! Πρέπει ν' άψηθήσετε τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ ξεφύγετε ἀπ' τὸν κίνδυνο πὺς σὰς ἀπειλεῖ... γιὰτὶ ὁ γάμος πὺς σχεδιάζουν γιὰ σὰς, θάταν ἀφάνταστα τερατώδης!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;...
— Ἀκούστε, Σουζάννα... Ὑπάρχουν περιπτώσεις πὺς οἱ γιαιτοὶ μεταχειρίζονται τὸ σίδερο καὶ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ γιὰτρέψουν μιὰ βαρεῖα ἀρρώστεια. Ἡ σάρκα ὑποφέρει τότε, ἐπαναστατεῖ, μὰ ὁ ἀρρωστος σώζεται!

— Θέλετε νὰ πῆτε, Κλάρικ, πὺς θὰ χρησιμοποιοῦσατε καὶ σεῖς ἓνα τέτοιο φάρμακο;

— Naί, Σουζάννα, γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι πὺς σὰς λείπουν! Δὲν νοιώθω καμμιὰ τύχη γι' αὐτό. Ἀπεναντίας, ἡ συνειδήσι μου μοῦ φωνάζει πὺς ἐνεργῶ σωστὰ καὶ πὺς, ἀν σὰς κάνω σήμερα νὰ ὑποφέρετε σκληρὰ, αὐριο θύως θὰ μοῦ πῆτε σεῖς πρώτῃ; ὅτι εἶχα δικὸν νὰ σὰς ἐπιβάλω αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

— Ἐμπρός, λοιπόν, εἰμ' ἐτοιμὴ!
— Ὁ κ. ντὺ Βερνέ βρίσκεται ἀκόμα στὸ σαλόνι, μὲ τὴν μητέρα σας. Πιστεύουν πὺς εἶναι μόνοι... Ἐλάτε, λοιπόν, μαζί μου!...

Ἡ Σουζάννα ἀκολούθησε τὴ Μαργαρίτα, δίχως νὰ πῇ λέξι. Κατέβηκαν στὸν κήπὸ καὶ μπηκάν στὴ μεγάλη σέρρα πὺς ἐπικοννοῦσε μὲ τὸ σαλόνι.

Βαθὺ σκοτάδι καὶ σιωπὴ ἀπόλυτη βασιλευαν ἐκεῖ μέσα. Οἱ δύο κοπέλλες προχώρησαν, πατώντας στὰ νύχια, ὡς τὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Βάλετε τ' αὐτὶ σας στὴν κλειδαρότρυπα, ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα στὴ Σουζάννα.

Ἀκούγονταν ἀρκετὰ καθαρά ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο οἱ ὁμιλίες τῆς Ἑρμάνς καὶ τοῦ Ἀρθούρου.

— Ὁ, ὀρκίζου μου πὺς θὰ μ' ἀγαπάς πάντα, κι' ὅταν ἀκόμα παντρευτῇς! ἔλεγε ἐκείνη.

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι γιὰ χίλιοστὴ φορά, λατρετὴ μου. Ἐσένα μόνον ἀγαπῶ καὶ θ' ἀγαπῶ πάντα! Ἡ κόρη σου, πὺς μοῦ δίνεις γιὰ γυναῖκα, ὅχι μόνον δὲν πρόκειται νὰ μὰς χωρίσῃ, ἀλλὰ θὰ μὰς ἐνώσῃ ἀκόμα στενότερα... Πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ νοιώσω τὴν παρακρίση ἀγάπῃ γι' αὐτήν;

— Θεέ μου!... τραύλισε ἡ Σουζάννα καὶ κλονίσθηκε.

— Ἀκούσατε ἀκόμα! τὴ διέταξε ἡ Μαργαρίτα.

Στὸ σαλόνι, ἡ Ἑρμάνς συνέχισε:

— Μοῦ ὠμολόγησε ἄλλωστε κι' ἐκείνη πὺς δὲν σ' ἀγαπάει, πὺς δὲν θὰ σ' ἀγάπησῃ ποτέ!...

— Τί μὲ νοιάζει; Ἐμεῖς οἱ δύο θάμαστε εὐτυχισμένοι, ἀκόμα πὺς πολὺ, ἀφοῦ τίποτα πιά δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἔρωτά μας.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ μὲς στὸ σκοτάδι τὴ φυσιογνωμία τῆς Σουζάννας. Καθὼς τῆς κρατοῦσε ὁμως τὸ

χέρι, τὸνοιωσε νὰ σφίγγῃ σπασμωδικὰ τὸ δικὸ της.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἔχανε οὔτε λέξι ἀπ' τὴ φοβερὴ συνομιλία.

— Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε...», σκεπτόταν ἡ Μαργαρίτα.

Αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ νὰ παγώνῃ τὸ χέρι τῆς Σουζάννας καὶ νὰ χαλαρώνῃ τὸ σφίξιμό του. Μόλις πρόλαβε τότε ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὴ δεχθῇ μέσα σ' αὐτήν, λιποθύη, σὰν πούλακι χτυπημένο ἀπ' τὰ σκάγια τοῦ κυνηγοῦ.

— Σουζάννα!... τῆς ψιθύρισε, σκύδοντας πάνω της. Ὁ, Θεέ μου! Λιποθύησε!...

Ὁ παραμικρὸς θόρυβος θὰ μπορούσε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ παρ'αυτοῦ ζευγαριοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα σήκωσε στὰ χέρια τὸ ἔλαφρὸ κορμὶ τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ ἀδύαμα στη θέλησί της, διπλασίασε τὴς δυνάμεις της. Μπορεσε νὰ τὸ βγάλῃ στὸν κήπο, χωρὶς νὰ κάμῃ διόλου θόρυβο.

Στὸ δροσερὸ νυχτερινὸ ἀέρα, ἡ Σουζάννα συνηλθε γρήγορα κι' ἀνοῖξε τὰ μάτια της. Ἡ Μαργαρίτα διέκρινε τότε, στὴ χλωμὴ ἀστροφειγιά, τὸ πρόσωπό της μεταμορφωμένο ἀπ' τὴ φρίκη.

— Κλάρικ, μὲ σώσατε! τῆς εἶπε. Μείνετε ἤσυχά τώρα, σὰς ὀρκίζομαι πὺς δὲν θὰ λυγίσω ποτὲ, δὲν θὰ νικηθῶ!...

Κι' ἀπομακρύνθηκε, τρεκλίζοντας καὶ ψιθυρίζοντας:

— Ὁ, Θεέ μου!... Κι' εἶναι ἡ μητέρα μου!...

XVI

Ἦταν βεβαίᾳ τώρα πιά ἡ κοπέλλα πὺς δὲν ἐπρόκειτο νὰ λυγίσῃ.

Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ δεχθῇ νὰ παντρευτῇ ἐκείνον πὺς τῆς προώριζε γιὰ ἀντρα ἡ μητέρα της, τυφλωμένη ἀπ' τὸ ἐρωτικὸ της παραλήρημα!

Δὲν θὰ χρειαζόταν, ἄλλωστε, νὰ φτάσῃ στὰ ἄκρα. Σίγουρα, ἡ Ἑρμάνς θὰ ἐγκατέλειπε τὸ ἱερόσυλο σχέδιό της, ὅταν θὰ μάθαινε πὺς ἡ κόρη της ἤξερε τὸ μυστικὸ της.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁμως ἡ Σουζάννα αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἦταν ἀπαραίτητο ν' ἀποκαλύψῃ ὅτι ἤξερε. Μόνον εἶσι θὰ μπορούσε νὰ κερίσῃ τὴ νίκη — ἀν ταίριαζε αὐτὴ ἡ ὁνομασία στὴν ἑκάσι τῆς μάχης μεταξὺ μητέρας καὶ κόρης...

Θάταν μιὰ φοβερὴ στιγμή γιὰ τὴ Σουζάννα... Μὰ ὁ ἔρωσ τῆς εἶδνε δύναμι, παραμερίζοντας κάθε ἄλλο αἶσθημα μὲς στὴν καρδιά της.

Ἀντὶ ν' ἀποφύγῃ τὴν πάλιν, ἀποφάσισε ἀπεναντίας νὰ τὴν προκαλέσῃ μόνῃ της. Μὲ πρώτη εὐκαιρία, λοιπόν, πῆγε νὰ μιλήσῃ στὴν μητέρα της.

Ἀκούγοντας ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα της, ἡ Ἑρμάνς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Ἀ, ἐσὺ εἶσαι, Σουζάννα; εἶπε. Καλημέρα, μικρούλα μου.

Ὑστερα πρόσεξε ξαφνικὰ τὴ χλωμάδα

της καὶ τὴ φριχτὴ ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας της.

— Θεέ μου! Τί ἔπαθε; πρόσθεσε. Προσπαθοῦσε νὰ φανῇ ἡρεμὴ, προσπαθόνταν ὁμως πὺς ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κάτι πολὺ σοβαρό...

Ἦθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ πάλιν ἡ κόρη της γιὰ τὸ σχέδιό του γάμου της μὲ τὸν Ἀρθούρο; Ὁ, ἀν ἤξερε πόσο ὑπέφερε ἡ μητέρα της γι' αὐτὸ τὸ γάμο!...

Μόνον ὁ ἔρωσ τῆς μπορούσε νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴ μοιρασιά... νὰ σκέπτεται πὺς θάδινε ἡ ἴδια, μὲ τὰ χέρια της, τὸ λατρετὸ της σὲ μιὰν ἄλλην γυναῖκα, νέα, ὁμορφὴ, ἐπιθυμητὴ... Καὶ ποῖα; γυναῖκα; Τὸ παιδί της, τὴν κόρη της...

— Μητέρα μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Σουζάννα, χτὲς τὸ βράδυ, μοῦ ἀναγγέλατε τὴ ρητὴ ἀπόφασί σας ν' ἀρραδωνιάσετε μὲ τὸν κ. ντὺ Βερνέ, μολοντὶ σὰς εἶχα πῇ προκαταβολικὰ πὺς δὲν θὰ παντρευτῷ ποτὲ αὐτὸν τὸν ἀνδρῶπο...

— Ὁ, παιδί μου, ὅς μὴ ξαναγυρίζουμε στὸ ἴδιο θέμα. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀποφασισμένος πιά, καὶ θὰ γίνῃ ὅπως ὀποτε!

— Ὁχι, μητέρα μου. Κάνετε λάθος. Δὲν θὰ γίνῃ!...

Ἡ κατηγορηματικὴ ἐκείνη δῆλωσι ἔκαμε τὴν Ἑρμάνς νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὸ συνηθισμένο βίαιο χαρακτήρα της. Καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σχεδὸν γλυκεῖα, σὰν νάθελε νὰ πείσῃ μὲ τὰ ἐπιχειρήματά της ἐκείνη πὺς τῆς ἀντιστεκόταν:

— Ἐλα, παιδί μου, λογικέψου, κι' ἀφῆσέ με νὰ σοῦ μιλήσω χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς!... Ἐσὺ ἡ ἴδια ἀναγνωρίζεις πρῶτῃ πὺς εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ παντρευτῇς... Ἵσως ὁ πατέρας σου εἶναι καταδικασμένος νὰ τελευτήσῃ τὴ ζωὴ του στὴν κλινικὴ ὅπου βρίσκεται. Ἡ περιουσία μας κρέμεται ἀπ' τὸ κατὰστημα πὺς διευθύνει αὐτὸ καιρὸ τώρα ὁ κ. ντὺ Βερνέ. Εἶναι ἀπὸ κατὰ συμφέρον μας, λοιπόν, νὰ τὸν κρατήσουμε δεμένον γιὰ πάντα μαζί μας.

Ἦξερό σου θὰ μοῦ πῆς: ὅτι εἶναι μεγαλύτερος σου, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπάς, ὅτι ἡ καρδιά σου ἔχει κάμει κάποιο ἀλλῆ ἐκλογὴ... Μὰ ἐγὼ εἶμαι φρονιμώτερη ἀπὸ σένα, κόρη μου. Ἐχὼ τὴν πείρα τῆς ζωῆς. Σοῦ λέω, λοιπόν, πὺς δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γι' αὐτὸ τὸ γάμο τὸ γεγονός, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὸν ὑποψήφιο σύζυγό σου. Ἀντὶ γιὰ τὸν ἔρωτα, θὰ σὰς συνδέσῃ ἡ γερὴ κι' ἀσφαλισμένη ἐκείνη στοργή, πὺς δένει τὰ ταίριασμένα ἀντρώγινα.

Ὁ γάμος, λοιπόν, αὐτὸς θὰ γίνῃ, καὶ μάλιστα τὸ γρηγορώτερον, γιὰτὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃς τὴς νομικὲς περιπλοκὲς, πρέπει νὰ πάρῃ τὴν συγκατάθεσι τοῦ πατέρα σου, πρὶν ἀκόμα τὸν θέσουν σ' ἀπαγόρευσι.

Ἐνὼ μιλοῦσε ἡ Ἑρμάνς, προσπαθώντας μάλλον νὰ δικαιολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ της, παρὰ νὰ πείσῃ τὴν κόρη της, ἡ Σουζάννα ἔμεινε ὀρθία, ἀκίνητη καὶ βουδὴ.

— Μητέρα μου, εἶπε στὸ τέλος, σὰς ἀκούσα δίχως νὰ σὰς διακόψω, ὅπως μοῦ εἶχατε ζητήσει. Δὲν ἄλλαξε ὅμως καθόλου ἡ ἀπόφασί μου. Σὰς τὸ ξαναλέω, ποτὲ δὲν θὰ παντρευτῷ μὲ τὸν κ. ντὺ Βερνέ.

— Ἀ, ἐπιμένεις; Καλὰ, λοιπόν, θὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ ὑπακούσῃς...

— Κάνετε λάθος, μητέρα μου, δὲν θὰ μὲ ὑποχρεώσετε... Naί, ἀγαπῶ ἄλλον, τ' ὀμολογῶ... κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶναι ὁ μόνος πὺς θὰ γίνῃ ἀντρας μου. Μὰ, κι' ἀν ἀκόμα δὲν εἶχα ἓνα βαθὺ ἔρωτα στὴν καρδιά μου, τίποτα δὲν θὰ μ' ἔκανε ποτὲ νὰ συγκατατεθῶ νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ ἀνδρῶπου πὺς θέλετε νὰ μοῦ ἐπιβάλετε.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Τὸν ἔξερετε καλὰ τὸ λόγο, μητέρα μου.

ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Στὴ σειρά «Τὸ θέατρο τοῦ σχολείου» ἐξεδόθη τὸ δεύτερο θεατρικὸ ἔργο τοῦ φιλολόγου καθηγητοῦ κ. Σίμου Λιανιῆ: «Ὁδυσσεὺς καὶ Ναυτικὰ» ἀπ' τὸν ὁμηρικὸ κῶλο. Τὸ ἔργο τὸ προλογεῖ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Κ. Α. Ρωμαιοῦ, ὁ ὁποῖος σημειώνει ὅτι ἀσυνκρινεῖται ἀπερίοριστα ὅτι ὑπάρχουν νέοι πὺς μὲ τὴν ἀγάπῃ φροντίζουν νὰ πλουτίσουν τὸν σχεδὸν ἀνπαρκο ἀρχαῖο δραματολόγιο...

ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΟΛΟΙ

ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Πὺς ἐλαττώνονται τὰ παιδικὰ δυστυχήματα

Οἱ γονεῖς 12.500.000 μαθητῶν στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, πὺς φοιτοῦν σὲ 24.000 δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ σχολεῖα σὲ περισσότερες ἀπὸ 14.000 κοινότητες, γνωρίζουν ὅτι τὰ ἀγῶρια καὶ τὰ κορίτσια τους θὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπιτί μὲ ἀσφάλεια, ὅταν θὰ τελειώσουν τὰ μαθηματὰ τους. Καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους αὐτὴ τὴν ὀφείλουν σὲ μιὰ ὁμάδα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, πὺς εἶναι γνωστὴ ὡς Σχολικὴ Περιπόλος. Οἱ μαθητὲς τῆς ὁμάδας αὐτῆς ἐνεργοῦν ὡς φρουροὶ ἀσφαλείας στὶς διαδασεῖς κυκλοφορίας πὺς βρίσκονται κοντὰ τὸ σχολεῖο.

Ἀν καὶ τὰ μέλη τῶν σχολικῶν περιπόλων δὲν εἶναι πολὺ μεγάλῃς ἡλικίας ἀπὸ τὰ ἀγῶρια καὶ κορίτσια πὺς συμβουλευοῦν γιὰ τὸ ποτὲ πρέπει καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὴς περάσουν, ἀκούγονται μὲ μεγάλη προσοχή, ἡ δὲ ὑπακοὴ αὐτῆς ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα νὰ αὐξάνῃ προοδευτικὰ κάθε χρόνῳ τὸ ρεκόρ ἀσφαλείας τους.

Ὁ Ἀμερικανικὸς Σύνδεσμος Αὐτοκινήτων ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἡ ὁδηγητικὴ δύναμι, πὺς ἐφτίαζε τὸ πρόγραμμα τῶν περιπόλων. Ἐξέδωσε ἓνα βιβλιᾶριο πὺς πραγματευόταν γιὰ τὴς περιπόλους, γιὰ τὴς ὁργανώσεις τους καὶ γιὰ τὰ μέσα πὺς χρειαζόταν γιὰ νὰ ἰδρύνῃ μιὰ περιπόλο.

Ἡ ἐνέργεια, λέγει τὸ βιβλιᾶριο αὐτό, εἶναι νὰ δοθῇ στὸν διευθυντὴ ὁποιοῦδήποτε σχολεῖο ἡ ἀδεία καὶ ἡ ὑποστήριξι τῶν ἀνωτέρων του, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, καὶ ἰδιαίτερως τῆς Ἀστυνομίας, ἐφόσον οἱ περιπόλοι ἐργάζονται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀρμόδιους τῆς Τροχαίας.

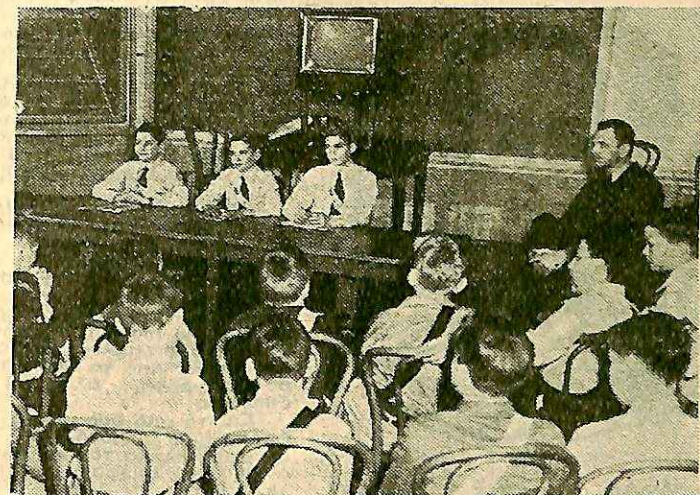
Κατόπιν χρειάζεται μιὰ μελέτῃ γιὰ ὅλες τὴς διασταυρώσεις καὶ διαδασεῖς τῆς συνοικίας τῶν σχολεῖο πὺς θὰ δεῖξῃ πὺς ἀπ' αὐτῆς ἔχουν ἀνάγκη φρουρησεως καὶ πόσα μέλη περιπόλων θὰ χρειαστοῦν. Ὑστερα γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν αὐτῶν ἀπὸ τὴς σχολικῆς τάξεως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον — ἀπὸ τὴς ἀνωτέρας τάξεως. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπον ἡ εὐθύνη ἀνατίθεται κυρίως στοὺς μεγάλους μαθητῆς καὶ διηγουμένηται ἐπὶ τὸν ἀσφαλτοστρώ των μαθητῶν μικρότερης ἡλικίας πρὸς αὐτοὺς.

Τὰ προσόντα πὺς ζητοῦνται ἀπὸ τὰ μέλη τῶν περιπόλων εἶναι: ἡ ἱκανότης ἀρχηγίας, τὸ ἐνδιαφέρον στὸ ζήτημα τῆς ἀσφαλείας ἀπὸ τοὺς κινδύνους κυκλοφορίας, ἡ ὑπακοὴ στοὺς κανονισμοὺς, ἡ εὐγένεια, ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς συμμαθητῆς τους καὶ ἡ εὐχέρεια γιὰ ἐμπρητῆται.

Ἡ ὑπηρεσία περιπόλων πρέπει νὰ εἶναι ἐθελοντικὴ καὶ μὲ τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων των μαθητῶν. Συνήθως θεωρεῖται σὰν μιὰ πολὺ τιμητικὴ ὑπηρεσία. Οἱ γονεῖς, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας αὐτῆς τῶν Περιπόλων Ἀσφαλείας, εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ δώσουν τὴν ἀδεία τους. Κάθε περιπόλος πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνα λογαγὸ καὶ τουλάχιστον ἓνα ἀνθυπολογαγὸ, πὺς ἀναλαμβάνει τὸ λογαγὸ κατὰ τὴν ἀπουσία του. Τὸ κάθε ἀγῶρι ἡ κορίτσι πρέπει νὰ κατέχῃ τὰ προσόντα τῆς ἀρχηγίας. Τὰ καθήκοντα τους εἶναι νὰ διορίζουν τὰ μέλη τῶν περιπόλων στὴς θέσεις τους, νὰ ἐπιθεωροῦν τὴς περιπολικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἡμέρας, νὰ κάνουν διαλέξεις γιὰ θέματα ἀσφαλείας στοὺς μαθητῆς καὶ μὲ παραδείγματα, νὰ ἐμμένουν τὸ αὐτῆς τῆς νομοφροσύνης πρὸς τὸ καθῆκον.

Ἡ περίοδος τῆς ὑπηρεσίας περιπόλου πρέπει νὰ καθορίζεται ἐκ πρῶτον, μὲ τὴς ἐπιτροπὴς ὁργανωθῇ. Στὰ περισσότερα σχολεῖα, 15 λεπτῶν παραμονὴ στὴ θέσι κάθε περιπόλου εἶναι ἀρκετὴ τὸ πρῶτ, πρὸτὸ ἀνοίξουν οἱ τάξεις, τὸ ἴδιο δὲ καὶ τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὸ κλεισιμὸ των σχολεῖων, ἡ περίοδος ὑπηρεσίας τῆς περιπόλου πορεῖ νὰ εἶναι λίγο μεγαλύτερη. Τὰ μέλη τῶν περιπόλων πρέπει νὰ φύγουν ἀπὸ τὴς τάξεως τους δύο ἢ τρία λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος καὶ νὰ παραμείνουν σὲ ὑπηρεσία μέχρις ὅτου περάσουν ἀπὸ τὴς θέσεις τους ὅλοι οἱ μαθητῆς.

Τὰ νεαρὰ μέλη τῶν περιπόλων πρέπει νὰ ἔχουν ἐκπαιδευθῇ τελειῶς πρὶν τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ ἀναλάβουν τὴς προδιωρισμένες γι' αὐτὰ θέσεις. Οἱ ὁδηγὲς περιλαμβανομένων ὁριζόμενης βεβαιωμένης ἀρχῆς: πὺς καὶ πὺς νὰ στέκονται σὲ μιὰ διασταύρωσι, πὺς νὰ παρατηροῦν τὴν κυκλοφορία σ' ὅλες τὴς διευθύνσεις καὶ ποτὲ παρουσιάζεται μιὰ κατὰλληλ ἀνάπτυξι στὸ ρεῦμα τῶν οχημάτων, πὺς θὰ ἐπέτρεπε μιὰ ἀσφαλὴ διάδασι. Τὰ ἀγῶρια καὶ κορίτσια πρέπει νὰ καταλάβουν πολὺ καλὰ πὺς δὲν πρέπει νὰ ἰδιοποιῶνται τὰ καθήκοντα τοῦ τροχονόμου. Τὸ ἔργον τους δὲν εἶναι νὰ διευθύνουν τὴν κυκλοφορία, ἀλλὰ νὰ ὑπευθυμίζονται στοὺς συμμαθητῆς τους τοὺς κανονισμοὺς ἀσφαλείας πὺς διδασκῆσαν στὸ σχολεῖο, καὶ σὲ περιπτώσι ἀπουσίας ἐνὸς ἀστυφύλακος κυκλοφορίας, νὰ ἀποφασίζουν ποτὲ ὑπάρχει ἀσφάλεια γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ νὰ διασχίσουν

Μέλη τῆς σχολικῆς περιπόλου, στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο Μπέν Μόρτς τῆς Οὐάσινγκτων, συνηθίζουν μ' ἓνα τροχονόμο γιὰ νὰ ἐξετάσουν διάφορα προβλήματα ἀσφαλείας, πὺς προέκυψαν στὴν περιοχή τοῦ σχολεῖο τους.

τὸ δρόμο. Πολὺ συχνὰ γίνονται συγκεντρώσεις ὅλων τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν περιπόλων γιὰ νὰ πάρουν αὐτὰ καὶ νὰ φορέσουν τὴς ἀσπρες ζώνες καὶ τὰ διακριτικὰ σημεῖα τους. Οἱ ζώνες αὐτῆς ἔχουν κατασκευασθῇ ἀπὸ ἄσπρο καραδόπανο καὶ ἀποτελοῦν ἓνα σύμβολο ἐξουσίας. Ἐπίσης διακρίνονται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς αὐτοκινήτιστῆς, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μποροῦν νὰ λιγοστέψουν τὴν ταχυτητα τους ἢ νὰ σταματήσουν τὸ αὐτοκίνητό τους κάθε φορὰ πὺς οἱ μαθητὲς διασχίζουν ἓνα δρόμο.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν περιπόλων ἀσφαλείας πὺς ὁργανώθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἀμερικανικὰ σχολεῖα πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἀπὸ τὴν θνησιμότητα πὺς διαρκῶς λιγοστεύει μεταξὺ τῶν παιδιῶν, πὺς πηγαίνονται στὸ σχολεῖο. Ἀς ἀναφέρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἐκθέσεις πὺς ἔκαναν οἱ τοπικῆς λέσχες αὐτοκινήτων στὴν ἰδρυτρια ὁργάνωσι, πὺς βρίσκεται στὴν Οὐάσινγκτων.

Ὁ Σὺλλογος Αὐτοκινήτων τῆς Πολιτείας τῆς Καλιφορνίας τονίζει: Κανένα θανατηφόρο δυστύχημα δὲν συνέβη μεταξὺ τῶν μαθητῶν στὶς διαδασεῖς ἐκείνης, πὺς φρουροῦνται ἀπὸ τὴ Σχολικὴ Περιπόλο Ἀσφαλείας. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ δυστυχήματα μεταξὺ μαθητῶν ἐλαττώνονται σημαντικὰ κάθε χρόνο. Ἡ λέσχῃ Αὐτοκινήτων τοῦ Σικάγου ἀναφέρει ὅτι: «Στὶς περιπόλους ἀξίζει μεγάλως ἐπαινος γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο: Ἐνὸς τὸ 1921 σκοτώθηκαν 205 παιδιά τοῦ σχολεῖο καὶ 369 μεγάλου μαθητῆ, τὸ 1948 σκοτώθηκαν 35 παιδιά καὶ 430 μεγάλοι στὸ Σικάγο — δηλαδὴ στὰ μικρὰς ἡλικίας παιδιά παρουσιάσθηκε ἐλάττωσι κατὰ 83%, στοὺς δὲ μεγάλους αὐξήσι κατὰ 16½%».

Ἡ λέσχῃ Αὐτοκινήτων τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναφέρει ὅτι: «Ἀπὸ τὸ 1926 ὅπου ὁργανώθηκαν οἱ περιπόλοι, στὴν περιοχή μας, τὰ αὐτοκινήτικα δυστυχήματα σὲ παιδιά κατὰ τῶν 16 ἐτῶν ἐλαττώθηκαν κατὰ 30% σ' ὁλόκληρὴ τὴν πόλι, μολοντὶ διπλασιάσθηκε ὁ ἀριθμὸς των αὐτοκινήτων».

Ἐπίσης ἡ λέσχῃ Αὐτοκινήτων τοῦ Μισσοῦρι ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «Αὐτὲς ἓνα παιδάκι δὲν σκοτώθηκε οὔτε καὶ τραυματίσθηκε σὲ ὅποιαδήποτε διάδασι τῆς Πολιτείας τοῦ Μισσοῦρι, ἀπὸ τὸ 1928, ὅπου ἀνέλαβαν ὑπηρεσία οἱ «Περιπόλοι τῶν μαθητῶν».

Τέλος, ἡ λέσχῃ Αὐτοκινήτων στὴν Ἀτλάντα τῆς Γεωργίας τονίζει: «Σὲ μιὰ περίοδο 12 ἐτῶν — ἀπὸ τὸ 1936 μέχρι τὸ 1948 — οὔτε ἓνα δυστύχημα δὲν συνέβη στοὺς δρόμους πὺς φρουροῦνται ἀπὸ τὴς «Περιπόλους Ἀσφαλείας των Σχολεῖων».

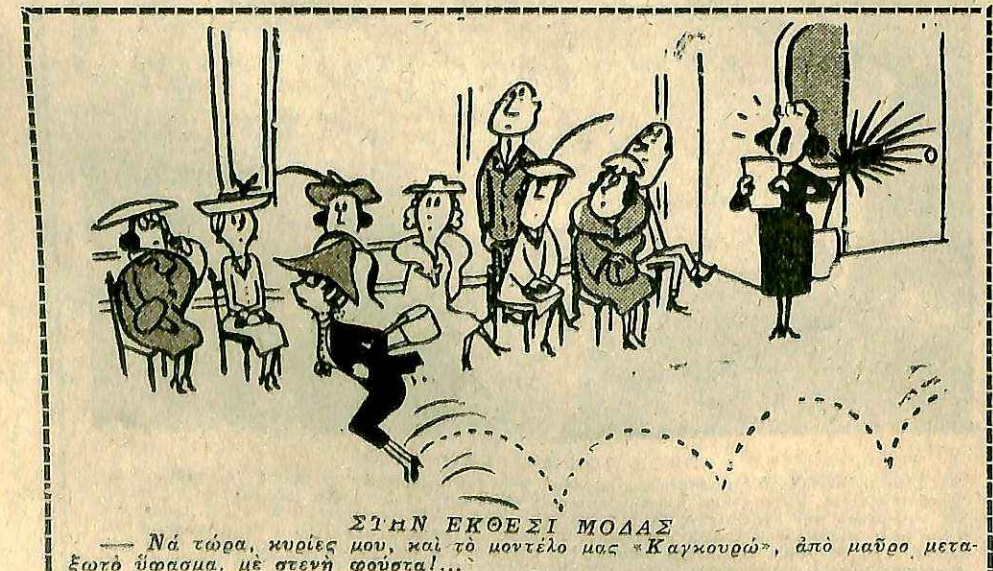
Τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον γιὰ τὴς Σχολικῆς Περιπόλους, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὸ σύστημα τους ἐφαρμόζεται σήμερα σὲ 21 διαφόρες χώρες.

Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ξένων κρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκπαιδεύθηκαν στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, γύρισαν στὶς χώρες τους, γεμάτοι ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν ἰδέα αὐτήν.

Ὁ Ἀμερικανικὸς Σύνδεσμος Αὐτοκινήτων ἀναγνωρίζει μ' εὐγνωμοσύνη τὴν συνεργασία τῶν ὁργανωμένων λεσχῶν αὐτοκινήτων τῶν διαφόρων χωρῶν γι' αὐτὴ τὴν προσπάθεια.

Τὸ μέλος τῆς σχολικῆς περιπόλου ἐμποδίζει τοὺς μαθητῆς νὰ περάσουν τὸ δρόμο, πρὶν τοὺς δώσῃ τὸ σῆμα ὁ τροχονόμος.

Νά τώρα, κυρίες μου, καὶ τὸ μοντέλο μας «Καγκουρὸ», ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφανση, μὲ στενὴ φούστα!...

*Ο Άγγλος συγγραφέας Α. Ζ. Κρόνιν

Η παράξενη ζωή ΤΟΥ ΚΡΟΝΙΝ

Ο άρρωστος γιατρός που έγινε διάσημος συγγραφέας

Τα τελευταία πέντε χρόνια τα έργα του Σκωτσέζου συγγραφέως Α. Ζ. Κρόνιν έχουν πολλούς θαυμαστές στην Ελλάδα. Αξίζει, λοιπόν, να τον γνωρίσουμε κάπως καλύτερα.

Ο Κρόνιν έγινε συγγραφέας το 1930. Ως τότε ήταν ένας φτωχός γιατρός, που βασανιζόταν να ζήσει τη μικρή του οικογένεια και να γιορτάσει το άρρωστο στομάχι του. Σήμερα είναι εκατομμυριούχος και υγιέστατος.

Πολλοί άνθρωποι, με άλλα επαναστατικά πιστεύουν ότι, αν είχαν τον καιρό να γράφουν, θα έφτιαχναν εριστοτεχνικά έργα. Τα 99% από αυτούς δεν έχουν καιρό. Τους απορροφά η βιοπάλη, ενώ ο έκταστος, που βρίσκεται τον καιρό και στρώνεται στο γραμμάτιο, ανακαλύπτει στο τέλος, ότι δεν έχει ταλέντο!...

Ο γιατρός Κρόνιν αποτέλεσε εξαίρεση. Είναι ο μυθιστοριογράφος που διαβάζεται περισσότερο στην εποχή μας. Σε όλον τον κόσμο έχουν πουληθεί πάνω από 20.000.000 αντίτυπα των βιβλίων του. Έκατομμύρια άνθρωποι επίσης έχουν δει τα έργα του να ζωντανεύουν στο θέατρο και στην οθόνη.

Πού βρίσκεται λοιπόν, η επιτυχία των έργων του, όπως («Τ' άγουρα χρόνια»), («Τα κλειδιά του βασιλείου»), («Οι περιπέτειες στους δύο κόσμους»), («Ο Ισπανός κηπουρός»);

Στην αλήθεια! «Ο,τι έχει γράψει ο γιατρός Κρόνιν, το έχει ζήσει. Τα έργα του είναι μία... διάγνωση που την έκανε με την πένα κι' όχι με το αμύδι του. Την πρώτη όμως ιατρική διάγνωση την έκανε στο στομάχι του! Ήταν τότε τριάντα χρόνων, παντρεμένος και με δύο παιδιά. Μόλις είχε πάρει το δίπλωμά του κι' άρχισε την ιατρική του καριέρα σε μία ανδρακφόρο περιοχή της Ουαλίας. Το έλκος όμως του στομάχου του τον απομάκρυνε από τους πελάτες του και τον έστειλε να ξεκουραστεί ο' ένα χωριό της Σκωτίας. Εκεί βρήκε τον καιρό να γράψει το πρώτο του μυθιστόρημα που πάντα είχε υπ' όψιν του.

Δεν τα κατάφερε όμως, γιατί δεν είχε καμιά πείρα. Καθόταν μέρες ολόκληρες μπροστά στην

δοση κόλλα, χωρίς να μπορεί να κάνει την αρχή.

—Δεν είναι τόσο εύκολο το γράψιμο όπως το είχα φαντασθεί, παραπονέθηκε στην γυναίκα του. Πρέπει να κησ κοντά σου κάποιον που να ξέρη, για να σε βοηθήσει. Να σου δείξη ώριμα πράγματα. Κυρίως μου χρειάζεται ένα «καλούπι» για να βάλω εκεί μέσα με κάποια τάξη τις σκέψεις που με βασανίζουν...

—Μά είσαι γιατρός, Όρτσι, του απάντησε γελαστή η γυναίκα του. Δεν είσαι συγγραφέας!... Γι' αυτό δεν τα καταφέρνεις.

—Αυτό λέω κι' εγώ! παραδέχθηκε ο Κρόνιν.

Έπειτα από λίγες ημέρες άρχισε πάλι να πλάνη. Έπίσης του πονούσε το στομάχι του. Και για να ξεφύγν κι' από τα δυο κακά, άρχισε να γράφει, αλλά με τρομερή δυσκολία.

Έπειτα από δυο μήνες είχε γράψει το μισό μυθιστόρημα. Το διάβασε στη γυναίκα του κι' έβγαλαν κι' οι δυο την απόφαση ότι έπρεπε να το σκίσει.

Πέντε λεπτά μετά το σκίσιμο του πρώτου έργου του, ο Κρόνιν ένοιωσε πάλι στο στομάχι δυνατός πόνους και βγήκε έξω στη βροχή για να ξεχάσει τον πόνο του. Πιο κάτω λοιπόν συνάντησε έναν νερό συμπατριώτη του, τον Άνγκους, ο οποίος έγινε η αιτία να γίνει πλούσιος και δοξασμένος.

Ο Άνγκους άνοιξε έναν λάκκο ο' ένα βάλτο κι' ο γιατρός στάθηκε για να τον πληροφορήσει ότι εγκατέλειψε το γράψιμο. Ο Άνγκους τότε γύρισε και τον κτύπησε επιτιμητικά.

—Ο πατέρας μου, τούπε, έσκαβε σε όλη του τη ζωή για να μπορέσει να μετατρέψει αυτόν το βάλτο σε λειβάδι. Το ίδιο κάνω κι' εγώ, αλλά ως τώρα το λειβάδι δεν έγινε. Είτε γίνω όμως, είτε δεν γίνω, εγώ θα σκάβω!...

Η απλοϊκή αυτή πίστι του νεοχωρικού έκανε τον Κρόνιν, μόλις γύρισε σπίτι, να ξαναρχίσει και το δικό του... σκάψιμο. Έπειτα από τρεις μήνες το μυθιστόρημα ήταν έτοιμο. Πήρε τότε στην τύχη τη διεύθυνση ενός εκδοτικού και του έστειλε τα βιβλία, πουνιωμένα τόσα χρόνια να τον πιέζω, είχε φύγει από πάνω του κι' διαφόρων τώρα για την τύχη των χειρογράφων του.

Σε μία εβδομάδα όμως έλαβε ένα τηλεγράφημα. Ήταν από τον εκδοτικό. Το μυθιστόρημά του («Το κάστρο») είχε γίνει δεκτό. Δημοσιεύθηκε και μεταφράθηκε σε 21 γλώσσες. Παίχθηκε στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Και δημοσιεύθηκε ως επιφυλλίδα σε χιλιάδες εφημερίδες. Όλοι δε οι κριτικοί σημείωσαν την εμφάνιση ενός νέου συγγραφέως!

Ο Κρόνιν έγινε πλούσιος από τη μία ημέρα στην άλλη. Έγκαταστάθηκε λοιπόν στο Λονδίνο και συνέχισε το... σκάψιμο του βάλτου, που τώρα πια είχε μεταβληθεί σε πλουτοφόρο λειβάδι.

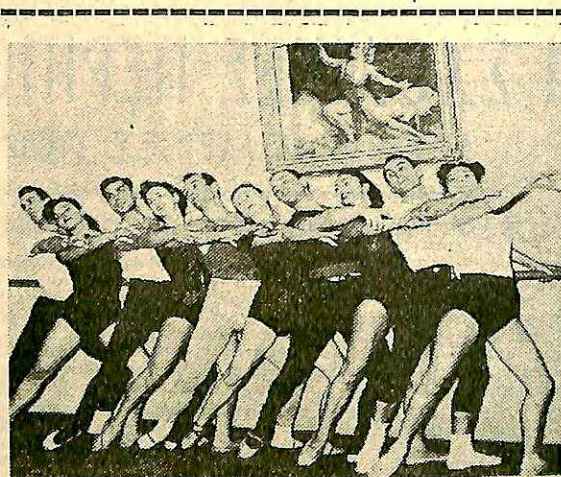
Ο Κρόνιν με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του είναι σήμερα εγκαταστημένοι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο μικρότερος γιός του είναι αποδοστής κι' ο μεγαλύτερος εργάζεται ως γιατρός στο Μοντρεάλ. Ο Κρόνιν κάνει μία ήσυχη ζωή, γράφοντας ένα βιβλίο το χρόνο κατά μέσον όρον.

Φυσικά, οι παραγωγοί ταινιών τον παρέσυραν από τότε που τους: Στο Χόλυγουντ. Ο Κρόνιν βρήκε την αμερικανική κινηματογραφική εκπληκτική!

—Όλα εδώ έχουν γίνει ρωμαντικά! δήλωσε. Άκου κι' ο αέρας είναι εχθρικός προς την πραγματικότητα. Όλα λοιπόν τα λεφτά του κόσμου να μου προσφέρουν, δεν μπορώ να μείνω εδώ!

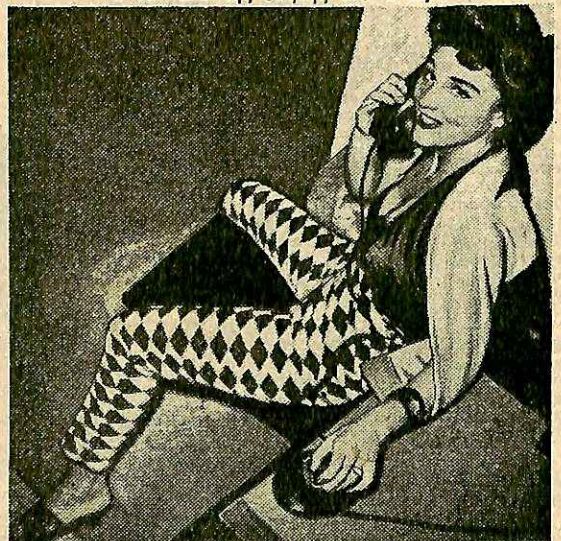
Οι παραγωγοί τούκαναν δελεαστικές προσφορές, για να τους γράψει σενάρια. Τους απογοήτευσε! Κι' ο λόγος είναι ότι ο Κρόνιν γράφει με μεγάλη δυσκολία και με πρωτόγονο τρόπο. Είναι εχθρός των σκληρών. Όταν γράφει, κάθεται σε πάντα κοντινόφορο και ποτέ το γραφείο του δεν θερμαίνεται.

—Οι ανέσεις, λέει, νεροουλιάζουν το μυαλό!

ΧΟΡΕΥΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Την Κυριακή 6 Ιουνίου, στις 11 π. μ. θα γίνει στο θέατρο «Κοτοπούλη-Ρέξ» η χορευτική επίδειξη της Σχολής της Κας Έλλης Ν. Ζουρούδη, στην οποία θα πάρουν μέρος 90 περίπου μαθητές και μαθήτριες της Σχολής. Κατά την διάρκεια των επιδείξεων θα εκτελεσθούν συνθέσεις Έλγνων και ξένων μουσουργών. Στη φωτογραφία μας μία ομάδα μαθητών που θα εμφανιστούν από της σκηνής του «Ρέξ».

ΤΟ «ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ»
Ο τίτλος αυτός απένεμθη ένα βράδυ στο σπίτι του άλλου κυβερνήτη της Καλιφόρνιας και σήμερα αρχιδικαστού των Ην. Πολιτειών κ. Ήρλ Γουόρεν στην χαριτωμένη Άλυσον Χέις. Τώρα η άρτια Χέις βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, όπου υπέγραψε ήδη το πρώτο της συμβόλαιο και προβλέπεται ότι θα γίνει σύντομα λαμπρό αστέρι του κινηματογράφου και της τηλεόρασης.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΥΑΛΙΑ

Τα γυαλιά αυτά του ήλιου, που μοιάζουν περισσότερο με μάσκα, λανθάνονται τώρα στην Παρίσι από τον οικοσκαπαρέλλι. Σκοπός τους δεν είναι τόσο να προστατεύουν τα όραμα γυναικεία μάτια, όσο να τραβήξουν την προσοχή των ανδρών. Φαίνεται δε ότι θα εκπλήρουν με το παραπάνω τον προορισμό τους!...

ΕΧΕΤΕ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΑ;

Για να γνωρίσετε τον εαυτό σας

Οι ψυχίατροι κι' οι ψυχολόγοι κάνουν συχνά λόγο για τα περιπλοκά συμπλέγματα. Έχετε τέτοια συμπλέγματα; Για να το εξακριβώσετε απαντήστε με ειλικρίνεια στις κατωτέρω 70 ερωτήσεις του Άγγλου καθηγητού της ψυχολογίας Άντουντ Μουράι.

Τις απαντήσεις σας θα τις βαθμολογήσει ως εξής:

Ναί = 2.

Όχι ή σπανιότατα = 0.

Περισσότερο ναί παρά όχι = 1.
Το ιδανικό θα ήταν το άθροισμα για κάθε μία από αυτές τις κατηγορίες να ήταν μηδέν, 0. Άλλωστε μην ζητάτε την τελειότητα... Ένα άθροισμα 0-5 για κάθε κατηγορία δεν δικαιολογεί καμιά ανησυχία. Πρέπει τούναντι να σας ικανοποιήση απόλυτα.

Ένα άθροισμα 5-10 πρέπει να σας κάνει προσεκτικούς.

Ένα άθροισμα 10-15 είναι ενησυχαστικό. Βρισκόμαστε στον κατώφλιο και πρέπει να συγκρατηθούμε.

Ένα άθροισμα πάνω από 15 δείχνει ότι είμαστε μανιακοί. Προσπαθήστε άμεσα να ξευθερωθώτε από αυτά τα συμπλέγματα.

Και τώρα να οι ερωτήσεις κατά κατηγορίες:

Α' ΥΓΕΙΑ

- 1) Πληγνείτε συχνά στο γαστρίο σας;
- 2) Προσέχετε τη διαίτά σας;
- 3) Άρνείσθε να φάτε ώριμες φρούτες;
- 4) Άνησυχείτε εύκολα για την ύγεια των δικών σας;
- 5) Φοβάσθε τα ρεύματα του αέρος;
- 6) Παίρνετε συχνά την πεισί σας;
- 7) Ζυγίζοσθε τακτικά;
- 8) Όταν αισθανόσθε κάποια κακοδιαθεσία, τρέχετε να πείτε στο κρεβάτι σας;
- 9) Διαβάζετε όλα τα ιατρικά άρθρα που πέφτουν στα χέρια σας;
- 10) Αισθανόσθε την επιθυμία να δοκιμάσετε τα νέα φάρμακα;
- 11) Φοβάσθε μήπως βαρυστομαχιάσετε με το παραμικρό;
- 12) Άλλοζέτε συχνά γιατρό;

Β' ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

- 1) Φοβάσθε διαρκώς μήπως κάποιος από τους συναδέλφους σας πάρη τη θέση σας;
- 2) Καλλιεργείτε τις σχέσεις που μπορούν να σας εξυπηρετήσουν επαγγελματικά;
- 3) Έχετε εώς από το μόνιμο επάγγελμά σας και άλλες επικερδείς απασχολήσεις;
- 4) Προσπαθείτε να βρισκόσθε συνεχώς σε έπαση με τον προϊστάμενό σας, με την ελπίδα ότι τον κάμετε να σας προσέξω;
- 5) Κατά τις διακοπές εξακολουθείτε να σκεπτόσθε πάντα την εργασία σας;
- 6) Είσαστε άτολμος μπροστά στους ανωτέρους σας;
- 7) Παίρνετε ένα μέρος της δουλειάς σας και στο σπίτι;
- 8) Οι συνάδελφοί σας σας ζηλεύουν;
- 9) Βρισκόσθε σε κακές σχέσεις με τους συναδέλφους σας;
- 10) Έχετε κάποιο μικρό πάθος εκτός από το κύριο επάγγελμά σας;
- 11) Κατά τη γνώμη σας, η θέση που έχετε δεν ταιριάζει στις ικανότητές σας;
- 12) Έχετε τη γνώμη ότι πρέπει να σας δώσουν αύξηση;

Γ' ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

- 1) Βρίσκετε ότι η γυναίκα σας (ή ο άντρας σας) σας αγαπά λιγότερο από άλλοτε;
- 2) Όταν είσαστε μικρός, είχατε την αντίληψη ότι οι γονείς σας αγαπούσαν περισσότερο τους αδελφούς και τις αδελφές σας;
- 3) Έπηρεάζεσθε εύκολα;
- 4) Συγκινείσθε όταν βλέπετε ένα ζευγάρι γέροντα που, μ' όλα τα χρόνια τους, εξακολουθούν να αγαπιούνται;

Αγαπιούνται:

- 5) Σας άρεσει να μιλάτε για τις ερωτικές σας επιθυμίες;
- 6) Θέλετε να έρεσσετε στο αντίθετο φύλο;
- 7) Είσαστε δειλός μπροστά στο αντίθετο φύλο;
- 8) Κάνετε δύσκολα φίλους;
- 9) Είσαστε ζηλιάρης;
- 10) Είχατε στη ζωή σας μια δυστυχισμένη αγάπη;
- 11) Έχετε κάπου - κάπου ερωτικά όνειρα;
- 12) Σας άρεσει να διατηρήτε ένθυμα;
- 13) Φοβάσθε μήπως μείνετε γεροντοπαλλήκαρο (ή γεροντοκόρη);
- 14) Διαβάζετε βιβλία ή δημοσιεύματα ερωτικά;
- 15) Στενοχωριόσαστε με το παραμικρό;

Δ' ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

- 1) Παίρνετε κάπου - κάπου διεγερτικά;
- 2) Σας άρεσει να αφήνησθε τολμηρές ιστορίες;
- 3) Ζηλεύετε τους μεγάλους γυναικοκατακτητές (δον Ζουάν, Κασάνοβα κλπ.) ή αν είσαστε γυναίκα, εκείνες που είχαν πολλές περιπέτειες;
- 4) Έχετε την εντύπωση πως η ερωτική σας διάθεση είναι άσθενέστερη από άλλων;
- 5) Έχετε την αντίληψη ότι η φύσις δεν σας έφοικισε όπως έπρεπε στο σεξουαλικό ζήτημα;

Ε' ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

- 1) Κάνετε προσεκτικά τους λογαριασμούς σας;
- 2) Υπολογίζετε πάντοτε το φιλοδώρημα που δίνετε με ακρίβεια, σε τρόπο που να μην ξεπερνά το 10%;
- 3) Παρακολουθείτε με προσοχή το ανέδοκατέβασμα των τιμών;
- 4) Ζητάτε συμβουλές οικονομικής φύσεως από τους φίλους σας;
- 5) Αγοράζετε τακτικά λαχεία;
- 6) Έχετε την περιέργεια να αισθανίτε τι κερδίζουν οι φίλοι σας;
- 7) Τρέχετε στα μαγαζιά κάθε φορά που αναγγέλλονται έκπτώσεις;
- 8) Όταν ακούτε να γίνεται λόγος για κάποιον που έπεσε σε φτώχεια, κάνετε τη σκέψη πως αυτό μπορεί να συμβεί και σε σας;
- 9) Σας απασχολεί η σκέψη πως να εξασφαλίσετε τα γερνά σας;

ΣΤ' ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

- 1) Στενοχωριόσαστε όταν είσαστε υποχρεωμένος να βγείτε μ' έναν άνθρωπο κακοντυμένον;
- 2) Ακολουθείτε πιστά τη μόδα;
- 3) Τα ζητήματα της «θέσεως» έχουν μεγάλη σημασία για σας (σκεπτόσθε π.χ. η θέση μου μου επιβάλλει αυτό ή δεν μου επιτρέπει εκείνο);
- 4) Μιλάτε με περηφάνεια για τις γνωριμιές σας με υψηλά πρόσωπα;
- 5) Σας άρεσει η κοσμική ζωή;
- 6) Στις συναναστροφές φέρετε τη συζητηση σε θέματα όπου μπορείτε να διακριθώτε;
- 7) Θέλετε ο άντρας σας (ή η γυναίκα σας) να είναι πάντοτε καλολυμένος;
- 8) Στο θέατρο διαλέγετε θέσεις τέτοιες ώστε να σας βλέπουν;

Ζ' ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

- 1) Κατάλαβαίνετε από κρασιά;
- 2) Σας άρεσαν τα καλά φαγητά και τα γλυκά;
- 3) Προτιμάτε ένα καλό γεύμα από μια θεατρική παράσταση;
- 4) Διαβάζετε ευχαρίστως τα βιβλία μαγειρικής;
- 5) Αγοράζετε γλυκά για τον εαυτό σας;
- 6) Ζητάτε από τους φίλους ή τις φίλες σας συνταγές μαγειρικής;
- 7) Όταν ταξιδεύετε, δείχνετε ενδιαφέρον για τα τοπικά φαγητά;
- 8) Σταματάτε μπροστά στις προθήκες των ζαχαροπλαστείων;
- 9) Έχετε τη συνήθεια να μασούζετε πάντα κάτι;

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΛΛΑ

"Αν έχης τύχη..."

Τυχεράκας αυτός ο Βασίλης!

Τόσα χρόνια είμαστε φίλοι και δεν θυμάμαι μία φορά να του τάφερε στραβά ή Μοίρα.

Δεν έφτανε που ήταν πλουσιόπαιδο, αλλά κληρονόμησε διαδοχικά μέσα σε πέντε χρόνια δυο θείους και μία θεία.

Κάργα λοιπόν από παραδάκι ο Βασίλης. Κι' αν πής από όμορφα!... Ψηλός, καλοφτιαγμένος, κομψός, αεράτος, αθλητικός, γοητευτικός, άρρεν-πας κλπ. κλπ.

Τα κορίτσια τον βλέπανε και λυώνανε σαν άγιο βούτυρο στο τηγάνι.

Όσο ήμασταν παιδιά, ή κατάντασε αυτή δεν με πείραζε. Άπεναντίς καμάρωνα για το φίλο που είχα. Άλλα όσο πέρασαν τα χρόνια, οι πολλές και διάφορες επιτυχίες του τυχεράκι του Βασίλη άρχισαν να μου δίνουν στα νεύρα.

Κυρίως το ζήτημα των γυναικών κατακτήσεων μ' έκανε έξω φρενών. —Τι έχει, τέλος πάντων, αυτός ο τύπος, συλλογίζομουν. Γιατί τρελλαινούνται όλες μαζί του; Στο κάτω-κάτω δεν είμαστε κι' εμείς του πεταματά! Άλλα ποιος κατάρθωσε να βρή άκρη με τις γυναίκες για να βωά κι' εγώ; Μήλον της έριδος ο Βασίλης! Και για μένα να μη σκοτίζεται καμιά! Οι θεοτόραδες!

Εύτυχος για τα νεύρα μου ο «τυχεράκις» κουκουλώθηκε μικρός. Βρέθηκε μία καπάτσα, τον τύλιξε, την στεφανώθηκε και άπεσάρθη από τον δημόσιον έρωτικόν βίον.

Άνάσσανα με ανακούφιση! Ο πιο επικίνδυνος αντίπαλός είχε έξουτερωθή. "Η μάλλον είχε αυτοσχιμαλωτισθή. Κι' έτσι α-

νοιγότανε μπροστά μου ελεύθερο το πεδίο για σύντονη αισθηματική δράση.

Άυ δέ! Τά κορίτσια της παρέας εξακολουθούσαν να μη δίνουν πεντάρα για μένα. Καί λαχταρούσαν το Βασίλη έστο και παντρεύνο!

Όμολογώ πως γέμισα κακία και φθόνο, ενώ σατανικά σχέδια εκδικήσεως τριγύριζαν στο μυαλό μου. Διάλεξα το αποτελεσματικότερο. Έκλεψα δηλαδή από ένα φωτογραφείο, όπου πήγα δλθεν για ν' απαθανάτισω τη λεβεντιά μου, τη φωτογραφία μιας πάρα πολύ διαφορής άγνωστης κοπέλλας. Έπειτα γυναικοποίησα όσο μπορούσα το χαρακτήρα μου —τον γυναικό χαρακτήρα έννοιά — και σκάρωσα την έξης αείδεισας!

«Στον Βασίλη μου, τον μοναδικό μου έρωτα, που τίποτα δεν θα με χωρίση απ' αυτόν».

Κι' από κάτω μία δυσανάγνωστη τζίστρα.

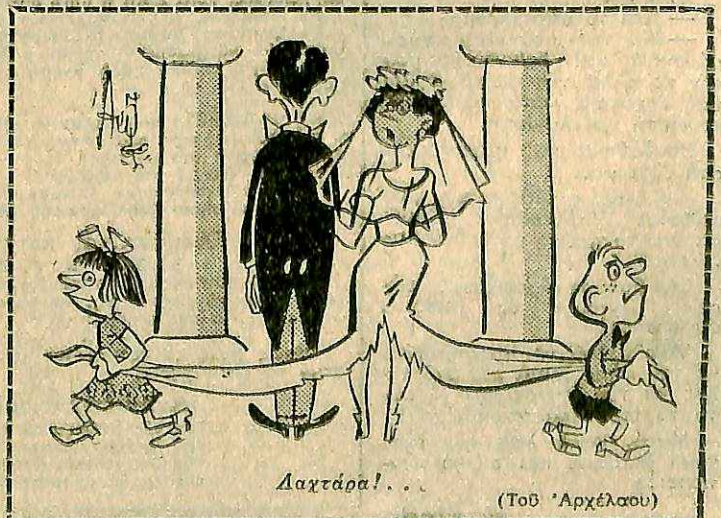
Μόλις λοιπόν βρήκα την κατάλληλη ευκαιρία, έβριξα την φωτογραφία στην τσέπη του Βασίλη, που τον συνόδευσαν μέχρι το σπίτι του. Με καληνύχτισε, τον καληνύχτισα, αλλά δεν έφυγα. Στάθηκα κάτω από τα παράθυρά του, περιμένοντας καρτερικά το αποτέλεσμα του σμυπτοζ μου.

Σε δυο ώρες ακούστηκε η πρώτη έκρηξη.

—Ποιά είναι αυτή η προκομμένη; στρίγκλισε η γυναίκα του.

«Άκουσα τη φωνή του Βασίλη, μα δεν κατάφερα να ξεχωρίσω τί έλεγε. Εύτυχώς ότι τα σπασίματα πιατών, ποτηριών και βάζων ακούγονταν εύκρινεστα. Έλπίζοντας ότι υπερίκα από δαυτά είχαν κομματοιστή πάνω στο καύκαλο του «γοητός», άποχώρησα ενθουσιασμένος, σφυρίζοντας για λόγους επικαιρότητας το «ραϊσμένο γυαλί».

Γύρισα σπίτι μου και κοιμή-

Λαχτάρα!...

(Του Αρχέλαου)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1% ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 28-407

θηκα μακαρίως. Στόν ύπνο μου μάλιστα είδα τόν Βασίλη φα- σκιωμένο με γάζες και τσιρό- τα και περιτριγυρισμένο από τις «κατακτήσεις» του, που εί- χαν ξεκαρδιστή στα γέλια για τό κατάντημά του.

— Έτσι τόν είδα στόν ύπνο μου. Άλλά στό ξύπνιό μου τόν είδα τελείως διαφορετικά. Ή- ταν δηλαδή φρέσκος, κεφάτος, γεμάτος αυτοπεποίθηση και κουμπασμό. Και διά της βίας μπορούσε να διακρίνη κανείς στο πρόσωπό του μια ελαφρά ανησυχία.

— Σου συμβαίνει τίποτα; τόν ρώτησα μ' έντεχνα καμου- φλαρισμένη κακεντρέχεια.

— Άσπα! άρχισε την εκμυ- στήρευσι του ο φιλαράκος. Ή- γινε μια πολύ παράξενη ιστο- ρία.

— Δηλαδή; καμώθηκα τόν ανήξερο.

— Νά, συνέχισε. Κάποιος καλοθελητής ή σαχλός φαρσέρ έβαλε κρυφά στην τσέπη μου τη φωτογραφία μιας πολύ ό- μορφης κοπέλλας. Ή γυναίκα μου την άνακάλυψε κι' έγινε θη- ρία.

— Ναί, ξέρω, μου ξέφυγε.

— Πώς τό ξέρεις; άπόρησε. Ξεροκατάπια, αλλά βρήκα τόν τρόπο να τα μπλώσω:

— Δηλαδή θέλω να πώ ότι ξέρω τί σκηνές κάνουν οι γυ- ναίκες όταν ζηλέψουν.

Τόχα με ό έρίφης κι' εξακο- λούθησε την άφήγησί του:

— Πού λές λοιπόν, όταν εί- δε κι' άποείδε πως θα μάθαι- νε από τό στόμα μου, ποιά είναι αυτή ή προκομμένη; πήρε σβάρνα την Άθήνα και τί νο- μίζεις ότι κατάφερε ή άθεό- φοδη;

— Τί;

— Ν' άνακαλύψη την κο- πέλλα!

— Σωωωωωωπά!

— Μωρέ, άκου σου λέω.

Ένωσεις ότι της έσουρε τόν ά- ναβαλλόμενο κι' εκείνη τόν καύ- μενη, άνίδει όπως ήτανε, την πέρασε τη γυναίκα μου για τρελλή. Έν τώ μεταξύ, όμως, είχε ρεζιλευτή στη γειτονία. Όταν λοιπόν έμαθα τα κατορ- θώματα της γυναίκας μου, θεώ- ρησα χρέος μου να πάω να βρώ την κοπέλλα και να της ζητή- σω συγγνώμη.

— Και πήγες;

— Πήγα!

— Και τη βρήκες;

— Άμεί;

— Και τό άποτέλεσμα;

— Νά το! μου είπε, καμα- ρώνοντας και δείχνοντάς μου την κοπέλλα της φωτογραφίας που έρχότανε κατά πάνω μας κουιστή και λυγιστή.

Βουβάθηκα και μαρμάρωσα στη θέσι μου.

— Άντε, στρίβε τώρα, μου ψιθύρισε ό τυχεράκις. Σήμε- ρα έχω τό πρώτο ραντεβού μα- ζί της!

— Άν ήμουν αίματώδους κρά- σως, σίγουρα θα πάθαινα σύμφωρησι!

— Άκούς εκεί να προσπαθήσω να τόν κάνω ζημιά και στο τέ- λος να τόν ζευγαρώσω μ' αυ- τό το ουρί του παραδείσου!

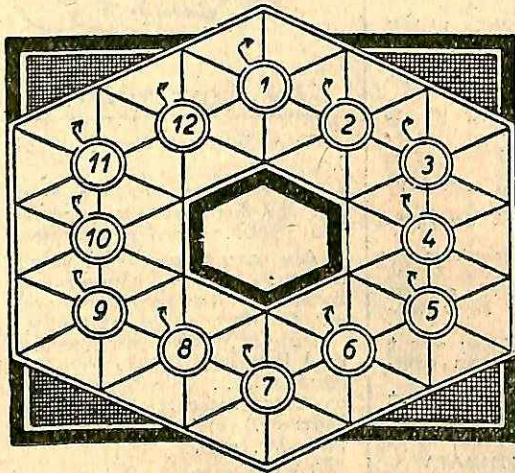
Μωρέ, καλά λένε «άν έχης τύχη διάβαινε και ριζικό περ- πότει!»

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τόν κάθε αριθμό τού σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη τών 6 γραμμάτων. Θ' άρχί- ζετε πάντοτε από τό σημείο όπου βρίσκεται τό μι- κρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση, που δείχνει:

1) Άθηναίος πολιτικός τού Ε' π.Χ. αιώνας.

- 2) Ντέ... Γάλλος αξιωματικός που προκάλεσε τόν παγκόσμιο θαυμασμό.
- 3) Είδος ύφασματος.
- 4) Κατοικία.
- 5) Τό πιο αγαπητό πρόσωπο.
- 6) Έξωτικός καρπός.
- 7) Άνδρικό κόσμημα.
- 8) Είδος.
- 9) Έχει πολλά λεφτά κι' όμως δεν θεωρείται πλούσιος.
- 10) Χουζούρι.
- 11) Τα άποφεύγουν όσοι θέλουν ν' άδυνατισουν.
- 12) Βότρες.

Ποιά από τις τρεις

Άπό τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν κάθε έρώτησι μονάχα ή μία είναι σωστή. Ποιά;

- 1) Συχνά, όταν ό ουρανός είναι άνεφος, βλέ- πετε ένα διάττοντα άστέρτα να διασχίζει τό στερέ- ωμα με άστρωσιαιά ταχύτητα. Γνωρίζετε μήπως με ποιά ταχύτητα τρέχουν τα άστέρτα αυτά;
 - α) Με 700 χιλιόμετρα την ώρα.
 - β) Με 1800 χιλιόμετρα την ώρα.
 - γ) Με την ταχύτητα τού φωτός, δηλαδή 300.000 χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο.
- 2) Ή καμήλα έχει έπονομαστή «πλοίο της έρή- μους». Ξέρετε πόσα χιλιόμετρα διασχίζει μέσα σε μια ώρα, όταν βαδίζει κανονικά;
 - α) 4 χιλιόμετρα.
 - β) 8 χιλιόμετρα.
 - γ) 18 χιλιόμετρα κατά μέσον όρον.
- 3) Πότε άνακαλύφθηκε ό Άνταρκτικός;
 - α) Προτού γεννηθή ό Χριστόφορος Κολόμβος.
 - β) Τό 1842 από τόν Άγγλο θαλασσοπόρο σέρ Τζέιμς Κλάρκ Ρός.
 - γ) Τό 1900 από τόν έξερευνητή τών Πόλων Ά- μούντσεν.

- 4) Άπό τις τρεις κατωτέρω φράσεις που άφορούν τις χελώνες, ποιά είναι ή μόνη σωστή;
 - α) Μπορούν να σκαρφαλώσουν στα δέντρα.
 - β) Άντέχουν χωρίς στο όστρακό τους, στη θερ- μοκρασία 40 βαθμών υπό τό μηδέν.
 - γ) Έχουν πολύ καλή μνήμη και άναγνωρίζουν πρόσωπα.

- 5) Ή «Σκάλα τού Μιλάνου» είναι άνισμυθόλας ή πιο άραία όπερα τού κόσμου. Μήπως ξέρετε ποιά είναι όμως ή πιο μεγάλη;
 - α) Ή Όπερα τού Λονδίνου.
 - β) Ή «Μετροπόλιταν Όπερα» της Νέας Υόρκης.
 - γ) Τό «Κολόν» τού Μπουένος Άϊρες.

Άριθμητικόν παιχνίδι!

Μεταξύ τών αριθμών αυτών, τών οποίων ή σειρά δεν πρέπει να μεταβληθή, να παρεντεθούν τα άκό- λουθα σημεία της αριθμητικής:

Ούτως ώστε τό εξαγόμενον τών διαφόρων πρά- ξων να είναι μηδέν.

Άναγρυσματισμός

Έκ τών δώδεκα τών ένα έάν άναγρυσματισμός, της Βαλκανικής ένα όρος εύκολα θα σχηματισθή.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Άρχαίος τύραννος.
2 3 2 6 2 0 = Ό πατέρας τού Θουκυ- δίδου.
3 7 6 2 0 = Πτηνόν.
4 7 3 2 0 = Διαφανές σώμα.
5 7 1 6 2 0 = Άγριοχοίρος.
6 7 5 9 = Δυνατό ποτό.
7 3 4 0 = Ποταμός της Μ. Άσίας.
8 4 6 2 0 = Προϊόν τού γάλακτος.
9 1 7 6 = Σπλάγχχνον.
0 8 7 4 6 2 0 = Σύμβολον.
Κάθε γράμμα άντιπροσωπεύεται από τόν ίδιο πάν- τοτε αριθμό.

Συλλαβόγριφος

Δύο σύμφωνα έπήραν μια νότα μουσική και την έβαλαν στη μέση για να κάνουν φαί.

Δεξιόγριφος

Δύο σύμφωνα τών Γάλλων μ' ένα έντομο ένώνεις και γνωστή άρχαία πόλι της Έλλάδος φανερώνεις.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Άλήθεια σάς λέω! Ήρθε... Έλάτε!
— Ποιός, ποιά;
— Μα δεν σάς τό είπα:

Διπλή άκροστιχίς

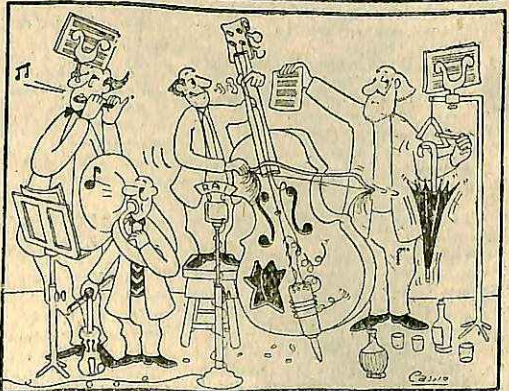
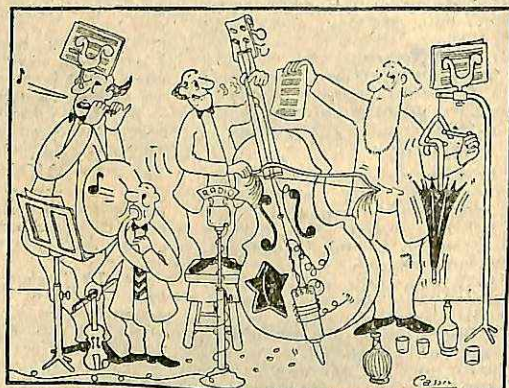
Τα άρχικά γράμματα τών κατωθι ζητούμενων λέ- ξεων άποτελούν όνομα άρχαίου πλοίου, τα δε τρι- τα γράμματα κράτος ευρωπαϊκόν:

- 1) Όμηρικόν βασιλιάς.
- 2) Ρωμαϊκό νόμισμα.
- 3) Κάνει άέρα.
- 4) Νησί τού Αιγαίου.
- 5) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 6) Συνώνυμον με τό άνιός.
- 7) Κάθισμα.

Μεταγρυσματισμός

Ή Ποταμός είμαι μεγάλος στη Μεσόγειο εκβάλλω. Είς τό στόμα σου θα μ' εύρης τό άρχικό μου άν μεταβάλω.

Μιά εικόνα — 17 διαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες που φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες διαφέρουν σε 17 μικρολε- πτομέρειες. Άν άνακαλύψετε και τις 17 αυτές μι- κροδιαφορές μέσα σε τρία λεπτά της ώρας, θα σάς αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότη- τά σας.

(Οι λύσεις στη σελ. 82)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

ΤΟ μπουντουάρ της Λίλιαν Ρόζενταλ ήταν ένα κομψό δωμάτιο, ταπετσαρισμένο με γαλάζιο μεταξωτό ύφασμα, που άνέδιδε ένα δυνατό άρωμα βιολέττας.

Ή Λίλιαν καθόταν μπρος στόν καθρέφτη της και πουντράριζε με φιλαρέσκεια τό πρόσωπο και τό γυμνό, ώραίο λαιμό της. Έξαφνα, μπήκε έξαλλος ό άρραβωνιστικός της.

— Ω Στέφεν, φώναξε εκείνη μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Τί έχεις; Γιατί δεν με χαιρετάς;... — Καλοσπέρα! της είπε ό Στέφεν με συγκρατημένη όργη.

Κατόπιν κάθισε στο μικρό ντιβάνι, έβγαλε από τό πακέτο του ένα τσιγάρο. Δεν τολμούσε όμως να τό ανάψει, γιατί έτρεμαν τα χέρια του από την ταραχή του. Είχε μπη εκεί μέσα μ' ένα τρομερό σχέδιο. Να σκο- τώσει τη Λίλιαν!...

Ναί! έπρεπε να τό σκοτώσει για να την εκδικηθή! Ήταν ή πιο ώραία ήθοποιός τού Λονδίνου, αλλά και ή πιο άπιστη! Εκείνη άντελήφθη άμέ- σως τούς σκοπούς του. Τό ένστικτό της δεν την έγελούσε ποτέ. Είχε ό- μως την ψυχραιμία να διατηρήσει τό γαλήνιο δήθεν ύψος της.

Σε μια στιγμή τό βλέμμα της έ- πεσε σ' ένα φάκελλο, που βρισκόταν δίπλα στόν καθρέφτη της, πάνω στο μάρμαρο της τουαλέτας της.

— Μπα! Τί άφορημένη που εί- ραι! έφώναξε μ' ένα ψεύτικο φόβο. Ξεχνώ να κρύψω τα έρωτικά γράμμα- τά σου!...

Έπειτα παρατήρησε μέσα στόν καθρέφτη, στο πρόσωπο τού Στέφεν, την έντύπασι που έκαναν αυτά τα λό- για της και συνέχισε:

— Μα άφο τό είδες, δεν αξίζει τόν κόπο να κάνω την ανήξερη. Έ- λα, διάβασέ το! Ξέρεις ποιός μου γράφει; «Ό θησαυρός μου!» Άκρι- βώς, ναί, ό θησαυρός μου!...

Ό Στέφεν περίεργος, πήρε τό γράμμα, τό άνοίξε κ' έβγαλε από μέ- σα μια κάρτα. Ένα μεγάλο μυρο- παλίο έκανε ρεκλάμα στα άρώματά του και συνητούσε ιδιαιτέρως ένα «έσσάνς» βιολέττας, που είχε βαφτι- σει με τό ποιητικό όνομα «ό θησαυ- ρός μου».

Στη δεξιά γωνιά της κάρτας ήταν ένα μικρό τετράγωνο χαρτί χονδρο και πορώδες σε χρώμα μώβ, ποτι- σμένο μ' αυτό τό δυνατό άρωμα της βιολέττας. Ήταν ένα δείγμα.

Ό Στέφεν ξεκόλλησε με τό νύχι του αυτό τό χαρτί και με νευρικότη- τα άρχισε να τό τσαλακώνει με τα δάχτυλά του και να φτιάχνει μια μι- κρή μπάλλα. Έπειτα σηκώθηκε ά- πότομα από τη θέσι του. Τα μάτια του πετούσαν παράξενες φλόγες.

— Τί άνόητοι που είναι, είπε έ- κείνη τη στιγμή, γελώντας ή Λίλιαν. Μου στέλνουν μια ρεκλάμα για ένα άρωμα, που τό χρησιμοποιά τρία χρόνια τώρα! Θυ- μάσαι, Στέφεν; Είναι ένα από τα πρώτα δώρα που μου έκανες!

Εκείνος δεν μιλούσε. Άρχισε να βηματίζει νευρι- κά μέσα στο δωμάτιο και μια στιγμή στάθηκε για ν' άνάψη τό τσιγάρο, που κρατούσε ακόμη άνάμεσα στα δάχτυλα τού άριστερου χεριού του. Άμέσως όμως άλλάξε γνώμη. «Άν βρώ τη δύναμη να τό σκοτώσω, συλλογιότηκε, δεν πρέπει να άφήσω εδώ κανένα ίχνος. Άκόμη και ένα άποτσιγάρο μπορεί να με προδώσει».

— Ναί, ήταν ένα από τα πρώτα δώρα μου! είπε έξαφνα στη Λίλιαν. Μα τώρα σου προσφέρουν άλλα δώρα, πιο ακριβά, πιο πλούσια!

— Στέφεν, φώναξε ή Λίλιαν, τί είναι αυτά που λές;...

— Ναί, ξέρω τις άπιστίες σου! άπάντησε εκείνος έξω φρενών. Ή Λίλιαν διέκρινε στην άγρια έκφρασι τού βλέμματός του την κυταδίκη της και θέλησε να βάλη τις φωνές, αλλά δεν πρόφτασε. Τ' άτσάλενια χέρια τού Στέφεν την είχαν άρπάξει από τό λαιμό και την έσφιγγαν με δύναμη. Σε λίγο άκούστηκε ένας στεναγμός και ό γδούπος ενός σώματος που έπεσε στο πάτωμα.

Σε λίγο, ό Στέφεν βρισκόταν στο δρόμο. Κανείς δεν τόν είχε δει, κανείς δεν είχε άκούσει τίποτα. Έβγαλε τότε από την τσέπη του τό τσιγάρο, που ήθελε να καπνίσει εδώ και λίγη ώρα και τό άναψε. Ό καπνός όμως μύριζε δυνατό από τό άρωμα της Λίλιαν, από εκείνο τό άρωμα της βιολέττας. Ό Στέφεν πέταξε έκνευρισμένος

τό τσιγάρο και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Την άλλη μέρα διάβασε στις έφημερίδες τις πρώτες ειδήσεις τού έγκλημάτος του. Ή άστυνομία παρ' όλες τις έρευνές της δεν είχε άνακαλύψει τίποτα.

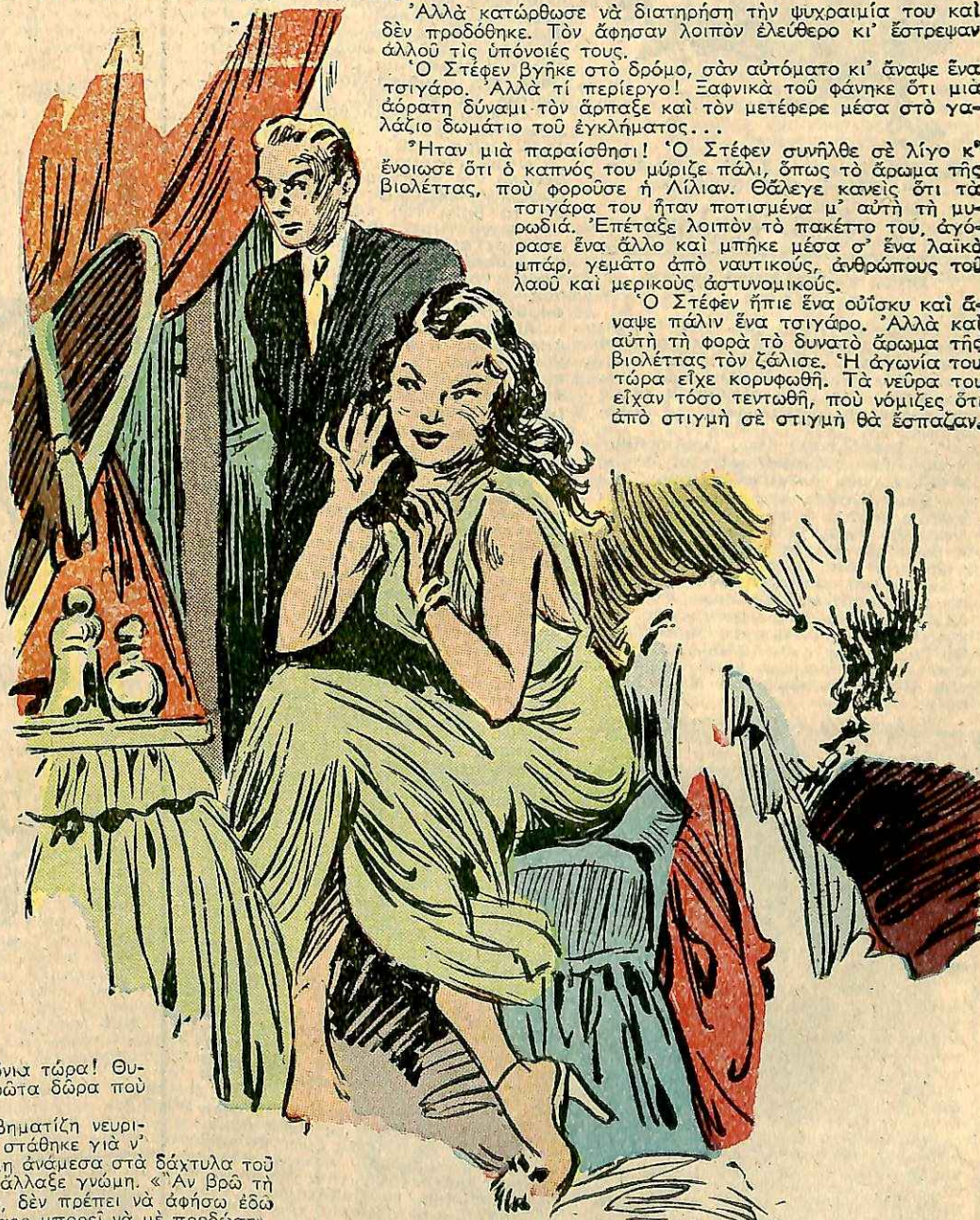
Άπό τις πρώτες ένεργείες της ώστόσο ήταν ή σύλληψη πολλών προσώπων από τό περιβάλλον της ώραίας ήθοποιού. Μαζί με αυ- τούς ήταν και ό Στέφεν. Ή άνάκρισι ήταν γι' αυτόν σκληρό μαρ- τύριο... *

Άλλά κατώρθωσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του και δεν προδόθηκε. Τόν άφησαν λοιπόν ελεύθερο κι' έστρεψαν αλλού τις ύπονοίες τους.

Ό Στέφεν βγήκε στο δρόμο, σαν αυτόματο κι' άναψε ένα τσιγάρο. Άλλά τί περίεργο! Ξαφικά τού φάνηκε ότι μια άόρατη δύναμη τόν άρπαξε και τόν μετέφερε μέσα στο γα- λάζιο δωμάτιο τού έγκλημάτος... *

Ήταν μια παραίσθησι! Ό Στέφεν συνήλθε σε λίγο κ' ένοιωσε ότι ό καπνός του μύριζε πάλι, όπως τό άρωμα της βιολέττας, που φορούσε ή Λίλιαν. Θάλαγε κανείς ότι τα τσιγάρα του ήταν ποτισμένα μ' αυτή τη μυ- ρωδιά. Έπέταξε λοιπόν τό πακέτο του, αγό- ρασε ένα άλλο και μπήκε μέσα σ' ένα λαϊκό μπάρ, γεμάτο από ναυτικούς, άνθρώπους τού λαού και μερικούς άστυνομικούς.

Ό Στέφεν ήπια ένα ούισκυ και ά- ναψε πάλιν ένα τσιγάρο. Άλλά και αυτή τη φορά τό δυνατό άρωμα της βιολέττας τόν ζάλισε. Ή άγωνία του τώρα είχε κορυφωθεί. Τα νείρα του είχαν τόσο τευντωθή, που νόμιζε ότι από στιγμή σε στιγμή θα έσπαζαν.

Ή Λίλιαν διέκρινε στην άγρια έκφρασι τού βλέμματός του την καταδίκη της...

— Άναψε άλλο τσιγάρο. Τό δυνατό άρωμα της Λίλιαν τόν ζάλισε και πάλι! Και τότε, μη άντέχοντας πιά, άρχισε να φωνάζει σαν τρελλός και να όμολογή τό έγκλημά του...

Οι άστυνομικοί τόν περικύκλωσαν, τόν έπιασαν κι' όταν τού έ- καναν μια άυστηρή σωματική έρευνα, βρήκαν στο βάθος της δεξιάς τσέπης τού σακακιού του μια μικρή μπαλλίτσα χαρτιού, ποτισμέ- νου με έσσάνς βιολέττας. Ήταν τό δείγμα τού «θησαυρού μου», που ό Στέφεν είχε ρίξει άφορημένος στην τσέπη του, πριν από τό έγκλημα. Τό δυνατό αυτό άρωμα ποτίζε τα τσιγάρα του και κάθε τι που έβαλε στην τσέπη του. Γι' αυτό ακριβώς τόν είχε ζαλίσει. Μα και οι τύψεις τόν έφεραν στο σημείο να όμολογήσει ότι αυτός είχε δολοφονήσει τη Λίλιαν Ρόζενταλ.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΚΟΥΡΤΕΝ

Την ίδια ημέρα ο Σμώλ πυροδότησε και ακότωσε τη γυναίκα του...

Το τέλειο έγκλημα

Είναι το απλό και όχι το πολυπλοκό!..

Τρεις καθηγητές του 'Ινστιτούτου της Τεχνολογίας στη Μασσαχουσέτη κατέστρωσαν με όλες τις λεπτομέρειες ένα τέλειο έγκλημα ως νοο-μετρικό τρέπ. Και ανέβησαν στους μετρητές ν' ανακαλύψουν το δολοφόνο.

Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: ο δολοφόνος ανακαλύφθηκε απ' όλους σχεδόν τους διαγωνιζομένους.

Είχε βγίσκε το συμπέρασμα, ότι κάτι που είναι τέλει, πρέπει να είναι και απλό. Η προσεκτική καταστροφή κι' εκτέλεση ενός εγκλήματος από ένα σοφό μυαλό, είναι πάντα μια αποτυχημένη προσπάθεια. Παραδειγμα δε είναι ένα τέλειο έγκλημα της περασμένης δεκαετίας στις 'Ηνωμένες Πολιτείες:

Η δολοφονία της φλόρενς Σμώλ από τον άντρα της στο θέατρο της Μασαχουσέτης του Νιού Χάμπαϊρ.

Το έγκλημα εκείνο καταστρώθηκε από το δόστρο επί ένα χρόνο. Ο δολοφόνος ήταν πολύ έξυπνος κι' είχε αρκετές μηχανικές γνώσεις. Το θυμά, καθώς και το μέρος όπου θα γινόταν το έγκλημα είχαν εκλεγεί μ' επιμέλεια και περιεφύση.

Ο φρέντερικ Σμώλ — ένας ηρώας αλλά με αμφίβολη υπόληψη άνθρωπος — κατοικούσε με την τρίτη γυναίκα του σ' ένα ζυλινό σπίτι στις ακτές της λίμνης Όσιπ, στο Νιού Χάμπαϊρ. Ο Σμώλ, συγχρόνως με τη νέα του εγκατάσταση εκεί, σφάλλισε τη γυναίκα του για 20.000 δολάρια.

Μία μέρα του φθινοπώρου, που όλοι οι γείτονες είχαν εγκαταλείψει τη λίμνη, γυρίζοντας στις μό-νιμες κατοικίες τους στην πόλη, ο κύριος Σμώλ πρότεινε στο δασκάλο του χωριού να κάνουν ένα 48ωρο ταξίδι ως τη Βοστώνη, τάχα για δουλειές. Σκοπός όμως του Σμώλ ήταν να εκπ' έναν μάρτυρα, ότι το βράδυ εκείνο βρισκόταν σ' αυτή την πόλη. Θα έφταναν με το τρένο το απόγευμα. Την ίδια μέρα, λοιπόν, ο Σμώλ πυροδότησε και ακότωσε τη γυναίκα του, τράκισε το κρανίο της μ' ένα αιδερο και τέλος την έπνιξε μ' ένα οξοίνι.

Κατόπιν, έαπλωσε το πτώμα πάνω στο κρεβάτι—στον πάνω όροφο—εμφακτικώς ύλας και τέλος, από τη γρήγορα του, έφερε κοντά στο Μία ηλεκτρική μπαταρία, που ήταν συνδεδεμένη μ' ένα σύρμα με το

Το ρολόι αυτό, στις δέκα τη νύχτα, βάδασε φωτιά στο ζυλινό σπίτι με τους σπινθήρες της μπαταρίας. Η συσκευή αυτή ήταν δικής του έμπνευσης και κατασκευής κι' η επιτυχία της αναφέρεται στην εδα-σφαλισμένη με προηγουμένα πειρά-ματα.

Όλα ήταν έτοιμα για το τα-ξίδι του στη Βοστώνη. Τηλεφώνησε, λοιπόν, στον άμαξά που έρχόταν τακτικά και τον έ-παιρνε για να τον πάει στο στα-θμό. Στις δύομιση, ο άμαξας βρήκε το Σμώλ να τον περιμένει στη βε-ράντα.

Μόλις ο άμαξας σταμάτησε το ά-λογό του κι' έκανε τόπο για ν' ά-νεβη και να καθήση δίπλα του ο επιβάτης, ο Σμώλ άνοιξε την πίσω πόρτα του οπιτιού και φώναξε τάχα στη γυναίκα του:

— Άντιο!... Το ταξίδι στη Βοστώνη έγινε σύμφωνα με το σχέδιο: Με το δα-σκάλο ο Σμώλ συναντήθηκε στο σταθμό. Όταν έφτασαν στη Βο-στώνη, κατέβησαν στο ξενοδοχείο «Γιούνγκ» και πήγαν στον κινημα-τογράφο. Το βράδυ, πριν πάει στο θέατρο ο Σμώλ, πρόσθεσε στον μη-χανισμό 'του τελείου εγκλήματος του την τελευταία βίδα: Ταχυδρό-μωσε στη γυναίκα του μία κάρτ, ποστάλ, με τα εξής:

«Ο καιρός είναι θαυμαστικός στη Βοστώνη. Θρέντ. 28 Σεπτεμβρίου 1946. Ώρα 8.40».

Όταν κατόπιν γύρισε από το θέατρο και δειπνήσε, τον πληροφορο-ρήσαν τηλεφωνικώς στο ξενοδοχείο ότι το σπίτι του κάνκε κι' ότι έ-πρεπε να γυρίσει άμεσα πίσω.

Έτρεξε, λοιπόν, στο σπίτι του με μοτοσυκλέττα κι' εκεί τότε ο άτυ-χονος τόν... συνελάβε για το όνο-μα της γυναίκας του!... Τι είχε συμβεί;

Απλούστατα, το πάνω πτώμα υπεχώρησε από τις φλόγες και το κρεβάτι με το πτώμα έπεσε στο κάτω πάτωμα. Κατόπιν, μισοκαμένο, έπεσε στο υπόγειο και, μέσα σ' ένα μεγάλο ντεπόζιτο με νερό!

Η σφαίρα βρέθηκε στο σπασμένο κεφάλι του θύματος. Έπισης και η θάλασσα γύρω στο λαίμω.

Αυτά έδωσαν αφορμή να γίνη έ-πιστομένη έρευνα κι' έτσι βρέθηκε στο τέλος και το ευνυπήφι με την ηλεκτρική συσκευή!...

Το τέλειο έγκλημα του Σμώλ σω-ριάστηκε σ' έρεπία, όταν βρέθηκε άπαν του το ασφαλιστικό συμβό-λαιο της γυναίκας του!...

Ας αναφέρουμε όμως και μία άλλη περίπτωση:

Ο φοιτητής της Ιατρικής Χάρου Καραλάου κατέστρωσε ένα «τέλειο έγκλημα» με άλλο μέσο: Τη δηλη-τηρίαση. Ζούσε με μία νέα, που η μητέρα της τον πίεζε να νομιμο-ποιήσει τις σχέσεις του μαζί της. Ο Καραλάου τότε σκέφθηκε να δηλητη-ριάσει τη φίλη του. Με δική του συν-ταγή, αγόρασε από ένα φαρμακείο μερικές καψούλες, που περιείχαν κινίνη και μορφίνη σε ανάλογη δόσι.

Τέσσερες από αυτές τις καψού-λες, τις έδωσε στην παρανομή γυ-ναίκα του, επειδή υπέφερε από έ-λαφρο κρυολόγημα. Της είπε δε να παίρνει κάθε βράδυ και πριν πείσει στο κρεβάτι από μία. Δεν της είπε όμως ότι στη μία από τις καψούλες αυτές, είχε μεταβάλει τη συνθεσί, γεμίζοντάς την με μία θανατηφόρο δόσι μορφίνης.

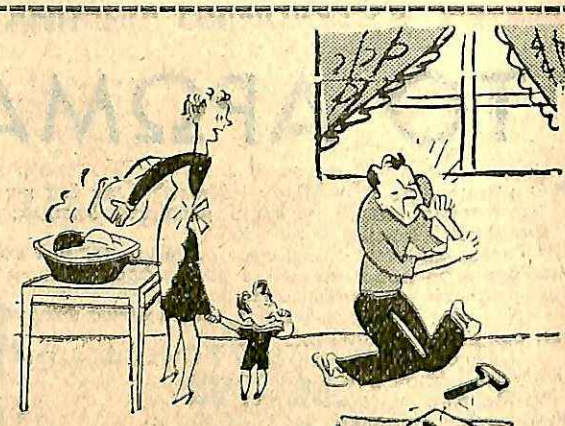
Άπαν του κράτησε δυο άβλα-βείς καψούλες για ν' αποδείξει την αθωότητά του. Ο θάνατος του θύ-ματος άά ύφειλόταν σε λάθος του φαρμακοποιού στο γέμισμα μίας κα-ψούλας.

Τα τρία πρώτα βράδια, η φίλη του, έτυχε να πάρη τις τρεις άβλα-βείς καψούλες. Έπειδη όμως έβλεπε ότι δεν της έκαναν κανένα καλό, βέλασε να πετάξη την τελευταία, που περιείχε το δηλητήριο. Από τραγική όμως ειρωνεία της τύχης, η μητέρα της τη συμβούλεψε να πάρη και την τέταρτη. Την πήρε λοιπόν και πέθανε πριν ξημερώσει.

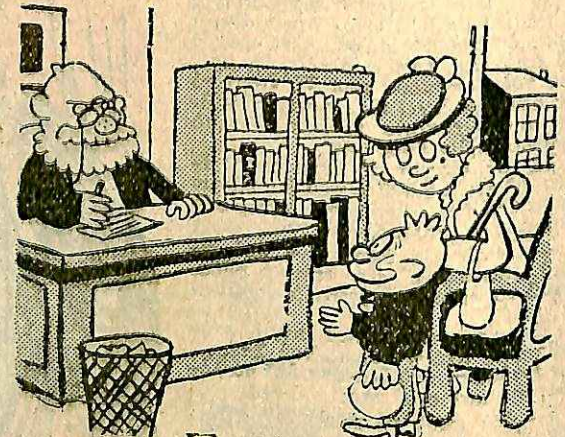
Ο Καραλάου, συνελπίθη άμεσως, με έδωσε με άπαθεια κι' έδειξε τις καψούλες, που είχε κρατήσει, για ν' αποδείξη την αθωότητά του. Άλλά το περίεργο ήταν, ότι είχε κρατήσει την αποδείξη της αθωο-τήτος του φαρμακοποιού κι' όχι της δικής του!... Γιατί ο φαρμακοποιός είχε δυο μάρτυρες, τους βοή-θους του, που μπροστά σ' αυτούς είχε φτιάξει τις καψούλες!...

Ούτε, λοιπόν, και το τέλειο έγ-κλημα μπορεί να σωη το δολο-φόνο από την τιμωρία.

ΕΝΤΟΜΟΤ ΠΗΡΕΩΝ

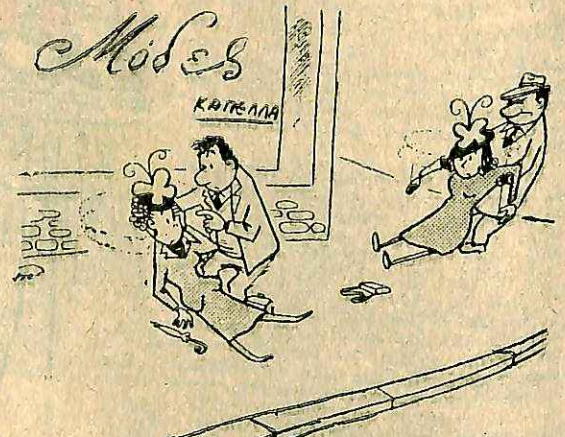

— 'Αφού το ίδιο κάνεις κι' εσύ, πώς μπορεί να ξεμάθω το παιδί μου να βυζαίνει το δαχτυλό του;...

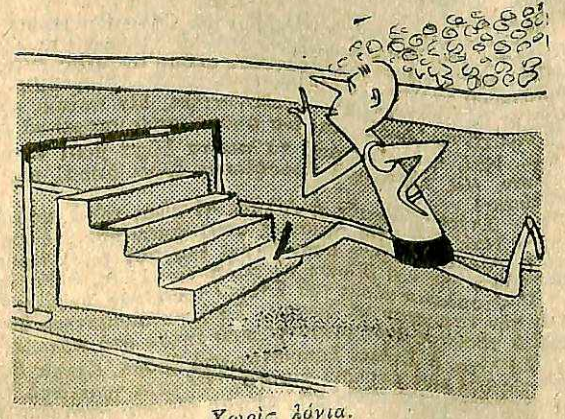

— 'Ελα, παιδί μου, τι είπαμε πώς λέγε στον κύριο;

Καλημέρα, γερο-πίθηκε!...

Το «μοναδικό» μοντέλο!...

Χωρίς λόγια.

Η άποστολή της γυναίκας

Η «Νεράιδα του Σαρ-νικό» μου αναφέρει τα εξής: «Είναι λυπηρό αυτό που σας γρά-φω, αλλά μου είναι και αδύνατο να το κρατήσω πιά μυστικό: Εί-μαι μητέρα δίχως να είμαι παν-τρεμένη. Έχω ένα αγοράκι πέν-τε χρόνων! Όλα στην αρχή μου φάνηκαν τρομερά και δύσκολα. Τώρα συνήθισα και μοναδικό σκο-πό στη ζωή μου έβαλα, να άφο-σιωθώ στο αγοράκι μου. Έκείνο που με βασανίζει είναι το μέλ-λον. Δηλαδή η θέσι η δική μου και η θέσι του παιδιού μου. Έν-ωω η θέσι μας έναντι της κοινω-νίας. Τι με συμβουλεύετε; Να παντρευτώ, να δώσω έναν πατέρα στο παιδί μου, όσο είναι τώρα καιρός;»

Και της άπαντώ: «Η άποστολή της γυναίκας δεν είναι μόνον να κηρύξει παιδί και ν' αφοσιώνεται σ' αυτό, αλλά και να τα καμαρώ-νη, όταν αυτά παίρνουν μία θέσι στην κοινωνία. Όπως, λοιπόν, φανήκατε δυνατή ν' αντιμετώπι-σετε το σφάλμα σας και να άφο-σιωθήτε στο παιδί σας, έτσι και τώρα πρέπει να φανήτε δυνατή, να δώσετε ένα όνομα, έναν πατέ-ρα στο παιδί σας. Άρκει να μη σας παρασύρη το αίσθημα και λα-θέψετε στην έκλογή σας. Διαλέ-ξετέ τον καλό, λογικό, άνδρα, τον πατέρα που θ' αγαπήσει το παι-δί σας.

Β ασανάκι — Μυτιλήνη 511: Κάνετε μεγάλο λάθος να φαντά-ζεστε ότι η νέα αυτή έχει «βαρύ παρελθόν», όπως το χαρακτηρίζε-τε. Ένα και μόνο παρελθόν έχει, τις σχέσεις που δημιουργήσατε έ-σείς από παιδικά. Σεις της δεί-ξατε το δρόμο της άγνης, σεις την κάνατε να νοιώση τα πρώτα καρδιοχτύπια, σεις έπλησε της δώ-σατε πρώτος το παραδειγμα της άπιστίας. Τη δική σας περίπτωση δεν τη λαμβάνετε καθόλου υπ' ό-ψι. Δεν καταλαβαίνετε, ότι σεις της άνοιξατε το δρόμο; Άφιστε, λοιπόν, τις αμφιβολίες, γιατί άλλο παρελθόν έκτος από το δικό σας δεν υπάρχει. Και δεχθήτε να την κάνετε σύντροφο της ζωής σας, ά-φοι οι γονείς και των δυο σας θέ-λουν αυτό το γάμο.

Μ α ρ α μ έ ν ο — τ σ α ν τ α μ ί ν ι : Βλέπω ότι είστε ένας τίμιος και λογικός νέος, γι' αυτό δεν πρέπει να παρασύρεστε από διαδό-σεις, οι οποίες υπερβάλλουν κατά πολύ, άσφαλως την πραγματικότη-τα. Πιστεύετε, σ' άλληβει ότι, με-ταξύ δυο παιδιών, μπορεί ποτέ να υπάρξη σοβαρός έρωας; Ποτέ! Ο-σο μεγαλώνουν, συλλογίζονται τις παιδιαστικές άνοησίες και στενο-γυριούνται. Άλλά δεν σημαίνει ότι πρέπει η νέα αυτή να χαρακτη-ρισθή ως έλαφρόμυαλη! Γι' αυτό δεν έχει τίποτα να σας πη, ούτε θά σας πη ποτέ, γιατί όλ' αυτό τ' άθεωρεί άναξία λόγου, μπροστά στην πραγματική άνστη που νοιώ-θει τώρα για σας. Φανήτε, λοιπόν, πολιτισμένους άνδρες και δε-

χθήτε την χωρίς σκέψεις, χωρίς ύ-ποψίες. Η άγάπη σας θά σέβση κάθε ίχνος αμφιβολίας.

Κ ά ρ μ ε ν 17 α : Δύο νέοι δεν μπορεί ν' αγαπηθούν, τόσο εύκο-λα, από μία άλληλογραφία. Βέ-βαια, δημιουργείται ένας ψυχικός σύνδεσμος, ο οποίος όμως δεν εί-ναι άρκετός για να προσφέρει όλα τ' άπαιτούμενα για μία πραγματι-κή άγάπη. Υποθέσετε π.χ., ότι τα εγγενικά λόγια που σας γράφει κρύβουν κάποιο έλάττωμα. Δεν έξε-ρετε το χαρακτήρα του. Πώς μπο-ρείτε, λοιπόν, να παρασύρεστε έ-τσι; Άδύνατον! Έκείνο που νοιώ-θετε είναι μία περιέργεια και μία φιλική διάθεση προς το πρό-σωπο αυτό. Το ίδιο συμβαίνει και για εκείνον. Μη περιμένετε, λοι-πόν, ούτε να δεχθήτε πρότασι γά-μου, άλλ' ούτε και να κάνετε μελ-λονικά όνειρα εύτυχίας. Μόνον αν τον γνωρίσετε από πολύ κοντά και πάρετε πληροφορίες θετικές γι' αυτόν, τότε να σκεφθήτε αυτά που μου γράφετε.

Δυστυχισμένο κορίτσι: Θά ήθελα πολύ να είχα ένα μαγι-κό ραβδί, για να προσφέρω την ευτυχία σε κάθε βασανισμένο κο-ρίτσι. Δυστυχώς, θαύματα δεν γί-νονται, ούτε οι καταστάσεις αλλά-ζουν εύκολα. Υπάρχει, όμως, η λογική σ' όλα τα πράγματα, και αυτή μας βοηθάει, αν όχι, να βρούμε μία τέλεια λύσι, τουλάχισ-το να άνταποκριθούμε στην πρα-γματικότητα. Έτσι και στην πε-ρίπτωσι τη δική σας. Πάρτε το θάρρος να ξηγήσετε στους γονείς σας, ότι θά γίνετε δυστυχισμένη, αν παντρευθήτε αυτόν τον άνδρα, πο και τότε δεν θά ώφελησουν τα πλοή του, ούτε σε σας ούτε σ' εκείνους, οι οποίοι, άφοι σας άγα-πούν, δεν πρέπει να σας βλέπουν να υποφέρετε. Μην τους πητε, ο-ύτε να τους αναφέρετε για κείνον, που άγαπάτε. Όταν πετύχετε το ένα, πιδ εύκολα θά πετύχετε άρ-γότερα και το άλλο.

Α σ χ η μ ο ύ λ α Τ. Γ. 12 : Εί-στε 17 χρόνων, δηλαδή μία κοπέ-λα σε ηλικία τέτοια, που πρέπει να σκεπτόσαστε πιδ σοβαρά και πιδ θετικά για το μέλλον σας. Στην ηλικία της δικής σας άλλες κοπέλλες παντρεύονται, κάνουν παιδιά, φροντίζουν για το σπίτι τους και δημιουργούν μία ζηλευτή οικογένεια.

Ένδ σεις φθείρεστε και άπα-σχολείτε το μυαλό σας με έπιπο-λαία πλάσματα, τα όποια, άλλο δεν κάνουν, παρά να διασύρουν τ' όνομά σας και να σας έκθεσουν με τις άνοησίες τους.

Σ ας συμβουλευώ να προσέξετε πολύ. Να κυττάξετε να τελειώ-σετε τις σπουδές σας και να μη δι-νετε άφορμή στους άλλους να κου-τομπολεύουν εις βάρος σας. Με-τι παρελθόν και με ποιά σοβαρότη-τα θά έμφανισθήτε μεθαύριο στο σύντροφο της ζωής σας; Ποιάς εις βάρος της ένα σωρό παρα-τράγουδα; Σοβαρευθήτε, λοιπόν, και περιφρονήστε όλους αυτούς, που σας πλησιάζουν για να περά-σουν την ώρα τους.

Άγε μών α του λόφου: Όραιοι και ευγενικές εινε οι σκέ-ψεις σας και τα όνειρά σας. Έξ άλλου, αυτό πρέπει να σκέπτεται κάθε κορίτσι, όταν αγαπά ένα νέο. Δυστυχώς, όμως, η ηλικία του νέ-ου είναι τέτοια, που δεν προσφέ-ρει καμιά έγγυησι σταθερότητος. Τόσον έσεις, όσο και εκείνος έχε-τε παρασυρθή από τον έθουσι-σμό της νεότητος, δίχως να λάβε-τε υπ' όψι σας πολλά άλλα πρά-γματα, και πρώτα απ' όλα τους γονείς σας, οι οποίοι δεν έξερετε

άν θά δεχθούν τόσο εύκολα. Ύ-στερα, όπου να άποκατασταθή έ-κείνος και να γίνη ικανός να φτιά-ξη οικογένεια, θά περάσουν πολλά χρόνια. Υπάρχει δε κίνδυνος στο μεταξύ ν' αλλάξη γνώμη και να άησημονήσει τις ύποσχέσεις του. Μη βιάζεστε, λοιπόν, και μην άδιαφο-ρήτε ως προς τη γνώμη των γο-νέων και των δυο σας.

Ρ α γ κ α σ τ έ ν Α. Μ. Π. 21 : Όλα αυτά που μου γράφετε σας τιμούν και φανεράνουν ένα νέο με άρχές, αλλά... κάπως δειλό. Δεν βλέπω το λόγο, άφοι την άγαπάτε τόσο πολύ, πράγμα που θά το έ-χη και η ίδια καταλάβει, να μη παίρνετε μία λογική άπόφασι. Κι' η πιο λογική για να πάψετε να ύ-ποφέρετε, άφοι σκοπό έχετε να την παντρευθήτε, εινε ν' άνοίξετε την καρδιά σας στους γονείς σας κι' εκείνοι θά φροντίσουν για τα πε-ριτήριά σας. Έτσι, κάθε φόδος σας θά λειψή και τελικά θά πάρετε μία άπόφασι για να μην παιδεύεστε τόσο πολύ.

Μ Ι Ρ Α Ν Τ Α : Ε u r o a f f i c a n (Cholo Nyasa-land) : Το τέδος, που μας ζητή-σατε σας έστάλη, φροντίστε να το παραλάβετε από το ταχυδρομείο σας. Όσο για τα γράμματά σας, πρέπει να σας βεβαιώσουμε, ότι τα αίσθηματά σας φανεράνουν έ-ναν άξιον Έλληνα. Σας συγχαί-νω ειλικρινά! Όσο για την έπι-θυμία σας να παντρευθήτε Έλ-ληνίστα, την καταλαβαίνω πολύ καλά. Έξ άλλου, είμαι βέβαιος, ό-τι πολλούς και γυναιστικές Έλληνί-δες, θά ήθελαν ν' άποκατασταθού-σαν σας, κρίνοντας πολύ λογικά, ότι η εύτυχία ενός γάμου, δεν έ-ξαρτάται από το είδος... χρώμα-τος των δυο συζύγων, άλλα από τον χαρακτήρα, την κατανόησι και την άγάπη. Πάντως μπορείτε να στείλετε τη διεύθυνσι σας για να δημιουργήσω στην «Άλληλογραφία» μας.

Μ υ ρ τ ώ Λ. Α. Δ., Κων)πολιν : Έχετε άπόλυτο δίκιο, ότι δεν ήταν δόλοιο σωστό να σας φιλήση και μάλιστα τόσο... δυνατά, ο νε-αρός, που μόλις τον είχατε γνωρί-σει στο πάρτυ, και βέβαια δεν έ-χε κανένα δικαίωμα να φερθή έ-τσι άπότομα, έκτος αν έσεις ή-σαστε κάπως προκλητική μαζί του. Πρέπει να έξερετε ότι μερικοί νεαροί όπλίζονται με θράσος. Άλ-λοι και συγγενείς μου με συμ-βουλεύουν να πάψω πιά να τον άγαπάω και να κυττάω να παν-τρευτώ κανένα καλό παιδί. Έτσι κι' έγω σταμάτησα τώρα να του γράφω. Μά δεν έξρω τι άλλο να κάμω. Στενοχωριέμαι για την ά-διαφορία που κλπ... Μά είναι φα-νερό ότι ο άνδρας αυτός δεν έ-χει κανένα σοβαρό σκοπό για σας, μ' όδες τις πλούσιες ύποσχέσεις του. Οι ναυτικοί συνήθως είναι πι-στότεροι στα αίσθηματά τους. Γι'ά να μην πάρη, λοιπόν, καμιά ά-

άν θά δεχθούν τόσο εύκολα. Ύ-στερα, όπου να άποκατασταθή έ-κείνος και να γίνη ικανός να φτιά-ξη οικογένεια, θά περάσουν πολλά χρόνια. Υπάρχει δε κίνδυνος στο μεταξύ ν' αλλάξη γνώμη και να άησημονήσει τις ύποσχέσεις του. Μη βιάζεστε, λοιπόν, και μην άδιαφο-ρήτε ως προς τη γνώμη των γο-νέων και των δυο σας.

Ρ α γ κ α σ τ έ ν Α. Μ. Π. 21 : Όλα αυτά που μου γράφετε σας τιμούν και φανεράνουν ένα νέο με άρχές, αλλά... κάπως δειλό. Δεν βλέπω το λόγο, άφοι την άγαπάτε τόσο πολύ, πράγμα που θά το έ-χη και η ίδια καταλάβει, να μη παίρνετε μία λογική άπόφασι. Κι' η πιο λογική για να πάψετε να ύ-ποφέρετε, άφοι σκοπό έχετε να την παντρευθήτε, εινε ν' άνοίξετε την καρδιά σας στους γονείς σας κι' εκείνοι θά φροντίσουν για τα πε-ριτήριά σας. Έτσι, κάθε φόδος σας θά λειψή και τελικά θά πάρετε μία άπόφασι για να μην παιδεύεστε τόσο πολύ.

Μ Ι Ρ Α Ν Τ Α : Ε u r o a f f i c a n (Cholo Nyasa-land) : Το τέδος, που μας ζητή-σατε σας έστάλη, φροντίστε να το παραλάβετε από το ταχυδρομείο σας. Όσο για τα γράμματά σας, πρέπει να σας βεβαιώσουμε, ότι τα αίσθηματά σας φανεράνουν έ-ναν άξιον Έλληνα. Σας συγχαί-νω ειλικρινά! Όσο για την έπι-θυμία σας να παντρευθήτε Έλ-ληνίστα, την καταλαβαίνω πολύ καλά. Έξ άλλου, είμαι βέβαιος, ό-τι πολλούς και γυναιστικές Έλληνί-δες, θά ήθελαν ν' άποκατασταθού-σαν σας, κρίνοντας πολύ λογικά, ότι η εύτυχία ενός γάμου, δεν έ-ξαρτάται από το είδος... χρώμα-τος των δυο συζύγων, άλλα από τον χαρακτήρα, την κατανόησι και την άγάπη. Πάντως μπορείτε να στείλετε τη διεύθυνσι σας για να δημιουργήσω στην «Άλληλογραφία» μας.

Μ υ ρ τ ώ Λ. Α. Δ., Κων)πολιν : Έχετε άπόλυτο δίκιο, ότι δεν ήταν δόλοιο σωστό να σας φιλήση και μάλιστα τόσο... δυνατά, ο νε-αρός, που μόλις τον είχατε γνωρί-σει στο πάρτυ, και βέβαια δεν έ-χε κανένα δικαίωμα να φερθή έ-τσι άπότομα, έκτος αν έσεις ή-σαστε κάπως προκλητική μαζί του. Πρέπει να έξερετε ότι μερικοί νεαροί όπλίζονται με θράσος. Άλ-λοι και συγγενείς μου με συμ-βουλεύουν να πάψω πιά να τον άγαπάω και να κυττάω να παν-τρευτώ κανένα καλό παιδί. Έτσι κι' έγω σταμάτησα τώρα να του γράφω. Μά δεν έξρω τι άλλο να κάμω. Στενοχωριέμαι για την ά-διαφορία που κλπ... Μά είναι φα-νερό ότι ο άνδρας αυτός δεν έ-χει κανένα σοβαρό σκοπό για σας, μ' όδες τις πλούσιες ύποσχέσεις του. Οι ναυτικοί συνήθως είναι πι-στότεροι στα αίσθηματά τους. Γι'ά να μην πάρη, λοιπόν, καμιά ά-

ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Η «Έντιθ Άντερσον και ο Βέρνερ Όδερό είναι ένα από τα δύ-δεκα ζευγάρια, που άποφάσισαν προ ήμερών στην Κοπεγχάγη να πατρευτούν και να χωρίσουν άμέσως μετά, άποκλειστικά και μόνο για να τούχουν των αδέλφωσαν και άλλων εδερνενημάτων που η δια-νική Κυβέρνησις παραχωρεί στους παντρεμένους και που τα δια-τηρή κανείς και μετά το διαζύγιο. Η όμαδική τελετή έμποδισθη-κε την τελευταία στιγμή από τις άρχες που θεώρησαν παράνομη την ενεργεία των δώδεκα ζευγαριών.

νά προχωρήσει περισσότερο... Τώρα μέ ρωτάτε: Μ' είν' καλύτερα νά βγαίνω περίπατο μ' τήν νύκτ' τρέπναι; νά τήν έπιβλέπω; κάθε χειρόνυχο;... νά τήν έπαινο;... δυνάμω τού θεοῦ, ἀσπάζομαι: μου: Εἶσθε πραγματικά τόσο ἀφελής, ὅπως αὐτές δείχνουν ὁ ἐρωτήσεώς σας; Καί εἶναι πρῶταίς τῶν ἀξιοπρεπειῶν αὐτῶν πού κάνουν: 'Η στάσι μιᾶς κοπέλλας σοφάρει καί ἠθικῇ, φυσικῇ δέ ἔχει ἐπιπολαιάς, ρυθμίζετ' αἰμασμός, ὅταν ὁποιοδὴποτε υπερβάνῃ τὰ ὅρια τῆς ἀξιοπρεπειᾶς ἀπειναντὶ τῆς, ἔστω καί ἂν ἀδὲν τῆς εἶναι ἄδιαφορος, καθὼς ὁμολογεῖτε εἰσεῖς γιὰ λογαριασμό σας. Μὴ εὐπρεπῆς κοπέλλα ἔχει τὴν ἀντίω ἀπὸ τὸν νεό, ἀκόμα καί ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἂν φέρεται καλὰ ἀπειναντὶ τῆς. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀπὸ κ' ἐλπίσῳ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κατ' ὅσον.

Εὐθυμία: Ἀπὸ τὸ γράμμα
 σας, τὸ σεμνὰ καὶ λογικὰ διατι-
 πωμένο, σχηματίζω τὴν ἐντύπωσι
 ὅτι εἴσθε μιά κοπέλλα πολὺ логи-
 κὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς. Καὶ αὐτὸ ἀπο-

ΤΕΛΕΙ ΣΟΒΑΡΗ ΕΓΓΥΗΝΑΙ ΟΤΙ ΤΟ ΕΙ-
ΔΥΛΛΙΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΝΕΑΡΟ ΠΡΟΕΡΧΕ-
ΤΑΙ ΑΠΟ ΈΝΑ ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ ΕΥΕΝΙΚΗ
ΑΙΣΘΗΣΗ ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ
ΤΟ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟ. ΩΣΤΟΣΟ ΑΥΤΗ Η ΔΙ-
ΑΠΙΣΤΩΣΙΑ, ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΞΩΘΩ ΑΠΟ
ΣΑΣ ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΠΡΟΣΕΚΙΤΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΑΥΤΟΥ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΑΣ.
ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩ, ΑΠΙ-
ΣΤΩΣΤΗΜΕΝΟΝ ΕΝΑΝ ΤΟΝ ΛΟΓΙΣΜΟΝ ΟΤΙ

καὶ οὐ κακοχαίρουσιν σου θάρρους, ἐφ' ὅσον σὰς φέρεται μετ' εὐγενείας καὶ λεπτότητας. Αὐτὸ, λοιπόν, κατ' ἀρχὴν εἶναι πολλὸ εὐχάριστος καὶ γὰρ τοὺς δὲ καὶ γὰρ τὴν τύχην τοῦ εὐαθροῦστος σὰς. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς συνιστοῦσας νὰ δεχθῆτε νὰ συναντηθῆτε μαζί του, γὰρ νὰ καουθενάσσετε, ἀφού μάλιστα οὐ νέος φεύγει γὰρ σπουδῆς. Μόνο προσέξτε

μην παρασυρόμηντε σ' εκκολλησεις, που δεν στέκεουν στην ανατροφή που έχετε. Ή συναντήσι δεν πρέπει να γίνει σ' έρμηκιά μέρη. Ἀκούσθε τον θά θε σὰς πη θα θά καταλάβετε τότε σ' τι αποβλέπει. Ἄν μείνεται κι' ο δυο ικανοποιημένοι από τη συζήτησά σας, τότε μπορείτε ν' αλλάξετε γραφίσι τότε- τότε με τὸν καλὸ σας, γιὰ νὰ διατηρήσι ἔτσι τὴν ἐπαφή μαζί του.

Μ. Ε., 'Ελευθερούπολη: 'Εδία-
θασα μ' ένδιαφέρον τὸ γράμμα-
σας καὶ εἶδα τὴ δραματικὴν σας
λαχτάραν γιὰ τὸ παιδί σας. Δὲν ἔ-
χουμε καμμίαν ἀντίρρηση νὰ δη-
μοσιεύσουμε ἐδῶ ἂν γνωρίζη κα-
νεὶς τὸν Τηλέμαχον Εὐστρατίου,
γεννηθέντα στὰ 1930 καὶ ἀναπα-
φέντα στὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς
Θεσσαλονίκης, νὰ μᾶς γράψῃ
σχετικῶς. Ὁ ἀγνωστόμενος ἔχει ἔ-
να σημάδι στὸ πόδι.

Χωρίς θάλασσα, Αλκα-
τρίνη: Το πεινυμένο σας ά-
κριάς είναι ή απάντησή μου στά
ερωτήματά σας. Ούτε άμμολουτρα,
ούτε ήλιοθεραπεία. Θ' ακολουθή-
σετε το χειμώνα ή θεραπεία με
φάρμακα και τό καλοκαίρι, όπου
ήπιτοθ θα κάμετε λουτροθεραπεία,
αν δέν βέλετε τόν έρχόμενο χει-
μώνα γά έχετε πιο έντονος ένο-
γλήσεις.

Θλιμμένη ματιά: "Όσο και
να θέλαμε να σάς βοηθήσω, από
τη στήλη αυτή, σχετικά με το πε-
ριστατικό σας, δεν θα κατορθώσω
να σάς φανώ χρήσιμος. Γι' αυτό
σας συνιστώ, ἐφ' όσον μένετε και
στην Ἀθήνα, να περάσετε από το
δερματολογικό τμήμα του «Εύαγ-
γελισμού», για να σάς συμβουλεύ-
σουν σχετικά».

Ἄθηναιο ΙΧVVI: Δὲν εἰ-
ναι δυνατόν χωρίς να ξεχάσω τὸν
ἀρραστο, να δώσω τίς πληρο-
φορίες πού μοῦ ζητάτε. Πρέπει
να ξέρω τί ἀκριβῶς παρουσιάζετε,
ὀργανικό ἢ ὄχι, ποιάς καί πόσης
θεραπεύσεως ἔχετε ἀνάγκη καί τό-
τε κατὰ προσέγγισιν θά σᾶς δώ-
σω μιά ἀπάντην σχετικά μέ τὸν
συνάδελφο, πού σᾶς ξεχάσσε.

“Έναν άπειρο νέα: Παρ’
όλον ότι το έρώτημά σας είναι
κοινό μαθητικό, ώστόσο έχει μεγα-
λύτη σημασία για ένα νέο πρo-
γματοικά άπειρο. Δυστυχώς δέν εί-
μαι δυνατό να έξεκαστώ από της
στήλης αυτής. Σε άς λέγω μόνο ό-
τι η χωρίς σημασία στην άρχη μη-
κρή συνθήκη, γίνεται αιτιά, αιτιά
έξις, της όποιας τα αποτελέσμα-
τα είναι όλεθρια!...

Κυρία με τὰ κατὰ γυμνασίων δόστων τοῦ προσώπου, Κύπρο: Ἀσφαλῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐπέμφοσις με πλαστικὴ χειρουργικὴ. Παρεῖτα ὁμῶς νὰ σὰς ἐξετάσῃ γυνήτορας. Ὅσον ἀφορᾷ τῇ δεύτερῃ ἐρωτᾷ σας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔκτασι τῆς παθήσεως. Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις εἶναι εὐκόλῃ, ἀκίνδυνῃ καὶ πάντα ἐπιτυχής.

Γεωργόπουλον Ἰωάν.,
 Αὐστραλία; Εἶναι ἀπολυτὴ ἀδύ-
 νατον ναὶ σὰς δῶσω σχετικὴ γνώ-
 μη γιὰ τὸ περιστάζον πὺ μὲ ρω-
 τᾶτε. Ἀφοῦ δὲν θέλετε ναὶ ἀκο-
 λουθήσετε τίς συμβουλῆς τῶν γι-
 ατῶν, πὺ σὰς ἐξετάζουν καὶ συ-
 νειπῶς ἔχουν ὀπτεῦν γνῶμη, δὲν
 καταλαβαίνω πῶς εἶναι δυνατόν
 ναὶ ἀκολουθήσετε τὴ γνώμη ἐνός
 γιαιτροῦ, πὺ δὲν σὰς ἐξετάσας
 πᾶσι

καλύτερο θά ήταν νὰ σᾶς ἐξ-
ἔνας γιαιτρός. Ἀφοῦ ὁμως
δὲν γίνεσθαι, σᾶς συνιστᾷ τὴν
πρωτὴ λουσίον μὲ τὴν ὁποία θε-
παλειφερετε καθε βράδυν μὲ
μαυμαπάκι τὴν μύτη σας: A/
camphrè 10 gr., teint. de ben-
4 gr., eau de cologne 15 gr.,
distillée 40 gr.

Δυστυχησμένο ἄ γ
λο: Τὸ περιστάτικο τοῦ μου
ριγράφετ' στὴν ἐπιστολὴν σας
καὶ σύνθετος φαινόμενο καὶ χι
σημασία. Ἐφ' ὅσον σὰς ἐξ
σαν τόσοι συνάδελφοι καὶ
συνέστησαν καὶ φαρμακευτικὴ
γῶγῃ ἣ ὅπαια μάλιστα εἶχε
ἀποτελέσμα τὴν ἀναχαίτισιν
φαινομένου ὡς ἔνα σημεῖο,
βλέπον τὸ λόγῳ νὰ ζητᾶτε νὰ
ἐλθῶν

Κτυπημένο ἀπ' τὴν μ
ρα: Εὐτυχῶς δὲν σὰς βλέπω
πηνέμο ἀπὸ τὴν μοῖρα, ἀλλὰ
μὴ κακῇ, κακίστῃ συνήθειᾳ,
ποῖα πρόκειται νὰ σὰς γίνῃ
καὶ τὴν ποῖα σὰς συμβουλεύω
προσέτιτε, πάση θυσίᾳ, νὰ
φύγετε ἀπὸ τὴν πόλιν.

ραξέται, γιατί το αποτέλεσμα
 της είναι πολύ πιο δυσάρεστο
 από αυτά που σείς μου περι-
 φετε. Το φαινόμενο που σας
 συγχέει είναι αποτέλεσμα της
 ρούσης καταστάσεώς σας.

Ζωή με καρδιοχτύ-
 δι. Οι συνάδελφοι φυματολόγοι έ-
 λπην γνώμη ότι στην περίπτωση
 ο άρρωστος θα θεραπευθή κα-
 κώς, το έ είναι έπιτετραμένο

ἐπαναλάβει τὴν προτέρα ζωὴν
 Ἐγὼ ἔχω ἓνα μικρὸ ἐνδομυ
 σπᾶνω σ' αὐτὴ τῇ γνώμῃ καὶ
 ὅσον ζητᾷτε τῇ συμβουλῇ μου
 σὰς συστήσω νὰ εἶναι ὅλες οἱ
 δηλώσεις σας στὴ ζωὴ μετρη
 νες.

G. A. C.: Τὸ περιεχόμενο
 ἐπιστολῆς σας, ἡ περιγραφικὴ
 κανὼν καὶ ἀσφηνεῖα στὴ διακ
 σι τοῦ αἵτιου τῶν διαφόρων

δηλώσαν και ὁ χαρακτηρι-
τῶν διαφόρων φάσεων τῆς κ-
μερινῆς σας ζωῆς, μοῦ δίδει
ἐντύπωση ὅτι τὸ μόνο νόσημα
εἶναι ἕνα αἰσθημα κατατερόρτη
τὸ ὁποῖον σὰς κατέχει λόγω σ-
τικῆς καταπτώσεως. Σὰς ἐ-
στῶ, ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτε-
ρά φροντίσετε ν' ἀπαλλαγῇτε
τὸ ἐκείνω πού μόνος σας δι-
σαστε καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι
ἐκπνέετε σὴν προέρεσιν σας.

Περίεργη κυρία: Τὸ θέμα
 σας εἶναι τῆς εἰδικότητος τοῦ
 γυναικολόγου. Ἀποταθῆτε στὸν
 κ. Δισμαντόπουλο.

Δ. Κ. Μ. : Ἀποταθῆτε στὸν
κ. Διαμαντόπουλο.

Β **Α** **Ν** **Α**: Τὸ φαινόμενο ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι ἐκδηλώσεις νοσημάτων, ποὺ τὸ προκαλοῦν ἡ περικοπὴ αἱμάτων τοῦ σώματος, ὁπότε, ἀνεπάρκεια ὠθηθῶν, ἀκατάλληλη καὶ λίγη τροφή, λήθη, ἀρθριτισμός, δυσκοιλιότης, αἱ παθήσεις τῶν νεφρῶν κλπ. Ἐπομένως θὰ πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ καὶ νὰ βρεθῇ τὸ αἷτιον, ποὺ τὸ προκαλεῖ καὶ ἀκολουθοῦς νὰ γίνῃ ἡ σχετική θεραπευτική ἀγωγή. Πάντως βάζετε κάθε βράδυ μικρὲς χλιαρὲς κομπρέσες μετὰ τὸ κατῶθι: Eau distillée 500 gr. Sommités de romarin 30 gr.

"Ανθρωπο X. X. X. 15: 'Εφ' ὅσον ὁ γατριότης τοῦ σᾶς ἐξέτασε καὶ σὰς παρακολουθεῖ εἶναι εἰδικός, ὅπως μοῦ λέτε, εἴμεθα ὁ-πιοχρεωμένοι νὰ σεασθοῦμε τὴν γνῶμη τοῦ, ἡ ὁποία ἀλλωστε στη-ρίζεται στὴν ἐξέτασί σας. Θὰ προ-σέβηται νὰ κάμει μὴ ἐξέτασι τοῦ αἱματός σας κατὰ Wasserman γιὰ νὰ ἡσυχάσει.

A. Λ.

Ροζάνα Ε. Μ.: Για πλήρη εξακρίβωση, πρέπει να σας εξετάσει γυναικολόγος.

Βούλα Μ.Π.: Για την άδυνα-
μία και την κόπωση που αισθάνε-
στε απαιτήστε στο συνάδελφο πα-
ρολόγο της στήλης. "Όσο για το
άλλο ζήτημα, να παίρνετε τρία
γάμπια την ημέρα μετά το φαγητόν,
ανά ένα από το φάρμακο Tabl.
Procyonon C επί δέκα μέρες κατά
μήνα.

Κρήτη, Χ.: Ἡ περίπτωση σας
δὲν εἶναι οὔτε πάθησις οὔτε ἀνι-
κανότης. Ἡ χορήγησης εἰδικῶν ὁρ-
μονῶν θὰ σας ἐπαναφέρει στὴ φυ-
σιολογικὴ κατάστασι. Ἐπισκεφθῆ-
τε ἕνα γυναικολόγο γιὰ νὰ σας
καθορίσῃ τὴ θεραπεία.

Δόξα Δολιτία Ἀσφαλές
 ἡ ἐπέμβασις του ἰου ἀναρροῦν δι-
 ετάραξεν τὸν κανονικὸν ρυθμὸν
 περιόδου καὶ ἐπ' ὅσον ἀποκλείει
 τὴν ἐγκυμωσύνην μετὰ βεβαιό-
 τητος, ἡ καθυστέρησις οὐφείλεται
 εἰς ὑπολειπούντια τὰ δύο ὁδοῦκα.
 Γιὰ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσε-
 ος νὰ κάμψῃ πάντε ἐνένοσι τὸν
 μῆνα καὶ κάθε δύο ἡμέρας ἀμέσως
 μετὰ τὴν λήξειν τῆς περιόδου, ἀπὸ
 το φάσμαχο Amp. Femihorm 5
 γλγρ. Στὴν περιπτώσει σας θὰ ἀρ-
 χίστετε ἀμέσως τὴν ἐνένοσι.

Ἐργαζομένη κοπέλλα:
 Ἡ κόποις καὶ ἡ ὀδύνη αἰσθη-
 τερεύουσα τὴν κατάστασιν αὐ-
 τῆς. Ὅχιον ἡμέρας πρὸς τὴν περιόδου
 καὶ κάθε δύο μέρες καίετε μιὰ ἑ-
 ναι Teston 10 μλγρ. Ἐσωτερικὰς
 δὲ νὰ παίρνετε καθ' ὅσον τὸν μῆ-
 να τέσσερα δισκία ἀπὸ τὸ φάρμα-
 κο Calfovit.

Κα Ν. Α. Α., Έμπισθα: Τα συμπτώματα της έμμηνορραχίας δεν εμφανίζονται πάντα με την αυτή ένταση σ' όλες τις γυναίκες. Τα νευρικά και εύαισθητα, άτομα υποφέρουν περισσότερο. Λαμβάνετε χάπια σόρες την ημέρα από ένα κοπί από το φάρμακο Valioson-Tabl. και η κατάσταση θα βελτι-

ΛΕΜΟΝΙΑ· ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ, ΩΠΩΣ ΜΟΔ ΓΡΑ-
ΦΕΤΕ, ΕΠΑΡΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΑΦΗΣΤΕ ΝΑ ΕΠΙΔΕΙΧΝΑΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ
ΤΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΣΑΣ. ΣΤΟ ΚΑΤΩ-ΚΑ-
ΤΩ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΤΟ Δ.
ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ. ΣΑΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΩΣ ΡΙ-
ΚΙΝΑΙ ΑΠΟΡΡΕΪΝ ΤΗΝ ΕΥΧΕΛΟΝ.

«**Ἀγνώστη Ἀθηναία:** Τα κοινά μάνια έπεδιδον στην κατάρσαςι καί μαλίστα δέ παραμυθίες περίδου. Γιά τούς πόγους θα υποθετίει στο έντερο ένα υπόθετον κάθε έξη ώρες από τό φάρμακο Span. Nealgyl. περίδου θα βελτίωνε τής έμμ. τρία χάπια παίρνειτε έσωτερικά φαρμάκου Organon Tabl.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΙΗΣΗ

A black and white illustration showing a pile of several envelopes and loose papers scattered on a surface. The envelopes are of various sizes and are mostly open, with some showing their flaps. The background is filled with diagonal hatching lines.

Κώσταν Φίλτσον: 'Η δι-
εύθυνση της Arlene Dahl είναι: a
Warner Bros Studios, 4000 West
Olive Ave. Burbank, Calif. U.S.A.
'Ανδρέαν Καταστράφαν:
Λευκωσία Κύπρου: 'Η διεύθυνση
της Carmen Sevilla είναι: rue
Chinchilla 2, Madrid, Espagne. 'Ε-
χει γεννηθή στη Σεβίλλη το 1930
και παίζει στο θέατρο από ηλικίας
11 χρόνων. Τ. Κρόν, 'Ηράκλειον:
'Εχομε δημοσιεύσει κατ' επανάλ-
ψιν ολοσέλητη φωτογραφία του Βί-
κτωρ Μатиού. 'Όσον αφορά του
'Αμνέντο Νατσάρι, δεν έχουμε, δι-
ατυχώς, φωτογραφία καταλληλή
για δημοσίευση. 'Ισως όμως στο
πρόσχημα μέλλον κατανοήσουμε
και την επιθυμία σας αυτή. Εύχαρι-
στοί.

ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

αὐτὰ ἰατρικῆς. Ἀγ. Μα-
ρίνα Καλλιστάκη, Χίος, Grèce, ἐπι-
βίβησε ἀπὸ ἀλληλογραφίαν με ὁποί-
ουδεσθε στρατιῶν τρευματιῶν τοῦ ἐ-
ξωτερικοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, Φ. Ὁρ-
ποῦλος, ὁ Θεοδόσιος Καλογε-
ροῦλος, ὁ Νικόλαος Τσαμπάρας καὶ
ὁ Κωνσταντῖνος Σιδερίτης, ἐπιχρόνως
Ζαχαρίας, Ὀλυμπία, Grèce, ζητοῦν
ἀλληλογραφίαν με Ἑλλήνιδες τῆς
Κύπρου καὶ τῆς Αὐστραλίας στὴν
ἐλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσά. Ὁ
Γρηγόριος Χαΐδας (20
χρόνων), Νεμέα, Κορινθία, Grèce, ἐ-
κτελεῖ ἀλληλογραφίαν με νέες τοῦ
ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ, στὴν
αγγλική, γαλλικὴ, ἰταλικὴ καὶ τουρ-
κικὴ γλῶσσά. Ὁ Χάρ. Ρουμε-
λιώτης, Δελφίνια, Grèce, 3. Τριπο-
λίτης, Grèce, ἐπιθυμῇ ν' ἀλληλογορ-
φήσῃ με νέους καὶ νέες τῆς Κύ-
πρου καὶ τῆς Αἰγύπτου με σκοποὺ
τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμοῦ.
Ὁ Α. Ἐλευθερίου, Ἄδρις, Χρυ-
σόπολις, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
ληλογραφίαν με νέες τῆς Ἀμερικῆς
με σκοποὺ τὸν ἀμω. Ὁ Παναγιώ-
της Ἀλεξάκης, Πιέρρα 25.
Κέρκυρα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλο-
γραφίαν με νέους καὶ νέες τῆς Ἀ-
μερικῆς καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας με
σκοποὺ τὴν ἀνταλλαγὴν κόσ-
ποστά. Ὁ Μάριος Κόκκινος,
Ἰαννός, Ὀμόνοια, Ἀθήναι, Grèce,

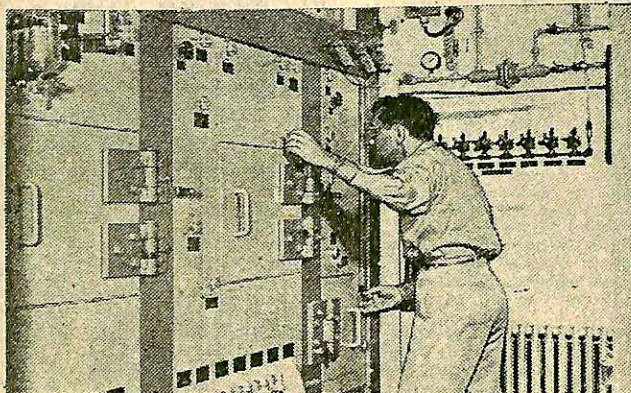
ζητεί αλληλογραφία με μιά 'Ελληνίδα της 'Αμερικής ηλικίας 18—20 χρόνων. 'Ο Κωννός 'Αλητής, Πλατεία 'Ηρώων, Ζάππειον, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού στην ελληνική, αγγλική, γερμανική, ιταλική και ισπανική γλώσσα. 'Ο Μίμης Θρασυβουλίδης, Μεσσήνης 18 Κτήμα, Πάρος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες από την Κύπρο, 'Ελλάδα και 'Αμερική. 'Ο 'Ορέστης Χριστοδούλου, Μεσσήνης 7, Κτήμα, Πάρος, Κύπρος και ο Στέφος Στεφανίδης, Λεωφόρος 'Αθηνών 128, Κτήμα, Πάρος Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες από την Κύπρο, 'Ελλάδα και 'Αμερική. 'Ο Χρηστάκης Θεοχαρίδης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες κάτω των 19 χρόνων. 'Ο Άνδρος Σωτηριάδης, Λύκειον, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες και 'Αγγλίδες απ' όλον τον κόσμο. 'Ο Τάκης Θεμιστοκλέους (22 χρόνων), Ταχόν Κιωτίων 87, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες του εξωτερικού ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. 'Ο 'Ιωάννης 'Ιεωωννύμου, 'Εγκυμν, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ηλικίας 16—18 χρόνων στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. 'Ο Μάριος Τριγυνης (16 χρόνων) και ο Λεάνδρος Λεζάρσης (17 χρόνων), Ξεσόν, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες. 'Ο Κώστας Χρήστου, Ταχόν Κιωτίων 303, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες.

ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΜΑΣ
ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΑΝΩΝΥ-
ΜΟΙΣ ΣΤΙΣ ΜΕΛΕΤΕΣ: ΚΩΝ/ΝΟΥ ΤΟΙΝΤΟΥΡΑ
ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΡΙΣΚΗΣ, 722 Τ.
Μ., 1ος ΛΟΧΟΣ, Β.Σ.Τ. 904, ΓΕ-
ΩΡΓΙΟΥ ΚΑΜΙΝΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ
ΛΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Κ.Ε.Δ. Ν. ΚΟΡΙΝΘΩ
14ος ΛΟΧΟΣ, Σ.Τ.Γ. 904, ΕΥΑΓΓΕ-
ΛΟΥ ΠΑΡΙΣΚΗΣ, Γ.ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑ-
ΘΕΩΣΗΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΛΑΧΙΩΤΗΣ,
ΘΩΔΙΑΣ ΤΑΤΣΑΝΙΔΗΣ, Γ.ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΥ-
ΡΟΝΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΣΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ,
40 Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902, ΜΙΧΑΗΛ
ΜΑΤΙΣΤΕΑΣ, Γ.ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΙΚΟΣ ΚΑΙ
ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΟΥ, 1650 ΜΟΝΑΞ,
Β.Σ.Τ. 904, ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΡΑΛΙΣ,
Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 904, ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΔΡΥΤΑΣ, ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΚΙΩ-
ΛΗΣ ΚΑΙ ΗΛΙΑΣ ΕΥΘΑΣΙΕΣ, Κ.Ε.Δ.
Δ.Τ.Ο.Δ., 2ος ΛΟΧΟΣ ΜΗΧ/ΣΕΩΣ,
Β.Σ.Τ. 902, Γ.ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ-
ΔΗΣ, 711 Τ.Μ., ΟΡΧΟΣ, Σ.Τ.Γ.
914, ΚΩΝ/ΝΟΣ ΔΟΥΒΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΣ
ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΙΣΙΣ ΠΥΡ/ΚΟΥ,
ΧΡ/ΣΤΟΣ ΠΑΡΙΣΚΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΑ-
ΝΟΥΣΤΟΥΔΗΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΛΙΟΥ-
Σ, ΜΟΙΡΑ Ε.Α.Β., 110 Π.Μ., Β.
Σ.Τ. 904, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΑΡΜΠΗΣ, 515
Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Β, ΚΥ-
ΡΙΑΚΟΣ ΠΕΤΡΑΚΟΣ, 485 Τ.Δ., Β.Σ.
Τ. 904.

Ν. Πέτρου, Ἐνταῦθα: Ὁ Μπίλ Ρούντιαρντ, ἦταν Ἕλληνας καὶ παρίστανε τὸν Ἀγγλο γιὰ εὐνοήτους λόγους. Πολλοὶ τὴν ἑπα-

παύσους γυμνάσιους, και πολλούς κληρο-
 νησιους, και μαζι του, και πολλους πικρο-
 πορει λευθερους. Έχω ετοιμο
 κομματα για τη δραση του. Σ.
 Μυλωνη: «Αρταν: Γιατι το-
 σι ανημπομνησια. Ίσως βεβαια
 να εχετε δικιο, αλλα κι ενω. Λι-
 γη υπομονη ομως ακομη κι ερχη-
 τη η αιρα σας. Υπαστυνο-
 μον, Α.Κ.Μ., Ένταθα: Ή συμ-
 βολη της αστυνομιας στο μυστικο
 πολεμο της Κατοχης, δεν υπορει
 γραφει μεσα σε λιγες ασελιες.
 Χρεζονται τομοι και τομοι. Για
 τα καλα σας λαγια και τον θαυ-
 μασιο σας ευχαριστω. Αμερι-
 κανο πουλο, Ένταθα: Να πε-
 ρασις, οποτε βελεις απο τα γρα-
 φεια μας. Φτάνει να εινε μεση-
 μες. Κωνσταντινον, Με-
 ταξαν, Κεφαλανιαν: Προς το
 παρον εινε αβυσσω. Αργότερα Ί-
 σως, τη διεθνωτη του θα σας τη
 στελλω ευχαριστως, αλλα ποδ:
 Αθηναιον, Χαρθωτο: Θα τα
 πουμε, οταν θα επιστρεψετε στην
 Αθηνα. Έλιν, Σαμακοβι-
 νη και Αθηνα Ν.Α., Ένταθα:
 Ευχαριστω. Αποστολον Χα-
 νιν, Γεωργιον Φλωρον, Δ. Μπε-
 ροχταν, Μιχαηλ Φωτεινακη, Α-
 λεξ. Παπαδοπουλ, Λουκα Πουρνα-
 φαν, Αντρεαν Μαστροπουλιν, Α.
 Φικιωρη, Α. Νικολοπουλον, Ίω-
 αννην Σαπουνηδαν, Ιωαννην
 Παπανικολαυ, Γεωργιον Μαν-

Τοιχώματα όπως αυτά που υπάρχουν σήμερα στο 'Οκ Ρίτζ. Θα προστατεύουν τους μηχανικούς του ηλεκτρικού εργοστασίου από την ραδιενέργεια.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΜΕ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ!

Ένα εκπληκτικό αμερικανικό σχέδιο

Πριν από λίγον καιρό, στο Πιτσμπουργκ, που είναι το κέντρο της αμερικανικής βιομηχανίας χάλυβος, άρχισαν πειράματα με έναν καινούργιο όρρο για την καταπολέμηση της πολιομυελίτιδος. Αυτό το μήνα, πάλι, μαθεύτηκε ξαφνικά ότι θα κατασκευαστεί εκεί το πρώτο ηλεκτρικό εργοστάσιο που θα κινείται με ατομική ενέργεια.

Εξ άλλου, η 'Εταιρεία 'Ηλεκτροφωτισμού Ντυκέν', η μεγαλύτερη εταιρεία παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος του Πιτσμπουργκ, έλαβε μέρος σε μία δημοπρασία από προκήρυξη η 'Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας' στην Ουάσιγκτον. 'Η προσφορά της εταιρείας ήταν η πιο συμφέρουσα, κι έτσι της ανετέθη η κατασκευή και η λειτουργία του πρώτου πλήρους εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, που θα λειτουργεί με ατομική ενέργεια, και όχι με κάρβουνο, πετρέλαιο ή αερίοφως. 'Η κατασκευή του εργοστασίου αυτού θα έχει, ασφαλώς, κοσμοποιορική σημασία.

Σύμφωνα με τα σχέδια, το εργοστάσιο αυτό θα παράγει, κατά κατώτατο όριο, 60.000 κιλοβάτ, δηλαδή ηλεκτρικό ρεύμα αρκετό για να καλύψει τις ανάγκες μιας πόλεως με 100.000 κατοίκους. Κατά τους τελευταίους υπολογισμούς, όμως, οι ειδικοί επιστήμονες για την ατομική ενέργεια επιίζουν ότι, στην πραγματικότητα, θα παράγει ρεύμα πολυλαπλάσιας ισχύος.

Ως πριν από δύο μήνες, η 'Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας' υπελάμβανε ότι θ' απαιτηθούν 5-10 χρόνια ως ότου καταστή δυνατή η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος από ατομική ενέργεια. Τώρα, σύμφωνα με την προσφορά της εταιρείας Ντυκέν, επιίζεται ότι το εργοστάσιο θα έχει τελειώσει πριν περάσουν πέντε χρόνια.

Η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος από ατομική ενέργεια πριν από μερικά χρόνια, δεν ήταν παρά μία θεωρητική δυνατότητα. Τώρα, έχουν καταστρώσει συγκεκριμένα σχέδια.

Η ιδιοτική εταιρεία, που ανέφερε είναι πρόθυμη να διαθέσει εκατομμύρια δολάρια, για τον εξοπλισμό του εργοστασίου με στροβιλογεννήτριες και τα άλλα απαραίτητα μηχανήματα για την παραγωγή

ηλεκτρικού ρεύματος. Έκείνο, που υπογραμμίζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τη σημασία του γεγονότος αυτού, είναι ότι ένας οργανισμός ηλεκτροπαραγωγής, που λειτουργεί σε μία από τις πιο πλούσιες περιοχές του κόσμου σε κάρβουνο, θα ηγηθεί της παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος από ατομική ενέργεια.

Το εργοστάσιο ηλεκτρικής ενέργειας του Πιτσμπουργκ είναι μέρος μόνο ενός μακροπρόθεσμου προγράμματος της 'Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας' για την ανάπτυξη των σχεδίων χρησιμοποίησης του ατόμου για φιλερηνικούς σκοπούς. Το καθαρό αυτό φιλερηνικό πρόγραμμα εκπονείται τώρα αλλά τα αποτελέσματά του θα γίνουν αντιληπτά μόνο μετά πέντε χρόνια.

Το μεγάλο ερωτηματικό είναι το πότε η ηλεκτρική ενέργεια, που θα παράγεται με μέσα ατομικά, θα φθάσει να είναι τόσο φθηνή όσο και η ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται τώρα με τους συνηθισμένους τρόπους. Το εργοστάσιο του Πιτσμπουργκ πρόκειται να δώσει την απάντηση σ' αυτό το ερωτηματικό με τον πιο πρακτικό τρόπο. Οι ειδικοί δέ της 'Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας' επιίζουν ότι η ηλεκτρική ενέργεια με ατομικά μέσα θα φθάσει να παράγεται σε αρκετά συμφέρουσα τιμή και σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα. Διάφοροι μηχανικοί πιστεύουν ότι ο σκοπός αυτός θα έχει επιτευχθεί στα πρώτα χρόνια της επομένης δεκαετίας. Πιστεύεται ακόμη ότι οι ατομικοί αντιδραστές θα αποτελέσουν έτσι μία πρόσθετη πηγή ηλεκτρικής ενέργειας.

Το Πρόγραμμα της 'Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας' δεν μελετά μόνο έναν ώριμο τύπο ατομικού αντιδραστήρος για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Πέντε διαφορετικοί τύποι καμινών δοκιμάζονται συνεχώς γι' αυτό το σκοπό. Οι πέντε αυτοί τύποι έχουν ήδη σχεδιασθεί και πιστεύεται ότι τα πρώτά τους θα μπορούν να παράγουν ηλεκτρική ενέργεια από 5.000-60.000 ΩΚ.

Ο τύπος του αντιδραστήρος με τον οποίον θα εφοδιασθεί το εργοστάσιο του Πιτσμπουργκ είναι εξαιρετικά βελτιστοποιμένος. Κατασκευάζεται ήδη από κοινού από τις παγκοσμίου φήμης εταιρείες μηχανικών ηλεκτροπαραγωγής, την 'Εταιρεία Ουέστινγκχαους Λάντ'. Πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς τύπο ατομικού αντιδραστήρος με τον οποίον εφοδιάσθηκε το πρώτο ατομικό δ. π. ορβόριο «Ναυτελλος», που κατασκευάστηκε πριν από λίγον

καιρό σε μια ναυτική βάση των 'Ην. Πολιτειών.

Ο ναύαρχος Χάιμαν Ρ. Κόδερ, ο οποίος σχεδίασε τον αντιδραστήρα προώθησης για το πρώτο ατομικό υποβρύχιο, θα προσφέρει τις υπηρεσίες του ως υπεύθυνος διευθυντής του εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, το οποίο θα κατασκευασθεί στο Πιτσμπουργκ με την επίδραση της 'Αμερικανικής 'Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας'.

Η διαπίστωση ότι οι λέβητες των ατομοληκτρικών εργοστασίων μπορούν να τροφοδοτηθούν και να λειτουργήσουν αποτελεσματικώτερα με την θερμότητα που παράγεται από την διάσπαση του ατόμου, παρά με τις γνωστές ως τώρα καύσιμες ύλες — πετρέλαιο, κίτρινοφως ή κάρβουνο — έχει βοηθήσει πολύ στην επιτάχυνση της εφαρμογής του προγράμματος αυτού της 'Αμερικανικής 'Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας'.

Το πρόγραμμα αυτό προωθήθηκε, επίσης, εξαιρετικά από τις γνωστές προτάσεις του Προέδρου Άϊζενχάουερ, σχετικά με την ειρηνική χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας.

Η πρώτη από τις παραπάνω Προεδρικές προτάσεις, που έγινε τον περασμένο Δεκέμβριο, προβλέπει τη δημιουργία μιας διεθνούς κοινοπραξίας, που θα διαθέτει την ατομική ύλη και θα λειτουργεί υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε. 'Η δεύτερη συνοψίζεται σε υποδείξεις του 'Αμερικανού Προέδρου προς το 'Αμερικανικό Κογκρέσσο για την ανταλλαγή 'ατομικών' πληροφοριών με άλλες χώρες. 'Η εφαρμογή της τελευταίας αυτής προτάσεως θα πρέπει να πραγματοποιηθεί ανεξάρτητα από την τύχη που μπορεί να έχει η πρώτη πρόταση.

Και στις δύο όμως παραπάνω περιπτώσεις, οι σημαντικότερες πληροφορίες, που μπορεί να δεχθούν άλλες χώρες από τις 'Ην. Πολιτείες, θα βασίζονται στην πραγματική και πολύτιμη πείρα των 'Αμερικανών, που θ' αποκτήσουν στη λειτουργία 'ατομικών' ηλεκτρικών εργοστασίων σ' αν κι' αυτό που προαναφέραμε.

Η λειτουργία των νέων κτιριακών εγκαταστάσεων, που θ' ανεγερθούν σύντομα, στην περιφέρεια του Πιτσμπουργκ, θα βοηθήσει εξαιρετικά στον εφοδιασμό των σημερινών βιομηχανιών με όλοένα και περισσότερο ηλεκτρικό ρεύμα.

ΤΖΩΝ ΚΕΡΙΓΚΑΝ

Η Μάργκαρετ θα έμφανισθεί σε μια κωμωδία

Η πριγκίπισσα Μάργκαρετ θα παίξει ένα σημαντικό ρόλο σε μια κωμωδία που θα παρασταθεί τον Ιούνιο στο θέατρο του Λονδίνου «'Η Σκάλα». Η κωμωδία που έχει τον τίτλο «Ο Βάτραχος» είναι μια διασκευή για το θέατρο ενός περιφημού άστυνομικού μυθιστορηματικού του 'Εντγκαρ Όυαλς. Ο σκηνογράφος Ρέτζιναλντ Βόλλεϋ, αναγγέλλοντας τη συμμετοχή της Μάργκαρετ, υπεγράμμισε το ότι η πριγκίπισσα έχει εκπληκτικό ταλέντο ηθοποιού. Στην παράσταση αυτή, που οι εισπράξεις της θα διατεθούν για φιλανθρωπικούς σκοπούς, θα λάβουν μέρος πολλές προσωπικότητες της αριστοκρατίας.

Είναι η δεύτερη φορά που η Μάργκαρετ εμφανίζεται στη σκηνή. Η πρώτη της εμφάνιση έγινε το 1950. Η πριγκίπισσα μαζί με την Σάρμαν Ντάγκλας, κόρη του τότε 'Αμερικανού προέδρου στο Λονδίνο, άφησαν έναν ποιητή και χορεύοντα να παίξουν σε μια φιλανθρωπική παράσταση που είχε οργανωθεί στο μέγαρο της αμερικανικής πρεσβείας.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η Φούλη Ντεκαλά, πιο γνωστή ως «'Αστρο της Ανατολής» θριαμβεύει τώρα στην Κωνσταντινούπολη, όπου σκεταί από καιρό. Πήρε μάλιστα μέρος και στο φιλμ «Σεμίραις» που γυρίστηκε εκεί από την «Γενή Φιλμ».

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ!

Ο Πήτερ Λόφφοντ παντρεύτηκε. Ο γάμος που δεν απασχόλησε ποτέ τις στήλες των εφημερίδων με τις ερωτικές του περιπέτειες, παντρεύτηκε την πρώτη γυναίκα που αγάπησε, την Πατρίτσια Κέννεντυ, κόρη του άλλοτε προέδρου των Η.Π.Α. στο Λονδίνο. Το ειδύλλιο άρχισε πριν από δύο χρόνια ο δε διπλωμάτης πατέρας έδωσε άμεσως την συγκατάθεση του για το γάμο τους.

ΚΑΤΑ ΤΗ Σ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Μέσα σε μία βδομάδα, ένα εκατομμύριο μικρά παιδιά μολοιάστηκαν σ' «'Ηνωμένες Πολιτείες» κατά της πολιομυελίτιδος. Ο εμβολιασμός αυτός επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο αυτή την εποχή και απέδωσε μέχρι σήμερα ικανοποιητικά αποτελέσματα. Σ' τη φωτογραφία μας ερευνά από τα παιδιά, ο 7ετής Ρόμπερτ Χέννινγκερ την στιγμή του εμβολιασμού του.

Η ΘΥΣΙΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σ' όλους ήταν γνωστός με τ' όνομα: «ο κύριος Ζάν». Κανείς δεν ήξερε το επώνυμό του, άλλ' ούτε κι' ενδιαφερότανε να το μάθει. Όσοι τον γνώριζαν, τον αγαπούσαν για την καλή του καρδιά, για τους ευγενικούς του τρόπους. Αυτός όμως δεν έκανε παρέα σχεδόν με κανένα και από χρόνια τώρα απέφυγε τον κόσμο και τις συναναστροφές.

Κατοικούσε σε μία απομακρυσμένη συνοικία στο Παρίσι σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, επάνω σε μία σοφίτα και δεν έβγαине από το σπίτι του, παρά μόνο τη νύχτα, σ' αν να μη μπορούσε να υποφέρει το φως της ημέρας.

Πολλοί τον θεωρούσαν ύποπτο πρόσωπο και άλλοι τρελλό. Μα και πολλοί ήταν που τον σεβόντουσαν.

Εγώ έτυχε να γίνω ένας από τους λίγους — ίσως ο μόνος φίλος του. Δεν ξέρω πώς τον είχα κάνει να με συμπαθήσει και να μου ανοίγει ποτέ-ποτέ την καρδιά του. Άλλα ποτέ δεν είχα μπει τίποτα για το παρελθόν του και τον άποκαλούσα, όπως όλοι οι άλλοι με το όνομα του «Κύριο Ζάν».

Ένα βράδυ, καθώς κουβεντιάζαμε μόνοι σ' ένα καφεείο και του έλεγα πώς λάτρευα κυριαλεκτικά το κυνήγι, τον είδα να σηκώνεται απάνω, απότομα, να γίνεται κατακόκκινος από το θυμό του και να ρυθ φωνάζει:

— Κυνηγάτε, λοιπόν, και σεις, φίλε μου;... Μα είναι φριχτό, απάισιο πράγμα το κυνήγι!

Τον κύτταξα εκπληκτός, μη μπορώντας να δώσω καμμία εξήγηση στην απότομη αυτή στάση του. 'Εκείνος, βλέποντάς με ν' άπορά το τόσο, πρόσθεσε σε λίγο, πιο μαλακά:

— Βέβαια, έχετε δίκιο, δεν μπορείτε έτσι εύκολα να με καταλάβετε... 'Εγώ μισώ το κυνήγι, το μισώ φοβερά, θανάσιμα, και σ'ας συνιστώ να ξεχάσετε και σεις αυτό το άπαισιο σπόρ, που για μένα τουλάχιστον, ήταν η καταστροφή της ζωής μου. Άλλ' είναι ανάγκη να σ'ας διηγηθώ μία ιστορία για να με καταλάβετε και να με δικαιολογήσετε:

«Όπως βλέπετε, είμαι πια γέρος. Στά νειάτα μου, όμως, αγαπούσα με πάθος, με μανία, το κυνήγι, που γινόταν στον πύργο του Βυλμόν, κοντά στο χωριό μας, το Σαιν-Ρεμύ. Λοιπόν, ο θαυμάσιος εκείνος πύργος του Βυλμόν, με το άπειρο δάσος του, άνηκε από παλιά στο μαρκήσιο ντε Λογκπιέρ, που ήταν ένας από τους πιο γνωστούς κυνηγούς της εποχής του. Στις συχνές εκδρομές που ώργάνωνε στον πύργο του, διακρίνε κανείς τον πιο κομψό και τον πιο αριστοκρατικό κόσμο της Γαλλίας.

Στά κυνήγια αυτά, πρωτοστατούσε, έκτος από το μαρκήσιο, και η κόρη του, η Ντιάνα ντε Λογκπιέρ, ένας ωραίος τύπος ξανθής καλλονής. 'Η νεαρή μαρκησία έδειχνε γεχωριστή εκτίμηση σε μένα και της άρεσε να κάνει συντροφιά μαζί μου.

Ο μαρκήσιος που έβλεπε πολλές φορές, ότι η κόρη του κινδύνευε σε πολύ τολμηρές κυνηγετικές περιπέτειες, είχε αρχίσει να την προσέχει και να μη της επιτρέπη πια τρελά παιχνίδια.

Εκείνη όμως τα χρόνια, θυμάμαι, η Ντιάνα παρακαλούσε από μέρες τον πατέρα της να την πάρει κι' αυτήν μαζί του σ' ένα μεγάλο κυνήγι για ζαρκάδια. Ο μαρκήσιος στην άρχη ήταν ανένδοτος, ύστερα όμως υποχώρησε.

Ακόμα θυμάμαι, πολύ ζωηρά, σ' αν ν'άταν χτές, το πρωινό που ξεκινήσαμε για το άξεχαστο εκείνο κυνήγι. 'Ημαςτε ένα σωρό καλεσμένοι, απάνω από πενήντα, όλοι γεμάτοι νειάτα, κέφι και ζωή, με έπι κεφαλή το μαρκήσιο ντε Λογκπιέρ, που είχε δίπλα του, καβάλλα στο αλόγο της, την κόρη του, την ωραία αμαζόνα, Ντιάνα ντε Λογκπιέρ.

Όταν φτάσαμε σ' αρκετή απόσταση απ' το μέρος, όπου θα στηναμε καρτέρι στα ζαρκάδια, ανοιχτήκαμε όλοι σε μία γραμμή, πίσω από πολλά πυκνά δέντρα. Ο μαρκήσιος ήταν καμιά τριανταριά βήματα, μακριά απ' την κόρη του, κρυμμένος κι' αυτός, όπως όλοι μας, μέσα σε πυκνούς θάμνους.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένας θορύβος μέσα στα φυλλώματα. Ένα κοπάδι από καμιά δεκαριά ζαρκάδια, ξεπρόβαλε φοβισμένο κι' έκανε να περάσει από μπροστά μας.

Το νού σας! Τά τουφέκια σας! φώναξε κάποιος απ' τη συντροφιά μας κι' άμέσως μια όμορρονη ακούστηκε γύρω μας... 'Εγώ ήμουν κοντά στη Ντιάνα, που εκείνη τη στιγμή, ώρμησε σ' αν τρελλή πιο μπροστά και λίγο δεξιότερα προς το μέρος του πατέρα της, καβάλλα στο αλόγο της. Ένα μεγάλο ζαρκάδι είχε ξεφυγει απ' το κοπάδι και περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά της.

Η Ντιάνα είχε σηκώσει το τουφέκι της κι' έτοιμαζότανε να το χτυπήσει... Έκαπα ν' αν φωνάξω... να τη σταματήσω! 'Ηταν

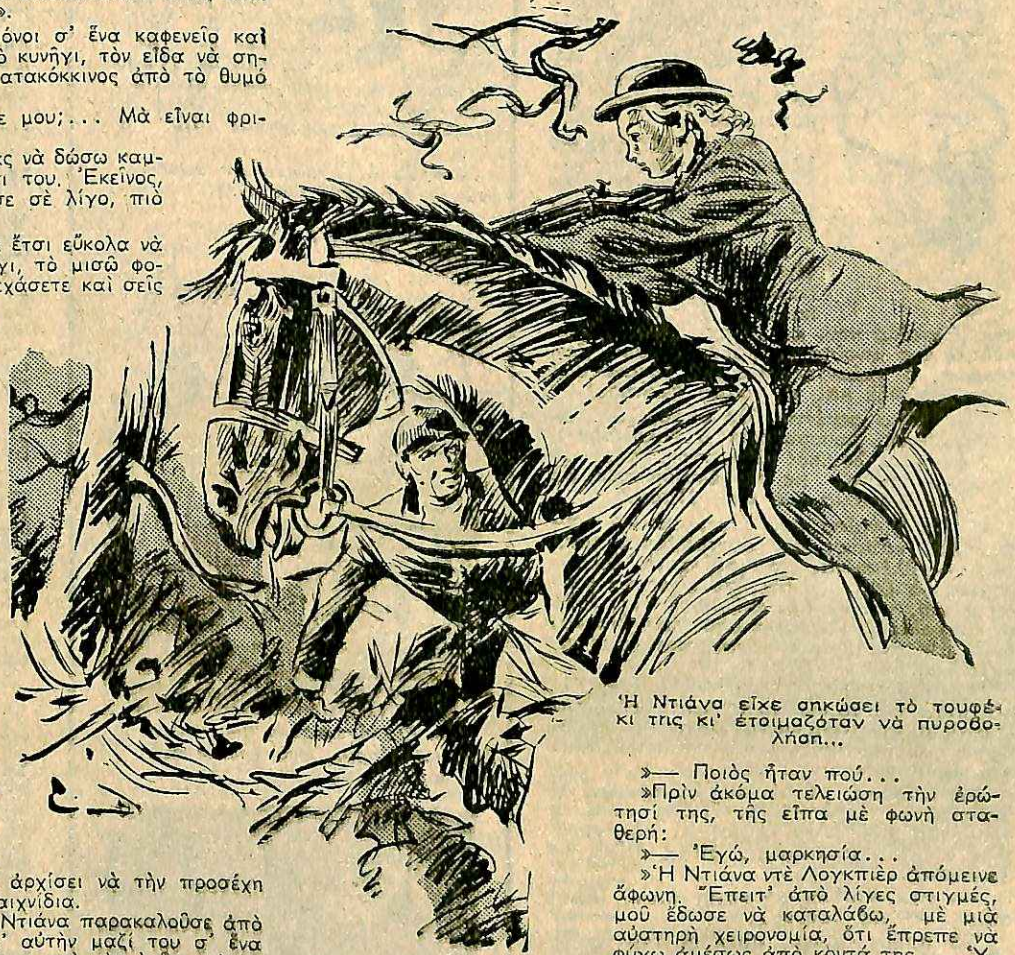
απέναντι στον πατέρα της, λίγα βήματα μακριά του.

Μα, την ίδια στιγμή, ακούστηκαν δυο πυροβολισμοί, που μου πνίξαν τη φωνή... 'Ηταν πια άργα... Το ζαρκάδι είχε ξεφύγει από τις σφαίρες της Ντιάνας, που είχαν πετύχει κατάστηθα τον πατέρα της!...

Ένας φριχτός στεναγμός πόνου ακούστηκε ανάμεσα απ' τ'α δέντρα. Ο μαρκήσιος κυλίστηκε κάτω βαρύς, μέσα σε μία λίμνη αίματος... 'Ηταν νεκρός!...

Είναι αδύνατο να σ'ας περιγράψω τί έπακολούθησε: Όλοι μας τρέμαμε από τη συγκίνησή μας γύρω απ' το πτώμα του μαρκησίου, αμίλητοι. Και προσπαθούσαμε να συγκρατήσουμε διά της βίας τη Ντιάνα, που μία έπεφτε πάνω στον πατέρα της και την φιλούσε με σπαραγμό και μία γυρίζει το όπλο πάνω της, για να σκοταθεί.

Ένας από μας, τέλος, την πήρε στην αγκαλιά του και τη μετέφερε στον πύργο. Εκεί, όταν συνήλθε και μ'ας είδε όλους συγκεντρωμένους γύρω της, ρώτησε με αγωνία:

Η Ντιάνα είχε σηκώσει το τουφέκι της κι' έτοιμαζόταν να πυροδοτήσει...

— Ποιος ήταν πού...

Πριν ακόμα τελειώσει την ερώτησή της, της είπα με φωνή σταθερή:

— 'Εγώ, μαρκησία...

Η Ντιάνα ντε Λογκπιέρ απόμεινε άφωνη. 'Επειτ' από λίγες στιγμές, μου έδωσε να καταλάβω, με μια αυστηρή χειρονομία, ότι έπρεπε να φύγω άμέσως από κοντά της... Υπάκουσα και απομακρύνθηκα με κλονισμένο βήμα και με σκυμμένο το κεφάλι.

Και τί σ'ας ανάγκασε, ρώτησα, να κάνετε μια τέτοια θυσία για τη μαρκησία ντε Λογκπιέρ;

Ο φίλος μου αναστέναξε και ύστερα από λίγο ψιθύρισε με μία φωνή που έλεγε ότι έβγαине από τ'α βάθη της ψυχής του:

— Την αγαπούσα!... Την αγαπούσα τρελλά... ασυλλόγιστα... μέχρι θυσίας! 'Ημουν αποφασισμένος να της προσφέρω και αυτή ακόμα τη ζωή μου, αν ήξερα πως έτσι θα γινόταν πιο ήσυχη, πιο ευτυχισμένη, δίχως να μάθει ποτέ την τραγική αλήθεια, ότι αυτή είχε σκοτώσει τον πατέρα της!...

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Βαφές για σκυλιά

Στην 'Αμερική, κυκλοφορούν σε μεγάλη κλίμακα βαφές για σκυλιά. Γιατί η μόδα απαιτεί να ταιριαζή το χρώμα αυτών των τετραπόδων με εκείνο που έχει το φόρεμα της κυρίας τους. Υπάρχουν, μάλιστα, ειδικά στιλβωτήρια, όπου η αλλαγή του χρώματος του τριχώματος των σκυλιών, γίνεται μέσα σε μισή ώρα. Οι γιατροί και οι ζωόφιλοι, όμως, ανησυχούν. Γιατί έχουν τη γνώμη, ότι αυτά τα συχνά βαψίματα δεν μπορεί παρά να επιδράσουν με δυσάρεστο τρόπο στην υγεία των σκυλιών.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΥΣΙΣ

Ανώνυμος και ταχεία
Αιδησική ΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙ-
ΤΑ, Βαλαριού 12, (α' όροφος)

Οι Δωδάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Της Αναλήψεως

— Μή μου πής, Νικολάκη μου — ξεφώνισε η Έφταλία — πώς δεν θα κάνω κι' έφετο τ' άντέτι να σε πάω άπουντο μεσημέρι, να κάνης πλάτες-πλούτες, στη θάλασσα, ν' αναληφτούνε από πάνω σου ούλα τα κακά. Νά σε καμαρώσω σαν δελφίни στο μακροβούτι, να κάνης λίγο ανάσκελο, κι' έτσι να σε δώ μια φορά τσιτωμένο!

— Όχι, γυναίκα, φοβούμαι, είδα ένα άσκημο όνειρο!... είπε ο Νικολάκης,

Μά ή Έφταλία μ' όλο της τ' άδραντινι, τούδωσε τα καλάθια με τα φαγιά, τούδωσε και την αγαπημένη της σκυλίτσα, που μαδούσε ή τρίχα της, και τούπε:

— Νά, πάρε και τó ζωντανό, να κάνη κι' αυτό ένα μπάνιο, μπας ξεκατισόη...

Ίστέρ-ιστέμζ ό Νικολάκης φορτώθηκε τα καλάθια, τή λουλού και τα χαδού, και ντογρού για τόν Ήλεκτρικό.

Μέ χίλια ζόρια και ριτζίλκια, κατάφερε ό φουκαράς να βολέψη τα καλάθια, την σκύλα και την Έφταλία του, κι' εύχαριστημένος, κατέβηκε ένα μινούτο να πάρη τσιγάρα. Δυστυχώς, ό γκάρντης, λές και τόκανε μάξους, σφύριξε και τó τραίνο ξεκίνησε!

— Άλλο ρεμέντιο δεν υπάρχει... άπελπισμένος, μουρμούρισε ό Νικολάκης. Καί, σαν λογικός άνθρωπος, πήρε τó έπόμενο τραίνο, με την έλπίδα πως θα βρή την Έφταλία του στόν Πειραιά.

— Ή γυναίκα σου, άφεντικό — τούπαν εκεί κάποιοι που συνταξίδεψαν μαζί της — βλέποντας τó τραίνο να ξεκινά, άρχισε να ξεφωνίζει ότι έσύ είχες τα μπιλιέτα και, για να μην ρεζίλευτ ή πριν έρθ ή κοντρολέρης, κατέβηκε στό Μοσχάτο και μείς, άπ' τó παράθυρο, τής πετάξαμε τα καλάθια...

Άμέσως ό Νικολάκης μπήκε στό τραίνο και πίσω για τó Μοσχάτο. Έκεί βρήκε την Έφταλία σαν άγριέμένο λεοντάρι, ν' άφρίζη, να μουγκρίζει και να τριγυρίζει με τα χαλαμαλίκια στό χέρι.

— Καλέεεε, ξεφώνισε έξω φρενών, τί μούρθες με ξερά χέρια; Πούνε, μωρέ, ή σκυλίτσα μου; Δεν ήξερες να την γυρέψης άπ' την σκευοφόρα; Ήβοι, κρίμα τó ζωντανό!...

— Βρέ Φταλία, μή κάνης έτσι! Έλα, πάμε, θα την βρούμε...

Τά μπρός-πίσω μπήκανε στό τραίνο «τσιφ Πειραιά».

— Άσε τώρα να βγάλή τó φίδι άπ' την τρούπα! μουρμούρισε ή Έφταλία, και καλού-κακού τραβήχτηκε σέ μια γωνιά ή πανούργια.

Κι' ό καυμένος ό Νικολάκης, με την έλπίδα πως θα τέλεψουν πιά τα βάσανά του, ρώτησε ένα άστυφύλακα.

— Την σκυλίτσα σας; τούπε ό πολιςμάνος. Δυστυχώς ήταν άδύνατον να την κάνουμε ζάφτι, άγριεψε, χυμύξε σέ έπιτόδες, δάγκωσε πέντε-έξη και, για κάθε ένδεχόμενον, την πήγα στό Τμήμα. Έλάτε τώρα και σείς μ' αυτή την άφορμή να σας εξετάσώ ό γιατρός...

Κι' ή Έφταλία, που παρακολουθούσε τή σκηνή, για να τού δώση κουράγιο τού φώναξε:

— Μή φοβάσαι, τó σκυλί είναι καθαρό! Και στό Λοσιատρείο να σε πάνε, θα πάρης εύτys πράγτι. Έγώ όμως ή έρημη που νά πάω;

— Νά πάς στό Δαφνί! ξεφώνισε ό Νικολάκης. Νά ήσυχάσω, κακούργα!...

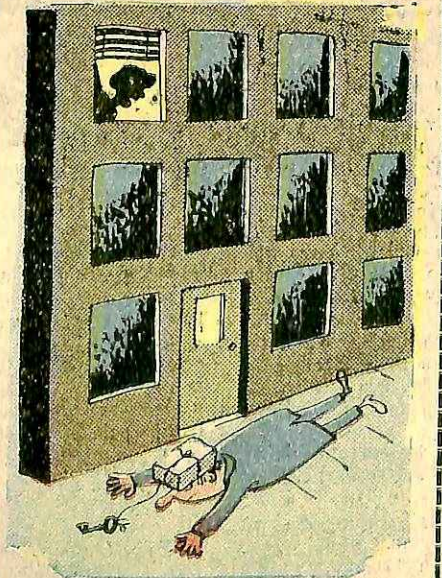
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τί λές, Κατίνα, κάνε για τή δεξαμενή μας;..

— Οά άντικαταστήσω τήν αδελφή Μαρία, που τρελλάνανε στα φίλιά!...

— Δεν βρήκες ακόμη τó κλειδί, Δέανδρε; Στό πέταξα δεμένο πάνω σ' ένα μεγάλο τούβλο!...

Ο χημιός άόδεμος ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Λίπος

Άπό ταπετοαρία: Για να φύγουν οι λαδιές άπό τα χαρτιά της ταπετοαρίας, στάζε-τε επάνω λίγο αιδέρα, σκεπάσετε μ' ένα άσπρο στυπόχαρτο και τó πιέζετε δυνατά. Έ-παυαλαμβάνετε τó ίδιο 3-4 φορές μέχρις ό-του ό λεκές χαθή τελείως.

Ειδική συνταγή: Ή στάχτη από ξύλα, ι-δίας από ξύλο βελανιδιάς, είναι εξάαιρετη για τó καθαρίσιμν των λαδιών και γενικά των λι-παρών ουσιών άπό τα ρούχα.

Μουρουνόλαδο

Άπό λινά ή βαμ-θακερά: Διάλυσί σα-πουνιού στό οινόπνευ-μα.

Άπό ύφασματα, που πλένονται: Διά-λυσί σαπουνιού σέ οί-νόπνευμα. Κατόπιν με καθαρό οινόπνευμα.

Άπό ύφασματα που δεν πλένονται: Στό καθαριστήριο!...

Μολύβι (μαύρο)

Άπό ύφασματα: Τρίψιμο με μαλακή γουλοάστιχα ή σα-πουνάδα.

Μολύβι (μελάνης ή χρωματιστό): Πλύσιμο με καθαρό οινόπνευμα 90 βαθμών.

Μολύβι

α) Άπό τ' άσπρόρρουχα: Άνακατεύετε μιά κουταλιά ψιλό άλάτι κι' άλλη μιά άνθρακι-κής άμμουνας. Διαλύετε τó μίγμα σ' ένα τέ-ταρτο τού ποτηριού νερό. Βρέχετε επανειλημ-μένως τούς λεκέδες με αυτή τή διάλυσι. Ά-πλώνετε κατόπιν τά ρούχα στόν άέρα, επί 24 ώρες. Άγτερα τά πλένετε κανονικά.

β) Τρίβετε τ' άσπρόρρουχα με σαπούνι. Ά-στερα τά πούδραρετε με λίγο άσθέστι σέ σκό-νη και τ' άφινετε μιά μέρα στόν ήλιο και σέ ύψη κατάρσισι άν είναι δυνατόν. Τέλος ξε-πλένετε με άθρονο νερό.

Άπό δερμάτα: Έσάνς τερεθινθίνης.

Άπό βιέλια: έπίσης.

Άπό παπούτσια: Καλό βούρτσισμα. Έλα-φρό τρίψιμο με γυαλόχαρτο. Έλαφρό πέρασμα με νέφτι. Μετά τó στέγνωμα, άλείψτε μ' έλα-φρό στρώμα γλυκερίνης.

Μελάνια

Άπό άνιλίνη. (Όλα σχεδόν τά χρωματι-στά μελάνια): Σε όλα τα ύφασματα, εκτός από όσα είναι καμωμένα από τεχνητές ίνες. Σε τα τελευταία δεν πρέπει να μεταχειρίζεστε διαλύσεις, που περιέχουν οινόπνευμα. Μπορείτε όμως να βουτήξετε και αυτά, όπως και τά λευ-κά, σέ διάλυσι ύποσουλφίτς ντε σόνντ.

Οι δυσκολίες για να βγθ τó μελάνι από τά χρωματιστά ύφασματα είναι μεγάλες. Μερικές φορές μάλιστα είναι αδύνατο να βγάλετε τούς λεκέδες αυτούς από ύφασματα βαμμένα με ώ-ρισμένες χρωστικές ουσίες.

Ίδιαιτέρως, όταν τó χρώμα τού φορέματος είναι εύαίσθητο, είναι προτιμώτερο να τó βά-σετε στό καθαριστήριο ή στό βαφείο..

Σ τις ύπόλοιπες περιπτώσεις δοκιμάσετε τις έξης μεθόδους:

1) Μίγμα από καθαρό οινόπνευμα και άμ-μωνία.

2) Διάλυσι από άσιντ άσεντικ, όπου προστί-θεται ελάχιστο καθαρό οινόπνευμα.

3) Γρήγορα πλύσιμα μέσα σέ οινόπνευμα ζεσταμένο σέ μπαιν μαρι και ξέπλυμα με όξυ-ζενό.

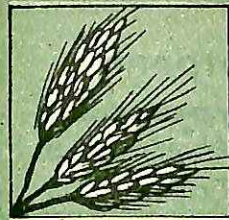
4) Διάλυσι υπερβόρικοϋ νατρίου 5% ξε-σταμένη σέ σιγανή φωτιά, χωρίς να βράση.

5) Άπερμαγγανικό κάλιο κι' έπειτα ύπο-θειώδες νατρίιο σέ λίγο ξύδι.

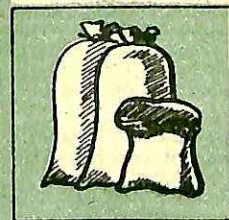
Άπάνω στίλε λευκές φωτικές ίνες μπορείτε να μεταχειρισθήτε μονάχα άφαιό ώ ντε Ζαβέλ. Τό βούτηγμα στή διάλυσι αυτή δίνει καλά α-ποτελέσματα, όταν ή μελάνη είναι κόκκινη. Άρκετά μέτρια άποτελέσματα όταν ή μελάνη εί-ναι πράσινη.

Άλλοι τρόποι. Άπό μεταξωτά: Φρέ-σκο γάλα, αιδέρα ή τρυκόν όξυ. Μεγάλη προσοχή στό χρωματισμό.

Άπό λινά: Βουτάτε τó ύφασμα σέ γάλα και κατόπιν σέ χυμό λεμονιού, διαδοχικά, ώ-σπου να εξαφανιστή ό λεκές.

ΣΙΤΑΡΙ

ΡΥΖΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ

ΖΑΧΑΡΗ

Ή παραγωγή ωρισμένων εδων διαθ-τροφής σ' όλο τόν κόσμο Οι άριθ-μοί έκφράζουν έκατομμύρια τόννων.

Η άνθρσπότης κυριεύεται κάθε τόσο από τó φόβο ότι κινδυνεύει να πε-θάνη από τήν πείνα. Κι' ό φόβος αυτός στρίβεται στήν παρατήρη-σι ότι ή αύξηση τού πληθυσμού τής γής, δεν συμβαδίζει με έκείνην των χρησίμων άγασών. Ή αύξησι των δευτέρων είναι πολ-λύ βραδύτερη. Μερικά άπ' αυτά έμφανί-ζουν, μάλιστα, μια αίσθησι κάμψι.

Ή δυσαναλογία αυτή ένέπνευσε άλλο-τε στόν Άγγλο οικονομολόγο Μάλθους τήν περίφημη θεωρία του, που είναι γνω-στή ως μαλθουσιανισμός και που ύποστη-ρίζει ότι ή σωτηρία τής άνθρωπότητος βρίσκεται στόν περιορισμό των γεννήσε-ων. «Κανείς δεν πρέπει να φέρνη στόν κό-σμο παιδιά, άν δεν είναι σέ θέσι να τά συντηρήσση, διεκήρυξε ό Άγγλος έπι-στήμων.

Άπό τήν έποχή που ό Μάλ-θους διέτύπωσε τή θεωρία του, ή κατάσταση έχει πολύ χειροτε-ρεύσει και τó μέλλον έμφανίζε-ται πολύ περισσότερο άπειλητι-κό. Σήμερα ύπολογίζεται ότι γεννιούνται σ' όλο τόν κόσμο 2 παιδιά κάθε τρία δευτερόλε-πτα κι' ότι έχομε μιά σταθερή έτήσια αύξησι των γεννήσεων σέ ποσοστό 1%, πράγμα που σημαίνει ότι ό πληθυσμός τής γής αύξάνεται κάθε χρόνο κατá 20 έκατομμύρια άτομα.

Τί θα γίνη άν αυτή ή αύξησι συνεχιστή;

Οί έπιστήμονες μας λένε ό-τι δεν πρέπει ν' άνησυχούμε. Ό ρυθμός τής αύξησης, ύποστη-ρίζουν, θα επιβραδυνθή βαθμι-αία και, σέ έποχή που δεν θα είναι μακρυνή, ό πληθυσμός τής

ΕΙΝΑΙ ΑΝΙΣΗ Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ

Άγωνιώδη προβλήματα για τó μέλλον

ρα, θα μπορούσαν να διαθρέμουν άνετα περί τά 500 έκατομμύρια. Κατά τόν ίδιο τρόπο, ή σοβιετική Ρωσία, αντί των ση-μερινών 200 έκατομμυρίων, θα μπορούσε να χωρέση 280. Ή Νότιος Άμερική θα μπορούσε να περιλάβη τριπλάσιους περί-που από τούς σημερινούς κατοίκους της. Μεγάλο άριθμό άποίκων θα μπορούσαν να δεχθούν έπίσης ή Άφρική, ή Άυστραλία και τά νησιά τού Ειρηνικού.

Τελείως διαφορετική, όμως, παρουσιά-ζεται ή κατάσταση στή γηραιή Εύρώπη. Ία να διαθρέψη τόν πληθυσμό της, άπρε-πε να διαθέτ ή μιά έκταση υπερτετραπλα-σία από έκείνην που έχει σήμερα ή πρά-γμα που είναι τó ίδιο τά 3/4 περίπου τού πληθυσμού της θα έπρεπε να διοχε-ρευόυ, προς άλλες ήπείρους, για να μπο-ρέσουν να συντηρηθύν.

Άλλά μια τέτοια λύσι, όσο κι' αν θε-ωρητικά φαίνεται σωστή, είναι άπραγμα-τοποίητη.

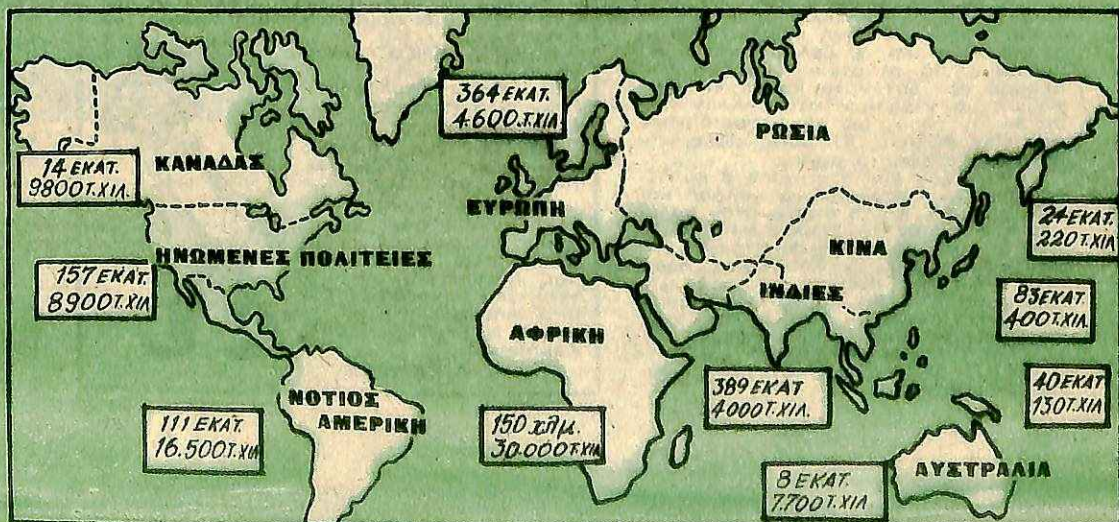
Έτσι δεν άπομένει άλλη λύσι από έ-κείνη, που ύποδεικνύουν οι «αίσιόδοξοι» τής κακής ώρας.

Ν' άφησουμε δηλαδή τά πράγματα ν' ακολουθήσουν τó δρόμο τους, άφού, έτσι ή αλλιώς, ή φύσις θ' άποκαταστή-ση άργά ή γρήγορα τήν ισορροπία μετα-ξύ γεννήσεων και θανάτων.

Πληθυσμός τής γής	Εύρώπη	Β. Άμερική	Ν. Άμερική	Άσία	Άφρική	Όκεανία
1650	515	100	7	6	300	100
1750	704	140	6	6	450	100
1850	1161	270	39	20	730	100
1911	1767	455	128	55	994	128
1938	2145	528	182	91	1177	156
1949	2345	570	212	107	1260	176
2000	3350	700	250	107	2000	200
						25

Ή εξέλιξις τού πληθυσμού τής γής από τó 1650 ως τó 2000. Οι άριθμοί έκφράζουν έκατομμύρια κατοίκων.

Πώς είναι σήμερα ό χάρτης τού κόσμου: Ή κατανομή τού πληθυσμού τής γής δεν είναι έκείνη που θάπρεπε. Ήγάρχουν πε-ριοχές και ήπειροι που κατοικούνται ά-ραιάτα, ενώ άλλες είναι τόσοον πυκνά κατοικημένες, που οι κάτοικοί των κινδυνεύουν να πάθουν άσφυξία. Ή σοβιετική Ρωσία, που έχει 200 περίπου έκατομμύρια κατοίκων, διαθέτει έκτασι που θα μπορού-σε να διαθρέψ τολάχιστον 280 έκατομ-μύρια. Τό ίδιο συμβαίνει και με τις Ήνω-μένες Πολιτείες, που έχουν 157 έκατομ-μύρια κατοίκων, ενώ θα μπορούσαν να πε-ριλάβουν τολάχιστον 500 έκατομμύρια.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΒΑΜΠΑΚΕΡΩΝ

Α φωνή αρκετά παράξενη, αν σας πούμε, με την έννοια, που δίνει κανείς σ' αυτή την έκφραση, πώς μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού, θα ζήσουμε μέσα στα... Βαμπάκια!

Κι' όμως αυτή είναι η πραγματικότητα. Τα βαμπάκια, ή μάλλον το βαμπάκερο ύφασμα προσαρμόστηκε τόσο καλά στις πιο ιδιότροπες απαιτήσεις μας, ώστε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό το διαλέγουμε σαν τον ακριβέστερο σύντροφο μας των ηλιόλουστων ημερών.

Πρέπει να προσέξουμε στο γεγονός ότι η αγάπη μας για το βαμπάκερο ύφασμα δεν παρουσιάστηκε ξαφνικά, αλλά δίδισσε σιγά-σιγά εδάφος μ' έναν αργό, αλλά ασφαλές ρυθμό. Σ' αυτό συνετέλεσε βέβαια η καταπληκτική πρόοδος στην κατεργασία των βαμπάκερων υφασμάτων, που έπαιξαν έτσι πια να θεωρούνται δευτερεύοντα, για την γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Πραγματικά, εδώ και λίγα χρόνια, όταν μιλούσε κανείς για ύφασμα βαμπάκερο, ήταν για ν' αναφέρει κάποιο απλό φορεματάκι για πρωινό, για την πλάτ, για την έξοχη.

Μόλις επρόκειτο για ένα ύφασμα λιγάκι πιο «άμπιγιέ», για μια πραγματική τουαλεττίτσα, το βαμπάκερο ύφασμα παραχωρούσε την θέση του στο μεταξωτό, που έπαιζε πάντα τον πρωτεύοντα ρόλο.

Σήμερα όμως όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, γιατί οι ρυθμιστές της μόδας έδωσαν στο βαμπάκερο ύφασμα την πρωτοκαθεδρία.

Είναι η βασιλεία του βαμπάκερου υφάσματος. Δεν θα ντύνη δέ μόνο τη νεολαία, αλλά κάθε ηλικία. Θα τροπώσει μόνο την ποιότητά του και τις αποχρώσεις του. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι είναι άπείριστοι οι τροποποιήσεις των φετινών βαμπάκερων.

Είναι μονόχρωμα, κοτλέ, έμπριμέ, ριγιά, φασονέ ή κεντημένα και χρησιμοποιούνται τόσο για φορέματα, όσο και για ταγιέρ, έπανωφόρια και για όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας.

Μάλιστα —μη σας φαίνεται παράξενο! — τα πιο πολλά βαρδανά είναι καμωμένα με ύφασμα βαμπάκερο. Βαμπάκερα που βατίζονται σατέν, φάιν, μουάρ και συγχρόνως ποπλίν, περκάλι,...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Μεγάλο ρόλο θα παίξουν επίσης έφετος το τουάλ και ο πικέ. Θα δούμε ωραιότατα σύνολα καμωμένα από τα δυο αυτά ύφασματα.

Οι φούστες τους θα είναι ως επί το πλείστον πλισέ, τα κορσάκια τεκοτλέ και θα συμπληρώνονται με μία βέστα ή μπολερό. Άλλοτε πάλι τα σύνολα, που θα αποτελούνται από φούστα και ζακέττα, θα έχουν για συμπλήρωμα μία μπλούζα πολύ ντεκολτέ, που λέγεται «μπλουζά» ή «ηλιόλουτρο».

Και ένα τρίτο σύνολον θα αποτελείται από φόρεμα καμωμένο με βαμπάκερο σατέν σε χαρούμενο χρώμα και θα συμπληρώνεται με ριχτό έπανωφόρι από τουάλ σε χρώμα, που ν' αποτελεί αντίθετο.

Μπορεί επίσης το φόρεμα να είναι έμπριμέ ή ριγέ και το έπανωφόρι μονόχρωμο ή και το αντίθετο.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τα βαμπάκερα ύφασματα δεν έχουν μόνο την θέση τους σήμερα και στις πιο επίσημες συγκεντρώσεις. Θα τα χαρούμε και στην έξοχη, στις ακρογιαλίες. Η πρακτικότητά τους, η εύκολία, με την οποίαν πλύνονται και σιδερώνονται θα μας προσφέρουν πολλές υπηρεσίες.

Ας δούμε μερικά μοντέλα.

Να μία χαριτωμένη τουαλεττίτσα από ολόλευκο πικέ. Το κορσάκι είναι ζαπινέ με πολύ κοντό μανίκι και με τις γραμμές του υφάσματος οριζόντιες. Το τεκοτλέ του είναι μυτερό με μία σειρά από τρία κουμπιά. Η φούστα είναι κλός με τις γραμμές τοποθετημένες κάθετες προς τ' άνω και προς τ' κάτω, ενώ μία φαρδιά φάσα είναι τοποθετημένη ανάμεσά τους με τις γραμμές οριζόντιες. Το κουμπωμά της φούστας είναι αντίστοιχο με το κουμπωμά του κορσάκι.

Και μία άλλη τουαλεττίτσα από τουάλ σε χρώμα απαλό ροζ. Το κορσάκι της είναι έφασμα με σούρες σ' ένα άμπιγιέ ζαπινέ, από τη βάση του οποίου συνεχίζεται πίσω ένας μεγάλος ναυτικός γιακάς. Το κουμπωμά του στήθους συνεχίζεται με άλλα δύο κουμπιά και στη φούστα, που είναι κι' αυτή σουρωτή, μόνο δε πίσω σχηματίζει μία βαθιά κουφόπια.

Ενα σύνολον από λινό σε χρώμα κεχριμπαριού αποτελείται από ένα μπολερό και μία ευθύγραμμη φούστα και συμπληρώνεται από μία μπλούζα σε ίδιο χρώμα για φόντο με πράσινες βούλες.

Τόσο το μπολερό, όσο και η φούστα, κουμπώνουν από πάνω ως κάτω με κουμπιά φανταζι. Ένα φαρδύ γαζι σχηματίζει ένα όμορφο τελείωμα γύρω από το λαιμό, στο μπροστινό κουμπωμά και γύρω από το τέλος των τρουά-κάρ μανικιών.

Η μπλούζα-κιμονό έχει στο στήθος ένα μεγάλο φιδόκο, του οποίου η μία θηλεία ξεφεύγει, όταν φορεθεί το μπολερό, ανάμεσα από το κουμπωμά και προσθέτει μία χαριτωμένη ιδιοτροπία στο σύνολον.

ΡΙΓΕ ΠΟΚΛΙΝ

Και αυτό είναι ένα ύφασμα, που θα φορεθεί πολύ. Να σας περιγράψω μία χαριτωμένη τουαλεττίτσα, στην οποία μεγάλο ρόλο παίζει η τοποθέτηση των γραμμών.

Το κορσάκι χωρίς διόλου μανίκια έχει τις γραμμές οριζόντιες και γύρω από το τεκοτλέ

1. Φορεματάκι σεμζιέ από ημίλινο ριγέ ά. σπρό και γκρι με μυτερό γιακά.
2. Πολύ καταλάλητο φόρεμα για έξοχη επίσης ριγέ με μεγάλες τσέπες και χωρίς γιακά ούτε μανίκια.

Έτσι με τις πρώτες πραγματικά καλές μέρες θα δούμε τα βαμπάκερα ύφασματα όχι μόνο να περιφέρονται στους δρόμους και στις πλάτ, αλλά και στις πιο κοσμικές συγκεντρώσεις υπαίθριες, και μη, σε χορούς, ακόμη και σε γάμους.

Το πρώτο φιγουρίνι μας γίνεται από λεπτό κοτονάνι με μεγάλα σχέδια, όντο άσπρο και σέδια στο χρώμα του γούστου σας. Το δεύτερο: Κορσάκι από άσπυρομαυρο βουάλ και φούστα πράσινη κλός. Το τρίτο γίνεται από τουάλ ντε Βισού ή από το δικό μας καρρεδάτο άλατζά σε σχήμα ατύλ. Κορσάκι έφασμαστί με άτρογγυλό άνοιγμα λαιμού.

μία φαρδιά φάσα με τις γραμμές τοποθετημένες κάθετες, που σχηματίζει ένα είδος γιακά.

Η φούστα έχει τις γραμμές διαγώνιες σε κομπ κλός και δύο μεγάλες μακρόστενες τσέπες την στολίζου. με τις γραμμές τοποθετημένες το ίδιο με το κορσάκι.

Το φόρεμα κουμπώνει από πάνω ως κάτω με κρυφό κουμπωμά κάτω από μία φάσα με γραμμές οριζόντιες.

Στις γενικές γραμμές βλέπουμε ότι η άκανόνιστη και ποικίλη τοποθέτηση των γραμμών άποτελούν ένα είδος γαρονρίσματος και επίσης χαρακτηριστικό στις καλοκαιρινές τουαλεττίτσες είναι τα εύθυμα χρώματα και ο συνδυασμός τους ανάμεσα σε φούστα και κορσάκι ή ανάμεσα σε σύνολον και βέστα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΣΤΟ ΜΑΚΡΟΣ

Το μακρὸς των φορεμάτων από την άρχή του χειμώνα βρίσκεται σε διαρκείς διακυμάνσεις σαν να διστάζει να πάρει μία τελική απόφαση, στον άφορά τα έκατοστά του μέτρου.

Έτσι, οι διάφοροι ρυθμιστές της μόδας, βασίζόμενοι ο καθένας στην άτομική του πρωτοβουλία, κανονίζουν το μακρὸς των μοντέλων τους!

Αυτό συνετέλεσε να μπορούμε να πούμε πώς το κάθε μακρὸς είναι της μόδας, από το πολύ κοντό φόρεμα ως το περίπου κοντό, που προσεγγίζει στο μάλλον μακρὸ και ως το τελειὸς μακρὸ.

Μα να πού η μόδα εισάγει και μία άλλη ιδιοτροπία που ικανοποιεί κάθε γούστο. Είναι το φόρεμα, που συνδυάζει συγχρόνως το μακρὸ και το κοντό σε μία και την αὐτή τουαλεττίτσα.

Να πώς γίνεται αυτό: Η φούστα μπροστά είναι κοντή, όσο πιάει δε προς τα πίσω μακρὰνι καταλήγοντας σχεδόν να φτάνη ως το έδαφος. Αυτό το άκανόνιστο μακρὸς δίνει μία ξεχωριστή χάρι στο σύνολον. Καθὼς λέγεται, τέτοιες τουαλεττίτσες θα δούμε πολλές.

Υπάρχει και κάποιο άλλο μυστικό. Με ένα μαγικό κάρφωμα το πίσω μακρὸς μαζεύεται στη μέση κι' έτσι η τουαλεττα από μακρὴν άμπιγιέ γίνεται κοντή.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Τι θα φορέσετε, τί θα πάρετε μαζί σας, ξεκινώντας για την έκδρομή του Σαββατοκύριακου ή αν έστε πιο τυχερή, για κανένα μικρό ταξιδάκι τριών-τεσσάρων ημερών;

Το πρώτο, που θα κανόνισή τη γκαρνταρόμπα σας είναι το που θα πάτε, πόσο θα λείψετε και τί κλίμα θα έχετε ν' αντιμετωπίσετε. Στα νησιά κάνει πιο πολλή δροσιά, φυσά άνεμος, στις λουτροπόλεις όλα είναι διαφορετικά, σ' ένα χωριό γραφικό, σε μία έξοχη, στο βουνό βασιλεύει μεγάλη άπλότης. Αὐτή άλλωστε θα σας κάμει ν' άπολαύσετε λίγο ξεκούρασμα.

Η βάση της γκαρνταρόμπας σας θα είναι το ταγιέράκι από πικέ ή από λινό χρωματιστό ροζ, μπλέ, κίτρινο ή πράσινο. Φοριέται χωρίς μπλούζα για να είναι έλαφρό και δροσερό.

Θα έχετε επίσης ένα μονοκόμματο φορεματάκι από χρωματιστή ποπλίν ή ημίλινο χωρίς μανίκια, μ' ένα μεγάλο τεκοτλέ και μεγάλο γιακά. Η μέση θα είναι έφασμαστί, η φούστα φαρδιά και θα έχετε πάντα μαζί σας ένα μάλλινο για κάθε ένδεχόμενο.

Στην έξοχη ο καιρός άλλαζει από ώρα σε ώρα κι' έφετος μπορούμε να πούμε πώς άλλαζει από στιγμή σε στιγμή.

Αν θέλετε και αν η σιλουέττα σας το

φορεματάκι σε γραμμή ατύλ με έφασμαστί κορσάκι, ζώνη φαρδιά σουρωτή και φουτί κλός.

έπιτρέπει, θα πάρετε κι' ένα παντελόνι, που θα φοριέται με διάφορες μπλούζες.

Για την πλάτ ειδικά θα έχετε ένα τρουά πιές, που θ' άποτελῆται από ένα λινό ή ημίλινο σόρτ, ένα σουτιέν και μία βέστα σε είδος μπολερό ή, ζακέττας. Αυτό το κοστούμι θα σας έπιτρέπει και την ήλιοθεραπεία, ενώ συγχρόνως, όταν τελειώνετε την ήλιοθεραπεία σας, θα έχετε μία έμφανισή άξιοπρεπή.

Το τρουά-πιές γίνεται, αν θέλετε και κάτρ-πιές, αν προσθέσετε μία φούστα όμοιάμορφη με τη βέστα.

Ανάλογα με το που θα πάτε, όπως είπαμε πάρα πάνω, θα κρίνετε αν πρέπει να πάρετε μαζί σας και κανένα πιο άμπιγιέ φόρεμα. Θα το διαλέξετε λευκό, ροζ, κίτρινο ή μπλε παστέλ με βουλίτσες και θα κάμετε ένα έφασμαστί κορσάκι χωρίς διόλου άμους. Η φούστα θα έχει πολλές σούρες κι' η βέστα ένα μακρὸ γιακά με έσάρπα από το ίδιο ύφασμα.

Μην παραλείψετε, φυσικά, να πάρετε μαζί σας κι' ένα καλοκαιρινό έπανωφόρι και ίσως... και ένα άδιάδροχο.

Η άλληλογραφία μου

Κάκια Δενδρ., Πειραιά: Η κρέμα, που μου άναφέρετε καλή είναι, αλλά προτιμώ αὐτήν, που γράφει: Της ημέρας. Όσο για χρώμα πούδρας, ένα νατρέλ, άνάμικο με άκρ θα είναι ό,τι πρέπει για την έπιδερμίδα σας.

Μυγκέ, Κηφισιά: Μπορείτε ν' άποταθήτε στο γνωστό μας 'Ινστιτούτο, αλλά δεν μπορώ να προεόφλησω, αν η θεραπεία θα είναι άαπνηρά.

Λιλύ Μ., Έκάλην: Άγοράστε λίγο δαφνόλαδο και βάλτε άπ' αυτό στα φρύδια σας κάθε βράδυ και πρωί. Θα τα βοηθήση να πυκνώσουν. Α. Ν. Π., Έρυθραία: 99% πρόκειται για ίσχυαλγία. Για καλό και για κακό κάμετε μια άνάουσι ούρων και πρηνάινε την στον γιατρό σας για να την εξετάση.

Νίκον, Γ. Γυμνάσιο, Καλλιθέα: Καλή είναι η μέθοδος, που μου άναφέρετε, αλλά χρειάζεστε και κάποιον να σας βοηθή. Δεν έχετε κανένα άγγλομαθή φίλο;

Άρσακειάδα Μαρία Γ.: Έχετε όλόκληρη ζωή μπροστά σας και άπογοητεύεστε; Θα χρειαστή να μείνετε λίγο, γιατί προηγούνται άλλες. Δεν θα κάμετε άσχημα να έργασθήτε εκεί που σας ζητούν προσωρινά.

Άνοιξιάτικη άύρα: Παραπονείστε ότι δεν σας έβασα την άπάντηρή που θέλατε. Μα μπορώ να σας συμβούλεψω να καταστρέψετε τα άραια μάλλια, που σας έβασε η φύσις; Κάμετε ντεκολορασόν, άφρό το θέλετε, αλλά δεν μπορώ να σας πώ ότι θα κάμετε καλά.

Ε. ΣΕΜΕΡΑΛΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπόμπυ έφτασε στον πύργο της Καμπανίας κι έμαθε από έναν υπηρέτη ότι ο λόρδος Πέρου θα γυρίζε εκεί σε δυό ή μέρες. Ο ίδιος ο υπηρέτης κατόπιν του πρότεινε να μείνι στον πύργο, ώπου να γυρίσι ο λόρδος και του έδωσε να φάη και να πιή. Ο μικρός τζόκευ, ευχαριστημένος εξήγησε τότε και στους άλλους υπηρέτες ότι ο δούκας του Λωξέν του είχε αναθέσει μια οπουδία αποστολή για το Λονδίνο. Έπειτα ένας από τους υπηρέτες τον ωδήγησε σ' ένα δωμάτιο του πύργου, όπου τον κλείδωσε! Ο Μπόμπυ άρχισε να φοβάται και αποφάσισε να δραπέτευσι. Βγήκε λοιπόν από το παράθυρο, μα γλυτοτρύπησε στην κορνίζα κι έπεσε σε μια τέντα, που ήταν απλωμένη κάτω από ένα παράθυρο της προαίθουσας. Ένας παράξενος γέρος του άνοιξε τότε αυτό το παράθυρο κι' ο Μπόμπυ πήδηξε μέσα λέγοντας:

15ον — Συγχωρήστε με κύριε. Είμαι ένα δυστυχισμένο παιδί, που έπεσε από το πύργακι. Με είχαν κλειδωμένο σ' ένα δωμάτιο... Έκαμα να φύγω, παραπάτησα κι' έπεσα...

— Κακόμοιρο!... μπορούσες να σκοτωθής! — Κι' εγώ άπορη!... δεν σκότωθ'κα! — Όσο κρατούσε η συζήτησις αυτή, ο γέρος με τα χέρια του ψηλαφούσε το κεφάλι και το σώμα του Μπόμπυ. Κι' αφού τελείωσε είπε: — Όποιος κι' αν είσαι, έσύ που έρχεσαι να ταράξεις τη γαλήνη και την ηρεμία ενός δυστυχισμένου τυφλού, καλώς ήρθες! Ο μικρός τζόκευ ευχαριστήθηκε πολύ που η τύχη του τόν έρριξε στο δωμάτιο ενός άγαθού και τυφλού γέροντα, που το κάτω-κάτω ήταν ακίνδυνος. Και τόν ρώτησε: — Σας παρακαλώ, κύριε, σεις είσαστε ο νοικοκύρης αυτού του πύργου; — Όχι, αποκρίθηκε ο τυφλός. Δεν είμαι παρά ένας δυστυχής φυλακισμένος. Ο Μπόμπυ, ακούγοντας τα λόγια αυτά, τρόμαξε. Έρριξε μια ματιά στο δωμάτιο και ρώτησε πάλι: — Μά είναι φυλακή εδώ;... Αυτυχώς ναί! Φοβερή φυλακή, που δεν θα μπορούσ' ποτέ να βγώ απ' αυτήν... Είμαι άπελπιμένος... Αλλά πριν σου πω τη λυπηρή μου ιστορία, πές μου έσύ ποιος είσαι και πώς βρέθηκες εδώ; Ο Μπόμπυ διηγήθηκε στον γέροντα ποιά αιτία τόν ανάγκασε να μπη στη φυλακή του κι' αφού τελείωσε άρχισε κι' ο γέρος να λέη τα δικά του.

Είμαι ο κόμης Μουζού, τελευταίος απόγονος της οικογενείας τών Μουζού ντ' Αρμανιέ, πρώην κοντόσταυλος του Βασιλέως Λουδοβίκου 14ου... Θα θλήψης, βέβαια, στον τοίχο κρεμασμένη τη φωτογραφία μου με τη μεγάλη μου στολή. Είναι το μόνο πράγμα που μου άφησε ο άνεμος μου στή φυλακή, που με φαντάζεται πεθαμένο!

Όστε, κύριε, ρώτησε ο Μπόμπυ, σ'ας έχω κλεισμένον εδώ χωρίς να θέλετε; Ναι, αποκρίθηκε ο τυφλός. Ο άνιψιός μου, ο κόμης Μουζού, για να μου πάρη την περιουσία μου, με παρουσίασε για τρελλό. Να χαντάς εμένα σ' αυτό το δωμάτιο, όπου ο κακόμοιρος θέλει να με σκοτώσ' με τις στερησεις και το κρύο. Αλλοίμονο! Στο τέλος θα τον κατορθώσ'! Γιατί τί μπορεί να κάνει ένας τυφλός, όταν τ'ά βάλλ' με τόν τρομερό ιδιοκτήτη του Μαύρου Πύργου;

Ο μικρός τζόκευ συγκινημένος από τη θλιβερή ιστορία του γέροντα, πήρε το χέρι του, τ'ό έφίξε και τ'ό έλεπε: — Κύριε κόμη, ως σήμερα δεν μπορούσατε να κάνετε τίποτα. Μά είμαι τώρα έγώ κοντά σας! Θα σας βοηθήσω να φύγετε από δω μέσα και να εκδικηθ'τε τόν κακό άνιψιό σας. Ο γέροντας κινώντας μελαγχολικά το κεφάλι του τ'ό έλεπε: — Πρώτα-πρώτα, πρέπει να μωρέσ'ς έσύ να βγής απ' αυτό το δωμάτιο. Αλλά βλέπεις ότι είσαι κι' έσύ κλεισμένος σάν και μένα! — Μπα!... έλεπε ο Μπόμπυ. Πώς έφυγα πρό- τ'ηρα από τη φυλακή μου; — Γενναίο παιδί! μουρούρισε ο γέροντας, ακουμπώντας το χέρι του πάνω στα μαλλιά του Μπόμπυ. Έγώ, βέβαια, δεν θά σέ κρατήσω εδώ. Μάλλον θα σου δείξω το τρόπο πώς να σωθής. Δυστυχώς, έγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα, ενώ έσύ είσαι παιδί εύκλειστο και τολμηρό. Λοιπόν, άκουσέ με καλά: Πίσω από την πλάκα του τζακιού, θά βρής...

Δεν πρόφτασε να τελειώσ' τη φράσι του. Η πόρτα άνοιξε απότομα κι' ο Μπόμπυ βρέ- θηκε μπρος σε τρεις ανθρώπους, που τόν άρ- παξαν άμέσως από τούς ώμους. Οι τρεις αυτοί ήταν ο νεότερος κόμης Μουζού και οι δύο έμπιστοι υπηρέτες του, ο Φλωρέν και Πιέρ.

Ο κόμης ήταν κατακάκκινος με την πε- ροικία του φορεμένη ανάποδα και με το που- κάμισο ξεκουμπωτό. Ήταν φανερό πώς ήταν μεθυμένος. Όταν είδε μπρος στα πόδια του τόν Μπόμπυ, που τόν έφεραν οι υπηρέτες, μούγκρισε σάν πραγματικό θηρίο:

— Παλινόπαιδο! Έτσι λοιπόν μου πληρώνεις τη φιλοξενία που σου πρόσφερα για χάρη του δούκα Λωξέν, του κυρίου σου; Βρήκες τόν καιρό για να μάθης τα οικογενειακά μου μυστικά; Έννοια σου όμως, κακόμοιρε, και θά ίδης τί σέ περιμένει!

— Έπειτα γυρίζοντας στους υπηρέτες, τούς έλεπε: — Τιποτένιοι! Δεν σ'ας τ'όλεγα πώς άκούγα κάποιον φασαρία στο πύργακι; Πώς κατάφερε αυτό το παλινόπαιδο να φτάσ' ως εδώ; Πώς; Θέλω να τ'ό μάθω!

Οι υπηρέτες άνασκήκωσαν τούς ώμους τους άπορώντας κι' αυτοί οι ίδιοι. Ο Μπόμπυ όμως ψυχράκωσε τ'ό τ'ά εξήγη- σε όλα:

— Με συγχωρείτε, κύριε κόμη, έλεπε, εδώ μέ- σα μπήκα μόνος μου από το παράθυρο, γιατί με είχαν κλειδώσει στο δωμάτιό μου κι' αυτό δεν μπορούσα να τ'ό άποφύγω! Έπρεπε να με άφίσουν έλεύθερο, γιατί βέβαια δεν είχα κά- νει κανένα κακό!

Η άπάντησι του Μπόμπυ άντι να κάνει πιο ήμερο τόν κόμητα, τόν έξαγρίωσε περισσότερο. — Έγώ, λοιπόν, θά σέ μάθω να μην είσαι άλλη φορά περίεργος! τ'ό φώναζε. Και πρώ- τα-πρώτα, πρέπει να έέρης, κακόμοιρε, ότι αυ- τός, που έσύ θέλεις να μάθης το μυστικό του, αυτός ο άνθρωπος είναι χαμένος και δεν πρόκειται να βγ'η από δω μέσα. Ποτέ! Α- κοός;

Τότε ο γέροντας, παίρνοντας μια άξιολοπητή στάσι έλεπε με ευγενικιά φωνή: — Δεν σ'ας φτάνει που βασανίζετε τούς γέ- ρους, θέλετε τώρα να τ'ά βάλετε και με τα παιδιά;

Η άπάντησι όμως τ'ό άνιψιού τ'ρου ήταν να φωνάξ'η στους υπηρέτες του: — Φλωρέν! Πιέρ! Πιστοί μου υπηρέτες, πι- άστε αυτό το διαβολόπαιδο και κλείστε το στο μπουντρούμι! Αδριο θά δούμε τί θά τ'ό κάνου- με, γιατί κανείς δεν μπορεί να βγ'η από τόν πύργο μου, ξέροντας το μυστικό μου!...

Οι δυό υπηρέτες έτρεξαν να εκτελέσουν τη διαταγή τ'ό αφέντη τους. Έπιασαν, λοιπόν, τόν Μπόμπυ από τ'ό χέρι και τ'ό έβγαλαν έξω. Από τόν σκοτεινό διάδρομο που τόν περ- νούσαν άκουσε τότε τ'ό γέροντα να φωνάζη: — Κακόμοιρο! Δολοφόνε! Να είσαι καταρα- μένος!...

Στην κατάρτα του θείου του ο νεαρός κό- μης Μουζού, έξασπασε σέ ειρωνικά γέλια.

Μάχη με ποντίκια

Το σκοτάδι της φυλακής που έκλεισαν τόν Μπόμπυ ήταν βαθύ. Με τ'ό φως τ'ό φαναριού που κρατούσε ο Φλωρέν, ο Μπόμπυ είχε προ- φθάσει να δ'η ένα δαχτύλιό του, που τήν έτρωγε ο καύμος να βλέπη τόν άντρα της άρρω- στο και τα χωράφια τους να μην καρπι- ζουν άρρώστος κι' αυτή και πέθανε.

Ο Πεί - Χάγκ από τήν ήμέρα εκείνη έπεσε με τα μούτρα στή δουλειά. Από τ'ά χαράματα ως άργα τ'ό βράδυ βρισκόταν στα χωράφια γ'α να μωρέσ'η έτσι να προ- κόψ'η και να συντηρήσ'η τόν άρρωστο πα- τέρα του.

Σέ λίγον καιρό όμως, παρ' όλους τούς κόπους του, πέθανε κι' ο πατέρας του και τόν άφησε σέ τόσο μεγάλη φτώχεια, που δεν είχε χρήματα ούτε για να τόν θάψ'η. Τότε ο Πεί - Χάγκ άναγκάστηκε να πουλήσ'η ο ίδιος σκλάβος σ' έναν άρχοντα και με τα χρήματα, που πήρε έκανε τ'ό χρέος του.

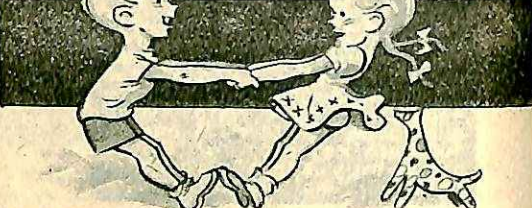
Κι' ύστερα πήγε να υπηρετήσ'η τόν άρ- χοντα, που ήταν ο αφέντης του.

Πήρε λοιπόν τ'ό δρόμο με σκυμμένο τ'ό κεφάλι και τήν ψυχή του πικραμένη κλαί- γοντας για τή χαμένη του λευτεριά. Μα εκεί που πήγαινε, τ'ό παρουσιάστηκε μια πολύ ώμορφη γυναίκα που φορούσε ένα λαμπερό φουστάνι.

Η γυναίκα αυτή, που φαινόταν κάπως βιαστική, έζυγωσε τόν Πεί - Χάγκ και τ'ό έλεπε: — Ήρθα να σου ζητήσω μια χάρι κι' άς μη με γνωρίζεις. Είμαι μόνη κι' έρημη στον κόσμο... Δεν έχω κανένα προστάτη και καμμία παρηγοριά... Θέλω να με πάρης γυναίκα σου... Αν τ'ό κάνης αυ- τόν, θά γίνω μια άφοσιωμένη και πιστή σκλάβά σου...

— Αλλοίμονο! έλεπε ο Πεί - Χάγκ στε- νοχωρημένος. Δεν έχω τίποτα δικό μου. Κι' αυτό ακόμα το σώμα μου δεν είνε δι- κό μου... Πουλήθηκα σ' έναν άρχοντα και σ' αυτόν πηγαίνω τώρα για να μείνω κον- τ'ά του και να τόν υπηρετώ.

— Ξέρω μια ύφαινη όμορφα μεταξωτά φορέματα, ξαναείπ'η η γυναίκα. Πάρε με μαζί σου αυτό που π'ας και θά σου φα- νώ χρήσιμη...

Μια φορά κι' έναν καιρό σ' ένα χωριό της 'Ιαπωνίας ζούσε ένα παλληκάρι, ο Πεί - Χάγκ.

Ο Πεί - Χάγκ είχε χρυσή καρδιά, μα η τύχη του τόν κατάρτεχε πολύ. Ξαφικά, σάν να μην τούφταναν οι τ'όσες κακοριζι- κίες του, η मौजूदा του, που τήν έτρωγε ο καύμος να βλέπη τόν άντρα της άρρω- στο και τα χωράφια τους να μην καρπι- ζουν άρρώστος κι' αυτή και πέθανε.

Ο Πεί - Χάγκ από τήν ήμέρα εκείνη έπεσε με τα μούτρα στή δουλειά. Από τ'ά χαράματα ως άργα τ'ό βράδυ βρισκόταν στα χωράφια γ'α να μωρέσ'η έτσι να προ- κόψ'η και να συντηρήσ'η τόν άρρωστο πα- τέρα του.

Σέ λίγον καιρό όμως, παρ' όλους τούς κόπους του, πέθανε κι' ο πατέρας του και τόν άφησε σέ τόσο μεγάλη φτώχεια, που δεν είχε χρήματα ούτε για να τόν θάψ'η. Τότε ο Πεί - Χάγκ άναγκάστηκε να πουλήσ'η ο ίδιος σκλάβος σ' έναν άρχοντα και με τα χρήματα, που πήρε έκανε τ'ό χρέος του.

Κι' ύστερα πήγε να υπηρετήσ'η τόν άρ- χοντα, που ήταν ο αφέντης του.

Πήρε λοιπόν τ'ό δρόμο με σκυμμένο τ'ό κεφάλι και τήν ψυχή του πικραμένη κλαί- γοντας για τή χαμένη του λευτεριά. Μα εκεί που πήγαινε, τ'ό παρουσιάστηκε μια πολύ ώμορφη γυναίκα που φορούσε ένα λαμπερό φουστάνι.

Η γυναίκα αυτή, που φαινόταν κάπως βιαστική, έζυγωσε τόν Πεί - Χάγκ και τ'ό έλεπε: — Ήρθα να σου ζητήσω μια χάρι κι' άς μη με γνωρίζεις. Είμαι μόνη κι' έρημη στον κόσμο... Δεν έχω κανένα προστάτη και καμμία παρηγοριά... Θέλω να με πάρης γυναίκα σου... Αν τ'ό κάνης αυ- τόν, θά γίνω μια άφοσιωμένη και πιστή σκλάβά σου...

— Αλλοίμονο! έλεπε ο Πεί - Χάγκ στε- νοχωρημένος. Δεν έχω τίποτα δικό μου. Κι' αυτό ακόμα το σώμα μου δεν είνε δι- κό μου... Πουλήθηκα σ' έναν άρχοντα και σ' αυτόν πηγαίνω τώρα για να μείνω κον- τ'ά του και να τόν υπηρετώ.

— Ξέρω μια ύφαινη όμορφα μεταξωτά φορέματα, ξαναείπ'η η γυναίκα. Πάρε με μαζί σου αυτό που π'ας και θά σου φα- νώ χρήσιμη...

Αφού επιμένεις τόσο πολύ, δέχομαι μ' όλη μου τήν καρδιά! αποκρίθηκε ο νέος. Πώς γίνεται όμως μια τόσο νέα κι' ώραια κοπέλλα σάν έσένα, να θέλ'η να παν- τρεύτ'η ένα φτωχό σάν κι' έμένα;

— Η ώμορφιά δεν άξίζει τίποτα, μπρος στα χαρίσματα τής καρδιάς, τ'ό έλεπε έ- κείνη. Έσύ, όπως έμαθα, έχεις χρυσή καρ- δια και γι' αυτό σέ ζήτησα για άντρα μου.

Σέ λίγο έφτασαν κι' οι δυό τους στο παλάτι τ'ό άρχοντα. Ο Πεί - Χάγκ τόν παρεκάλεσε να κρατήσ'η και τήν κοπέλλα.

Αμέσως ο Μπόμπυ σκέφθηκε: «Από τήν τρύπα αυτή θά προσπαθήσω κι' έγώ να βγώ από δω μέσα».

Αλλο μέσον σωτηρίας δεν υπήρχε για τόν μικρό τζόκευ. Αυτός ο δρόμος ήταν η μόνη του ελπίδα.

Η άλεπού ήταν έννοιασε πιά πώς δεν ύ- πηρχε κανένας κίνδυνος γι' αυτήν, βγήκε πάλι έξω, ενώ ο Μπόμπυ πλησίασε τήν τρύπα, τήν περιεργάστηκε καλά, κι' άρχισε να βγάζ'η από γύρω μερικές πέτρες με τα χέρια του.

Σέ λίγο κατάφερε να χωρέσ'η το κεφάλι του. Και σιγά-σιγά έβγαλε και τ'ό μικρό το σωματάκι. Είδε τότε με χαρά ότι ο διάδρο- μος εκείνος άντι να στενεύ'η γινόταν πλατύ- τερος. Ο Μπόμπυ προχώρησε κι' αφού σφύ- ρθηκε άρκετά κατάλαβε ότι βρισκόταν μέσα σέ μια υπόνομο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Χρυσόκαρδος κι' η Υφάντρα

Μια φορά κι' έναν καιρό σ' ένα χωριό της 'Ιαπωνίας ζούσε ένα παλληκάρι, ο Πεί - Χάγκ.

Ο Πεί - Χάγκ είχε χρυσή καρδιά, μα η τύχη του τόν κατάρτεχε πολύ. Ξαφικά, σάν να μην τούφταναν οι τ'όσες κακοριζι- κίες του, η मौजूदा του, που τήν έτρωγε ο καύμος να βλέπη τόν άντρα της άρρω- στο και τα χωράφια τους να μην καρπι- ζουν άρρώστος κι' αυτή και πέθανε.

Ο Πεί - Χάγκ από τήν ήμέρα εκείνη έπεσε με τα μούτρα στή δουλειά. Από τ'ά χαράματα ως άργα τ'ό βράδυ βρισκόταν στα χωράφια γ'α να μωρέσ'η έτσι να προ- κόψ'η και να συντηρήσ'η τόν άρρωστο πα- τέρα του.

Σέ λίγον καιρό όμως, παρ' όλους τούς κόπους του, πέθανε κι' ο πατέρας του και τόν άφησε σέ τόσο μεγάλη φτώχεια, που δεν είχε χρήματα ούτε για να τόν θάψ'η. Τότε ο Πεί - Χάγκ άναγκάστηκε να πουλήσ'η ο ίδιος σκλάβος σ' έναν άρχοντα και με τα χρήματα, που πήρε έκανε τ'ό χρέος του.

Κι' ύστερα πήγε να υπηρετήσ'η τόν άρ- χοντα, που ήταν ο αφέντης του.

Πήρε λοιπόν τ'ό δρόμο με σκυμμένο τ'ό κεφάλι και τήν ψυχή του πικραμένη κλαί- γοντας για τή χαμένη του λευτεριά. Μα εκεί που πήγαινε, τ'ό παρουσιάστηκε μια πολύ ώμορφη γυναίκα που φορούσε ένα λαμπερό φουστάνι.

Η γυναίκα αυτή, που φαινόταν κάπως βιαστική, έζυγωσε τόν Πεί - Χάγκ και τ'ό έλεπε: — Ήρθα να σου ζητήσω μια χάρι κι' άς μη με γνωρίζεις. Είμαι μόνη κι' έρημη στον κόσμο... Δεν έχω κανένα προστάτη και καμμία παρηγοριά... Θέλω να με πάρης γυναίκα σου... Αν τ'ό κάνης αυ- τόν, θά γίνω μια άφοσιωμένη και πιστή σκλάβά σου...

— Αλλοίμονο! έλεπε ο Πεί - Χάγκ στε- νοχωρημένος. Δεν έχω τίποτα δικό μου. Κι' αυτό ακόμα το σώμα μου δεν είνε δι- κό μου... Πουλήθηκα σ' έναν άρχοντα και σ' αυτόν πηγαίνω τώρα για να μείνω κον- τ'ά του και να τόν υπηρετώ.

— Ξέρω μια ύφαινη όμορφα μεταξωτά φορέματα, ξαναείπ'η η γυναίκα. Πάρε με μαζί σου αυτό που π'ας και θά σου φα- νώ χρήσιμη...

Αφού επιμένεις τόσο πολύ, δέχομαι μ' όλη μου τήν καρδιά! αποκρίθηκε ο νέος. Πώς γίνεται όμως μια τόσο νέα κι' ώραια κοπέλλα σάν έσένα, να θέλ'η να παν- τρεύτ'η ένα φτωχό σάν κι' έμένα;

— Η ώμορφιά δεν άξίζει τίποτα, μπρος στα χαρίσματα τής καρδιάς, τ'ό έλεπε έ- κείνη. Έσύ, όπως έμαθα, έχεις χρυσή καρ- δια και γι' αυτό σέ ζήτησα για άντρα μου.

Σέ λίγο έφτασαν κι' οι δυό τους στο παλάτι τ'ό άρχοντα. Ο Πεί - Χάγκ τόν παρεκάλεσε να κρατήσ'η και τήν κοπέλλα.

Αμέσως ο Μπόμπυ σκέφθηκε: «Από τήν τρύπα αυτή θά προσπαθήσω κι' έγώ να βγώ από δω μέσα».

Αλλο μέσον σωτηρίας δεν υπήρχε για τόν μικρό τζόκευ. Αυτός ο δρόμος ήταν η μόνη του ελπίδα.

Η άλεπού ήταν έννοιασε πιά πώς δεν ύ- πηρχε κανένας κίνδυνος γι' αυτήν, βγήκε πάλι έξω, ενώ ο Μπόμπυ πλησίασε τήν τρύπα, τήν περιεργάστηκε καλά, κι' άρχισε να βγάζ'η από γύρω μερικές πέτρες με τα χέρια του.

Σέ λίγο κατάφερε να χωρέσ'η το κεφάλι του. Και σιγά-σιγά έβγαλε και τ'ό μικρό το σωματάκι. Είδε τότε με χαρά ότι ο διάδρο- μος εκείνος άντι να στενεύ'η γινόταν πλατύ- τερος. Ο Μπόμπυ προχώρησε κι' αφού σφύ- ρθηκε άρκετά κατάλαβε ότι βρισκόταν μέσα σέ μια υπόνομο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

για να τόν υπηρετούν κι' οι δυό. Ο άρχοντας καλώς κι' αυτός, δέχτηκε.

Έτσι ο Πεί - Χάγκ δ'ηλ'η τήν ή- μέρα καλλιέργουσε τ'ό περιδόλι και τ'ό βράδυ γύριζε να ξεκουραστή σέ μια καλύβα, που τ'ό είχε δώσει ο κύριός του! Έκεί εύρισκε τή γυναίκα του που, από τ'ό πρωί ως τ'ό βράδυ ύφαινε ένα ύφασμα ά- πό μετάξι και χρυσάφι, που άστραφτε απ' τή λαμπράδα του.

Ο Πεί - Χάγκ, κατάκοπος όπως ήταν, καθόταν σέ μια γωνιά και θαύμαζε τήν ώ- ραία υφάντρα, που ήταν σκυμμένη στή δουλειά της και δεν σήκωνε τα μάτια της από κεί.

Μια μέρα έτυχε να περάσ'η έξω από τήν καλύβα ο άρχοντας. Από περιέργεια μπή- κε μέσα και πλησίασε τή γυναίκα που ύ- φαινε.

Μόλις είδε τ'ό ύφασμα, που κόντευε να τελειώσ'η πιά, έμεινε μ' άνοιχτό στόμα. Η λαμπράδα του τόν είχε θαυμάσει.

— Τί ωραίο ύφασμα! φώναζε. Αυτό φαίνεται πώς άξίζει όλόκληρο θησαυρό!... — Αφέντη μου, τ'ό ύφασμα αυτό είνε δικό σας, άρκει να μάς χαρίσ'η τή έλευ- θερία μας, έλεπε η όμορφη γυναίκα.

Ο άρχοντας συγκινημένος κράτησε τ'ό λαμπερό ύφασμα, τούς έδωσε άμέτρητα φλουριά και τούς άφησε έλεύθερους.

Όταν άπομακρύνθηκαν κάμποσο, ο Πεί - Χάγκ έπεσε κλαίγοντας στα πόδια της γυναίκας του κι' άρχισε να τή ευχα- ριστ'ή μ' όλη τήν καρδιά, που έγινε η αίτία να τόν βγάλ'η από τή σκλαβιά.

Δεν πρόφτασε να τελειώσ'η τα λόγια του κι' η όμορφη γυναίκα μεταμορφώθηκε. Έγινε τόσο φωτεινή, που ο Πεί - Χάγκ θαυμάστηκε και δεν μπόρεσε να τήν κυ- τάξ'η.

Είμαι η Ούράνια υφάντρα, τ'ό έλεπε τότε εκείνη, χαμογελώντας. Η καλωσύνη σου, η άγάπη σου και τ'ό θάρρος σου με

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

Τ'ό ανυπότακτο της ζεστοίνας, κ' ανυπόμονη προάμενει πότε ναδ'ουνε πουλάκια όμορφα και φτερωμένα να πετούνε στα κλαδάκια.

συγκίνησαν και μ' έκαμαν να κατεβώ από τόν ουρανό για να σέ βοηθήσω. Ό,τι κι' αν κάνης από δω και πέρα θά προκόψης, άρκει να είσαι πάντα ο χρυσόκαρδος Πεί- Χάγκ, και να μη βγής ποτέ από τ'ό δρό- μο τ'ό Θεού...

Και η Ούράνια υφάντρα, αφού έλεπε αυ- τ'ά τα λόγια, πέταξε στους ουρανούς και ξαναπήρε τή θέσι της σ'τό Παλάτι με τούς Μεταδ'οσκόλητες, που έμειν' τ'ό λέμε ά- στερισμό τ'ό Σκορπιού...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τ'ό δάχτυλο τής Μαρίας

Ο Τοτός λέει μια μέρα στή Μάρια, τήν υπηρέτρια, που τ'όυ σερβίρει τή σούπα: — Αυτή η σούπα δεν είνε άρκετά ζε- στή!...

Η Μάρια φεύγει και ξαναγυρίζει μ' ένα άλλο πιάτο.

— Όστε κι' αυτή είνε ζεστή! λέει πάλι ο Τοτός, χωρίς να τή άγγίξ'η.

— Μά πώς καταλαβαίνεις παιδί μου, ότι η σούπα δεν είνε ζεστή, αφού δεν τή δοκιμάζεις; τόν ρωτάει παραξενεμένη η μητέρα του.

Κι' ο Τοτός: — Μά αφού, μαμά, η Μάρια χώνει τ'ό δάχτυλό της μέσα, θά π'η ότι η σούπα δεν... καίει!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρο

Η μητέρα: Μιχαλάκη, πόσο είναι τ'ό μωρό τ'ό πέντε; Ο Μιχαλάκης συλλογίζεται και δεν άπαν- τ'ά άμέσως.

Η μητέρα: Μά τόσο δύσκολο είναι αυ- τόν τ'ό πράγμα, παιδί μου; Μιχαλάκης: Πώς, δεν είναι δύσκολο, μαμά! Αν π'ω δυό είναι λίγο, αν π'ω τρία, είναι πολύ. Ξέρω κι' έγώ τί να πώ;...

Η μητέρα γυρίζει από τα ψώνια και ρω- τ'άει τα παιδιά της, αν καθίσανε φρόνιμα. — Έγώ, μαμά, λέει η Κική, έπαινα τα πιάτα.

— Κι' έγώ, μαμά, προσθέτει η Νίνα, τ'ά σκούπισα. — Κι' έσύ, Μανωλάκη τί έκανες; ρωτάει η μητέρα.

— Έγώ, μαμά, μάζεψα τ'ά κομμάτια, από τ'ά σπασμένα!

Νίνα: Δέ μ'ό λές, Μάρικα, τί να κάνω τώρα; Μάρικα: Γιατί; Τί έπαθες; Νίνα: Ο γιατρός μου έλεπε να μην τρώω πιά γλυκά.

Μαρίκα: Τότε να π'ης τής μαμάς σου να σέ π'η σ' άλλο γιατρό.

Νίνα: Δέ μ'ό λές, Μάρικα, τί να κάνω τώρα; Μάρικα: Γιατί; Τί έπαθες; Νίνα: Ο γιατρός μου έλεπε να μην τρώω πιά γλυκά.

Μαρίκα: Τότε να π'ης τής μαμάς σου να σέ π'η σ' άλλο γιατρό.

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΟ «ΟΡΦΑΝΟ» ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΤΟΛΜΗΡΟΤΕΡΟΣ «προμηθευτής» αγρίων θηρίων των τελευταίων πενήντα ετών, υπήρξε ασφαλώς ο Χένρυ Φάρραν. Αναλάμβανε δηλαδή παραγγελίες από όλους σχεδόν τους μεγάλους ζωολογικούς κήπους της Αμερικής, που θεωρούν απαραίτητο να έχουν ένα ή και περισσότερα δείγματα όλων των αγρίων θηρίων της γης.

Σε μια παρόμοια περίπτωση, ο Χένρυ Φάρραν βρισκόταν μαζί με το Τζάλ, τον Ίνδο πιστό του υπηρέτη, στην Καλιφόρνια. Για να προμηθευτεί μερικούς κροκοδείλους που του είχε παραγγείλει ο Ζωολογικός Κήπος της Νέας Υόρκης, έπρεπε να πάει στο Ζόντερμπερν, δηλαδή στις εκβολές του Γάγγη, όπου ο ιερός ποταμός των Ίνδων χωρίζεται σε άπειρα παραπόταμα και σχηματίζει ένα πλήθος νησάκια, χερσονήσους και ρηχές λίμνες.

Όσο πριν από λίγα χρόνια ακόμη, το Ζόντερμπερν θεωρείτο ο κυνηγετικός παράδεισος των Ίνδων. Μ' όλο που το μεγάλο κυνήγι έχει εξολοθρευτεί, ωστόσο ζουν ακόμη εκεί αρκετές τίγρεις, λεοπαρδάλεις και άλλα θηρία. Χιλιάδες πιθήκοι βρίσκονται στα πυκνά δέντρα και από κάτω τριγυρίζουν αγριογούρουνα, ζαρκαδία και φιδία κάθε είδους. Όσο για τους κροκοδείλους, όπου υπάρχει νερό, βλέπει κανείς δολοκλήρα κοπάδια. Ο Φάρραν και ο Τζάλ ταξίδευαν μ' ένα άραμπα, γιατί άλλο μέσον συγκοινωνίας δεν μπορούσε να κυκλοφορήσει στα βάλτωδα και πυκνοφυτεμένα εκείνα μέρη. Προχωρούσαν ανάμεσα στη ζούγκλα και είχαν να κάνουν ακόμη έφτα η οχτώ μί-

λια, όπου να φτάσουν στο παραποτάμιο σπίτι ενός ειδικού «εμπόρου», που είχε υποσχεθεί να τους προμηθεύσει τρεις μεγάλους κροκοδείλους. Αν έπρόκειτο να πάει να βρή κανένα άλλο θηρίο στο τέρμα του ταξιδιού του, ο Φάρραν θα εύρισκε πολύ πιο ενδιαφέρουσα τη διαδρομή. Η ιδέα όμως ότι θα έκανε πάλι τον ίδιο δρόμο με φορτωμένα στον άραμπα τρία άπακρου-στικά έρπετα, τον έκανε να θεωρή το ταξίδι του σαν αγγαρεία και να μη βλέπει την ώρα πότε θα τελείωνε δηλαδή η δουλειά.

Σαφινά, ενώ περνούσαν από ένα μέρος όπου η ζούγκλα ήταν λιγότερη πυκνή, ο Φάρραν άκουσε τον άμαξά να λέει μια βλαστημία και να σταματά απότομα τον άραμπα του. Την ίδια στιγμή άκουσε κάποιο περίεργο θόρυβο ανάμεσα στα δέντρα και μερικά κλαδιά που έσπازαν. Ασυναίσθητα γύρισε τα μάτια του ψηλά. Είδε τότε μια μαϊμού σ' ένα πλατύφυλλο «ζουκάρι» που άπλωνε τα κλαδιά του πάνω από το στενόμακρο μονοπάτι που ακολουθούσαν. Ύστερα το ζώο έκανε άλλο τεράστιο πήδημα και βρέθηκε στη γη, σχεδόν μπρός στα πόδια τους.

Φαινόταν τρομοκρατημένο κι έτρεχε μ' όλη του τη γρηγοράδα για να φτάσει στο άλλο μέρος του περπάτημα. Συγχρόνως φάνηκε και ο δίκωκός του, που πλησίαζε με μεγάλη ταχύτητα. Ήταν μια λεοπαρδάλη. Η δυστυχισμένη μαϊμού διπλάσιασε τις προσπάθειές της. Αλλά προτού προλάβει να φτάσει στ' αντικρινά δέντρα και να εξασφαλίσει στην κορυφή κανέναν από αυτά, η λεοπαρδάλη μ' ένα πελώριο πήδημα την έφτασε.

Μα προτού την αρπάξει η λεοπαρδάλη και χαθή μαζί της στα βάθη της ζούγκλας, ο Φάρραν νόμισε πως είδε ένα σκούρο πράγμα να πετάγεται στην άλλη άκρη του μονοπατιού. Δεν είχε ιδέα τί ήταν, μα η περιέργειά του είχε κεντηθεί σε αφάνταστο βαθμό. Είπε στον άμαξά να σταθεί εκεί μαζί με το Τζάλ κατέβηκαν για να ψάξουν τριγύρω. Μα οι έρευνές τους στάθηκαν άκαρπες.

— Αφέντη, είπε ο νεαρός Ίνδος στο Φάρραν. Πάμε να φύγουμε, προτού πέσει η νύχτα στη ζούγκλα...

Πραγματικά ο «προμηθευτής» ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει την έρευνα, όταν την τελευταία στιγμή άκουσε κάτι που τον έκανε να μείνει παγωμένος στη θέση του. Ήταν μια ανθρώπινη φωνή. Μια φωνή παιδική, που έμοιαζε μεταξύ γέλιου και κλάμματος. Δεν υπήρχε αμφιβολία! Μαζί μ' αυτόν την άκουσαν και ο Τζάλ και ο άμαξας. Ωστόσο ο Φάρραν συνήληε γρήγορα και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο σημείο εκείνο απ' όπου άκούστηκε η φωνή. Και τότε έμεινε κατάπληκτος. Πίσω από ένα θάμνο ήταν συμμαζεμένο ένα παιδί, μόλις τριών περίπου χρόνων. Ήταν γυμνό. Το μουντάκι του και τα χεράκια του ήταν λευκά και τα μαλλιά του ξανθά και δόλογοι.

— Αφέντη, είπε αγόρι! φώναξε ο Τζάλ σκύδοντας να το πάρει στα χέρια του.

Το παιδάκι όμως έβγαλε ένα δυνατό ξεφωνητό κι' έχωσε με λύσσα τα νύχια του στις σάρκες του Ίνδου, που τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος. Ο Φάρραν βρήκε τότε την ευκαιρία, το άρπαξε από τα χέρια και το κολλήσε με δύναμη πάνω του. Το μικρό εκείνο αγρίμι προσπαθούσε να τον δαγκώσει, στρέφοντας το κεφάλι του δεξιά κι' αριστερά. Στο τέλος όμως η αντίστασή του χαλαρώθηκε, ώσπου ήρθε σε δόλο. Ο Φάρραν το τύλιξε τότε σ' ένα σακάκι, ανέβηκε στον άραμπα και συνέχισαν όλοι το δρόμο του. Ο «προμηθευτής» δεν ήξερε τί να υποθέσει. Πώς βρέθηκε εκείνο το παιδί μέσα στην άγρια ζούγκλα;

Ωστόσο ήταν βαθειά συγκινημένος. Σκεφτόταν ότι η τελευταία σκηνή της μαϊμούς που το προστάτευε — ενώ ένοιωσε τη θερμή αγάπη της λεοπαρδάλης πίσω — ήταν να εξασφαλίσει το παιδάκι αυτό που δεν ήταν δικό της, αλλά που θα τ' άγαπούσε ασφαλώς σαν παιδί της. Όταν λοιπόν είδε το θηρίο να την πλησιάζει, κατάλαβε πως ο θάνατος ήταν βέβαιος, έκρυψε πίσω από το θάμνο το ανθρώπινο εκείνο πλάσματάκι και η ίδια πετάχτηκε έξω, για να παρασύρει μακριά το θηρίο. Ήταν η αυτοθυσία μιας αληθινής μητέρας!...

Στο πρώτο σπίτι που έφτασαν, κοντά στο χωριό Τάνα, ο Φάρραν κατέβηκε, πήρε λίγο κασιόκισιο γάλα και το έδωσε στο «μικρό όρφανό» της ζούγκλας, που παρ' όλα αυτά προσπαθούσε να δαγκώσει τον ευεργέτη του. Οι Ίνδοι το κύτταζαν περίεργοι, αλλά και με κάποιο δέος. Προληπτικοί καθώς ήταν, τρώγαν με τη σκέψη μήπως ήταν κανένα πνεύμα άλλου κόσμου και δεν τολμούσαν να εκφράσουν τα αισθήματά τους. Όταν όμως ο Τζάλ τους εξήγησε με ποιόν τρόπο βρέθηκε στα χέρια τους, ένας γέρος Ίνδος πήρε θάρρος και είπε πως γνώριζε τίνος ήταν παιδί:

— Πριν τρία χρόνια, κάποιος Εύρωπαίος κοντά στην περιοχή Τζαμράνι, έχασε το μαρό του που μόλις είχε γεννηθεί. Το είχε αφήσει λίγα λεπτά μόνο του στον κήπο και πήγε να δη τη γυναίκα του στο δωμάτιό της. Όταν γύρισε, δεν βρήκε το παιδί του! Του το είχαν κλέψει οι μαϊμούδες...

Το περιστατικό αυτό έγινε στα 1911. Ο Χένρυ Φάρραν, πήρε μαζί του το γέρο Ίνδο και τράβηξαν για το Τζαμράνι, σε μιάν απόσταση δηλαδή τριάντα μιλίων από το σημείο που βρισκόταν. Έφτασαν εκεί την άλλη μέρα το απόγευμα κι' ύστερα από λίγο ανακάλυψαν τον «Εύρωπαίο». Ήταν ο Γερμανός γεωλόγος Πέτερ Λέιν, που είχε προσκληθεί ειδικά από μια αγγλική εταιρία, για να μελετήσει μια ώρισημένη πετρελαιοφόρο περιοχή. Ο Φάρραν του παρουσίασε το αγοράκι εκείνο.

Ο δυστυχισμένος Λέιν, μόλις αντίκρισε το αγοράκι εκείνο που ήταν μεταξύ αγριμιού και ανθρώπου, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Μπορούσε να είναι αυτό το παιδί του; Κι' όμως όταν σε λίγο ήρθε η κ. Λουίζα Λέιν, η γυναίκα του, προτού ακόμη το καλοκυττάσει, άρχισε να κλαίει με τον χαμένο της παιδί. Μέσα της σταχτα κατόπιν είπε πως ήταν το χαμένο της παιδί. Μέσα της μιλούσε η μητρότητα και της έλεγε πως δεν έκανε λάθος κι' η-
PA-Y-MONT KNOOY

Συναρπαστικό φανταστικό μυθιστόρημα υπό Έρμπερτ Νίκολσον

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥΝΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΝ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρακολουθώντας τα ίχνη που έχουν αφήσει πίσω τους οι απαγωγείς του Ντάβενपोर्ट, η Νινίτα κι' ο Άντριεν Ζαν εξακριβώνουν πως τον άφησαν ο Μάκ Ρόλλερ και πως τον επιδίωξαν σε μια γολέτα. Στο μεταξύ, ο αιχμάλωτος κι' οι απαγωγείς του περνάνε στο υποβρύχιο της σπείρας, για να αποφύγουν έτσι τον έλεγχο των πολεμικών σκαφών, που τους αναζητούν. Φτάνουν στο Ράντελμιν. Ο Ντάβενपोर्ट φυλακίζεται σ' ένα σιδερένιο υποβρύχιο πύργο, τρομακτικά οχυρωμένο, που έχει κατασκευάσει ο Μάκ Ρόλλερ. Υποχρεώνεται δε να παραδώσει στον άπαγωγέα του το ασφαλιστήριο συμβόλαιο του τουνέλ. Ο Άντριεν συμβουλεύει τη Νινίτα να χρησιμοποιήσουν ένα υποβρύχιο για την απελευθέρωση του πατέρα της.

7ον — Ναι, ανήκει όμως στην Ιαπωνική κυβέρνηση, που μας το εμπιστεύθηκε για να εξασφαλίσουμε ώρισιμένες καινούργιες τελειοποιήσεις.

— Δεν έχει σημασία. Δεν θα μάθουν ποτέ πως θα το μεταχειρισθούμε για προσωπικό μας σκοπό. Μ' αυτό, μπορούμε να ξεκινήσουμε με τις καλύτερες προϋποθέσεις, για να αναζητήσουμε αυτούς τους αθώους.

Η Νινίτα έμεινε σιωπηλή. Ο Άντριεν Ζαν επέμεινε:

— Δεν νομίζετε πως βάταν προτιμώτερο να θυσιάσετε όλα τα πλούτη σας και τα πλοία που βρίσκονται στα ναυπηγεία σας, παρά να αφήσετε τον πατέρα σας στα χέρια των εχθρών του;

— Δεν υπάρχει αμφιβολία.

— Τότε λοιπόν; Φοβάσθε μήπως θυμώσει η κυβέρνηση που σας εμπιστεύθηκε το υποβρύχιο της; Σας το ξαναλέω, δεν πρόκειται να μάθι τίποτε. Αλλά, και στην αντίθετη ακόμη περίπτωση, δεν θα παραπονεθεί που το μεταχειρισθήκατε για τόσο ευγενικό σκοπό. Κι' ύστερα, αν χάσουμε το παιχνίδι, κανείς δεν θα μάθι ποτέ το τέλος μας... κανείς άλλος από τους κατοίκους των αδύσων των βορείων θαλασσών.

— Όχι, δεν πρέπει να νικηθούμε!

— Ασφαλώς. Μολονότι κι' η ήττα ακόμη είναι προτιμώτερη απ' την ατιμία ενός Μάκ Ρόλλερ!

— Είμαι σύμφωνη.

— Γιατί να χάνουμε άλλωστε τον καιρό μας με τέτοιες σκέψεις; Το υποβρύχιο, που είπαμε, είναι αρκετά τελειοποιημένο, πιστεύω, ώστε να μας εδωγήσει ασφαλώς στη νίκη. Έχω την πεποίθησή πως θα θριαμβεύσουμε.

— Ας στηρίξουμε τις ελπίδες μας στο Θεό. Πότε θα φύγουμε;

— Απόψε κι' άλλες, αν το θέλτε. Αύριο θα γίνει μια τελετή στο ακρωτήριο Σαίν-Ματίε για τον εορτασμό της συνδεδεσας του τουνέλ με την ακτή. Θ' αποτελή τον πρόλογο των εορτασμών εορτών για τα εγκαίνια του έργου. Θα βρισκόμουν και εγώ εκεί, αν δεν τύχαινε

αυτή η οδυνηρή εκπλήξη.

«Θεωρώ αναγκαίο να μην αναβάλουμε την αναχώρησή μας. Κάθε καθυστέρηση μπορεί να οδηγήσει στην αποστολή. Τους τσάους, που μόναξοι ή υπόσχεσι μίας ήμερας της αμοιβής, αλλά κι' η έλπιδα της μελλοντικής επιτυχίας. Γιατί, ήταν βέβαιοι ότι, αν απελευθέρωναν το Τζάκ Ντάβενपोर्ट, θα εξασφάλιζαν πια ισόβιως μια καλή θέση κοντά του.

— Ναι, αλλά θα θελήσουν να ανακατευτούν σε μια τόσο ριψοκίνδυνη αποστολή;

— Θα τους ακριβοπληρώσω. Κι' ύστερα, δεν είμαι βέβαιος κανείς σπουδαίος κυβερνήτης υποβρυχίου, πιστεύω όμως πως θα καταφέρει στην ανάγκη να διευθύνω το δικό σας.

— Α, έχετε δοκιμάσει άλλοτε;

— Ναι, στο διάστημα της κατασκευής του τουνέλ. Τότε λοιπόν, δεν αμφιβάλλω πια για την επιτυχία της προσπάθειάς μας.

Κι' η κοπέλα έδωσε χαμογελώντας το χέρι της στο μηχανικό. Το χαμόγελο της φάνηκε στον Άντριεν Ζαν σαν ήλια χτίδα που φωτίζει το συννεφιασμένο ούρανο...

Είχαν φτάσει πια μπροστά στα ναυπηγεία. Κατέβηκαν απ' το αυτοκίνητο και κουδούνισαν αρκετή ώρα με το διευθυν-

τή. Εκείνος τους έφερε σ' ένα φη με τους πιο θαρραλέους κι' αφωσιμένους ναυτικούς, που δέχθηκαν άμεσα να λάβουν μέρος στην αποστολή. Τους τσάους, που μόναξοι ή υπόσχεσι μίας ήμερας της αμοιβής, αλλά κι' η έλπιδα της μελλοντικής επιτυχίας. Γιατί, ήταν βέβαιοι ότι, αν απελευθέρωναν το Τζάκ Ντάβενपोर्ट, θα εξασφάλιζαν πια ισόβιως μια καλή θέση κοντά του.

Το υπόλοιπο απόγευμα καταναλώθηκε για τον εξοπλισμό του υποβρυχίου «Φουζί» και τις προετοιμασίες της αναχώρησης. Έπειτα από μια σύντομη σύσκεψη, ο Άντριεν κι' η Νινίτα αποφάσισαν επίσης να στείλουν ένα τηλεγράφημα στο Μπούονε Ντάβενपोर्ट — που θάβρε ήδη από τις εφημερίδες την εξαφάνισή του αδελφού του — για να του αναγγείλουν πως θα ξεκινούσαν για την αναζήτησή του. Του εξηκούσαν ότι σκόπευαν να στρέψουν τις έρευνές τους προς τις συστάδες των βορείων νησιών.

Αφού κανονίστηκαν έτσι όλα, την ώρα που άναβαν στον ούρανο τα πρώτα άστρα, το «Φουζί» ξεκίνησε από τα ναυπηγεία και κατέβηκε τον Τάμεσι, κινούμενο από τις ισχυρές μηχανές του.

Βγήκε ναύγορα στο ανοιχτό

πέλαγος. Κι' όταν ξημέρωσε, είχε ήδη διατρέξει περί τις εκατό λεύγες προς το βορρά.

— Ποιά διεύθυνσι θ' ακολουθήσουμε; ρώτησε μ' άμχανία ο Άντριεν την κοπέλα, που είχε ανεβή στη γέφυρα του υποβρυχίου για να παρακολουθήσει το θέαμα της ανατολής του ήλιου πάνω απ' την απέραντη ύγρη έκταση.

— Οι Φαρόες, οι Όρκαδες, το Σέτλαντ, δ' αυτά τα νησιά μπορούν να χρησιμεύσουν για καταφύγιο αυτών των κακούργων. Θα τα εξερευνησουμε, το ένα μετά το άλλο, όπου να επιτύχουμε το σκοπό μας.

Είχε διαλυθεί πια η ελαφρεία δμίχλη που σκεπάζει συνήθως τη θάλασσα στις νύχτες, σ' αυτά τα μέρη. Η αύγη έδωκε τον ουρανό με τα ρόδια της χρώματα.

Οι δυο νέοι απολάμβαναν το θέαμα, παρ' όλες τις σοβαρές σκέψεις που τους απασχολούσαν. Σαφινά, ο Άντριεν διέκοψε μια φορά που είχε αρχίσει. «Η ματιά του είχε πέσει σ' ένα αντικείμενο, που έπέπλεε στη θάλασσα.

Η Νινίτα άπορησε για την ξαφνική σιωπή του και τον ρώτησε:

— Τί είν' αυτό που κυττάζετε έτσι;

— Δεν βλέπετε;... εκεί που δείχνω με το δάκτυλό μου...

— Ναι, βλέπω κάτι άσπρο, μοιάζει σαν φόβος γλάρος.

— Έτσι φαίνεται από μακριά. Ωστόσο... Ας πλησιάσουμε, να δούμε τί είναι, είπε ο Άντριεν, που είχε κάποιο προαισθήμα.

Έδωσε μια διαταγή σ' ένα αξιωματικό. Ύστερα ανέβηκε στη γέφυρα και πήγε να σταθεί στην πρόρα του υποβρυχίου, μολονότι ήταν δύσκολο να κρατήσει εκεί την ισορροπία του, γιατί το σκάφος έπλεε δόλοτα, σηκώνοντας μεγάλα κύματα και άσπρους αφρούς.

Καθώς περνούσαν δίπλα απ' το άσπρο αντικείμενο, έσκυψε και τ' άρπαξε. Ύστερα γύρισε κοντά στην κοπέλα.

— Σας το προσφέρω, της είπε χαμογελώντας.

— Τί είν' αυτό;... Ένα σωσίβιο!

— Ναι, και μάλιστα σε άριστη κατάσταση. Κυττάχτε... Η Νινίτα το εξέτασε προσεκτικά κι' έβγαλε ξαφνικά μια φωνή εκπλήξεως.

— Διαβάσατε την επιγραφή του; είπε. Ανήκει στο πλοίο «Τέσσο».

— Ε, και τί μ' αυτό;

— Δεν σας θυμίζει τίποτε, αυτό τ' όνομα;

— Απολύτως τίποτε, τ' όμολογώ.

— Η γολέτα με την οποία άπηναν τον πατέρα μου...

— Λογόναν «Τζένου».

— Με δεν ήταν πολύ βέβαιος εκείνος που μας έδωσε την πληροφορία. Μπορεί νάταν και «Τέσσο».

— Λέτε;...

— Δεν αποκλείεται! Μοιάζουν τόσο πολύ αυτά τα δυο όνομα!

Μικρές Ιστορίες

Κακή συνεννόηση

Ο Άνδργουρος έφερε σπίτι του για να του κάνει το τραπέζι τον παλιό του φίλο, τον Κλέαρχο.

— Μην προτείνεις στο φίλο σου να του δώσης λικέρ, τον προειδοποίησε η γυναίκα του, γιατί δεν υπάρχει ούτε σταγόνα στο σπίτι!

Ο Άνδργουρος, όμως, έχασε την προειδοποίησή της γυναίκας του.

— Μήπως θέλεις ένα ποτηράκι λικέρ, Κλέαρχε; τον ρώτησε όταν και οι τρεις κάθισαν στο τραπέζι.

Σαφινά, όμως, ο Κλέαρχος κοκκίνισε και τραύλισε, ότι ποτέ στη ζωή του δεν έπινε λικέρ.

— Περιέργω! άπορησε ο Άνδργουρος. Έγώ ξέρω, ότι σου άρραει το λικέρ!

Ο Κλέαρχος, όμως, φαινόταν σε μεγάλη άμχανία.

— Όχι! όχι! είπε σε ικετευτικό τόνο, κοκκινίζοντας ολοένα και περισσότερο. Προτιμώ να μην πιώ...

Όταν το δείπνο τελείωσε κι' ο Κλέαρχος έφυγε, η γυναίκα του Άνδργουρου παραπονέθηκε στον άντρα της:

— Τί σου βρε και πίεζες τον άνθρωπο να πιή λικέρ, αφού σου κλώτσαγα το πόδι, κάτω από το τραπέζι, για να σου θυμίσω, ότι δεν έχουμε λικέρ στο σπίτι;

Ο Άνδργουρος την κύτταξε παραξενεμένος και, τέλος, της είπε:

— Λυστυχώς, δεν κλώτσαγες έμένα, αγάπη μου!...

Πώς δά διατηρήσετε
τά μαλλιά σας

Μόνον όταν τὰ λούζετε τακτικά με τὸ γνήσιο Σαμπουάν TETE-NOIRE. Τὰ βιολογικά του συστατικά καὶ με τὸν ἀφθονο ἀπὸ ἀπαλάσσουν τὶς τρίχες ἀπὸ τὸν ἐπιβλαβὴ ἀσβεστοσάπωνα. Τὸ Σαμπουάν "TÉT-NOUÁR", ἀποστειρώνει τὶς τρίχες, τὶς κλίνει ἐλαστικές, σπληνέες καὶ τὶς διατηρεῖ στὸ φυσικὸ χρῶμα καὶ σχῆμα.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονή
τὸ γνήσιο Σαμπουάν

TETE-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰς Θεραπεία Ρυτίδων Κρησποδίων καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλίων. Συμβουλαὶ δωρεάν. Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρὰς ἀποστάσεως. Μετόδου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ARIZONA
Λευκὸν εἰς φιάλας καὶ σωληνάρια, διὰ υποδήματα, τσάντες, ζῶνες κλπ. λιπὼν καὶ δερμάτινα εἶδη

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΑΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ. Δεχεται 9-12 & 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τροικωπὴ 113 - Τηλ. 618-610

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55-638

Ὁ Ἀντριέν Ζὰν σκέφθηκε μιά στιγμή κι' ἀπάντησε: — Ἰσως νάχετε δίκιο... — Ἄν εἶν' ἔτσι, πρέπει νὰ συμπεράνουμε πὼς πέρασαν ἀπὸ δῶ αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι καὶ πὼς βρισκόμαστε συνεπὶς σὲ καλὸ δρόμο! — Ἀς τὸ ἐλπίσουμε. — Ὁ Ἀντριέν δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, γιατί μιά τρομερὴ σκέψι του εἶχε σφίξει ξαφνικά τὴν καρδιά: «Φτάνει νὰ μὴν τοὺς τιμώρησε ὁ Θεός, βουλιάζοντας τὸ πλοῖο τους!... Μὰ ὄχι, εἶν' ἀδύνατον! Γιατί τότε θάπεφτε κι' ὁ Τζάκ Ντάβενπορτ θύμα τῆς Θεϊκῆς Δίκης. Δὲν μπορεῖ νὰ συμμερίσθῃ κι' ὁ ἀθάνατος τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων... Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ σῶσίδιον... Πὼς βρέθηκε μὲς' στὴ θάλασσα;» — Ἐμείνε ἀκίνητος ἕνα λεπτό, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Δὲν τολμούσε νὰ κυττάξῃ τὴ Νινίτα, ἀπὸ φόβο μήπως διαδῶσται τὰ μάτια του τοὺς καινούργιους ἐκείνους φόβους του. — Ἀνασκήρτησε ξαφνικά, νοιώθοντας τὸ κεράκι τῆς ν' ἀκούμπῃ στὸ μπράτσό του, καὶ προσπάθησε νὰ φανῇ ἥρεμος. — Θέλετε νὰ κατεβούμε στὴν αἵθουσα τοῦ περισκοπίου; τοῦ πρότεινε ἡ Νινίτα. Θάναὶ καλύτερα ἐκεῖ. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Σὰς εὐχαριστῶ, Νινίτα, ψιθύρισε ὁ νέος. Σὰς βεβαίω ὅτι, με τὴν ἐνίσχυσι τῆς σπορ-γῆς σας, θὰ θριαμβεύσω σὲ κάθε δοκιμασία... «Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τάς», ὅπως λέγανε οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάτες! — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Πού πάμε; Στὸ Μείνλαντ; ὠρώπησε ἡ Νινίτα τὸν Ἀντριέν, ποὺ ἐξέταζε με προσοχὴ τὸν ὁρίζοντα με τὰ ναυτικὰ κιάλια του. — Ἰσως... Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Εἶναι τὸ κυριώτερον νησί αὐτῆς τῆς ομάδος. Κατοικεῖται ἀπὸ λίγους ψαράδες. Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Πού πάμε; Στὸ Μείνλαντ; ὠρώπησε ἡ Νινίτα τὸν Ἀντριέν, ποὺ ἐξέταζε με προσοχὴ τὸν ὁρίζοντα με τὰ ναυτικὰ κιάλια του. — Ἰσως... Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Εἶναι τὸ κυριώτερον νησί αὐτῆς τῆς ομάδος. Κατοικεῖται ἀπὸ λίγους ψαράδες. Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Πού πάμε; Στὸ Μείνλαντ; ὠρώπησε ἡ Νινίτα τὸν Ἀντριέν, ποὺ ἐξέταζε με προσοχὴ τὸν ὁρίζοντα με τὰ ναυτικὰ κιάλια του. — Ἰσως... Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Εἶναι τὸ κυριώτερον νησί αὐτῆς τῆς ομάδος. Κατοικεῖται ἀπὸ λίγους ψαράδες. Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Πού πάμε; Στὸ Μείνλαντ; ὠρώπησε ἡ Νινίτα τὸν Ἀντριέν, ποὺ ἐξέταζε με προσοχὴ τὸν ὁρίζοντα με τὰ ναυτικὰ κιάλια του. — Ἰσως... Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Εἶναι τὸ κυριώτερον νησί αὐτῆς τῆς ομάδος. Κατοικεῖται ἀπὸ λίγους ψαράδες. Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πηγαίνουμε πρὸς τὴν Ὁρκάδες. — Κοιμηθήκατε καλά, κύριε Ἀντριέν; ὠρώπησε ἡ κοπέλλα. — Ὁχι, πολὺ. Σηκώθηκα ἀπὸ νωρίς... Δὲν ξέρω γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἀνυπομονοῦσα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος με τὸν ἐχθρό! — Ἰσως νάναί προαίσθημα, ψιθύρισε ἡ Νινίτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο. Ἀκούμε κάποτε μέσα μας κάτι κρυφὸς φωνές, ποὺ δὲν μᾶς ξεγελάνε... — Τὸ εὐχόμαι. Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καθόλου αὐτὴ τὴ συνάντησι! — Ἐρῶ καλὰ τὸ θάρρος σας καὶ τὴ δύναμί σας... — Μὲ κοιλακεῖτε, μίε. — Καθόλου! Λέω ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν. Μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μὴ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη ν' ἀποδείξετε αὐτὰ τὰ χαρίσματά σας!

— Πού πάμε; Στὸ Μείνλαντ; ὠρώπησε ἡ Νινίτα τὸν Ἀντριέν, ποὺ ἐξέταζε με προσοχὴ τὸν ὁρίζοντα με τὰ ναυτικὰ κιάλια του. — Ἰσως... Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Εἶναι τὸ κυριώτερον νησί αὐτῆς τῆς ομάδος. Κατοικεῖται ἀπὸ λίγους ψαράδες. Ὁ Ἀντριέν ἀπάντησε: — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ συμβῇ τὸ δεύτερο! Ὁ ἄνθρωπος πάλι ὁδυνήθη τὸ χτύπημα γιὰ μένα... Ὁχι, φίλε μου, πρέπει νὰ γυρίσετε νικητὴς, γιὰ νὰ πάρτε ὑπερτερὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τοῦ θάρρους σας. — Τὸ χαμογελὸ σας δηλαδὴ. — Καὶ τὸ χέρι μου, Ἀντριέν! εἶπε ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη ἀπ' τὴ συγκίνησι. — Ὑστερὰ ἔστρεψε τὴ συζήτησι σ' ἄλλο θέμα. — Ἐρεπετε ὅτι, σὲ λίγο, δὲν θάχομε πιά νύχτα; πρόσθεσε. — Γιατί! — Φτάνομε στὴν ὑπερβόρειον περιοχὴν. — Ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Αὐτοὺς τοὺς μῆνες, Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, στὴν Ὁρκάδες δὲν σκοτεινιάζει ποτὲ τελείως. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ χωρὶς φῶς, σὰν νάναί σούρουπο. — Αὐτὸ θάναί πλεονέκτημα γιὰ μᾶς, Ἀντριέν. Ὁ Ἀντριέν ἀνέστη, μὲς' ἔτσι θὰ μᾶς φανούνη λιγότερο ἀνιάρεις οἱ ὄρες. — Ὁ Ἀντριέν Ζὰν συμφώνησε μαζί της. Κατέβηκαν σ' ἕνα χάρο στενὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνετο, φωτισμένο ἀπὸ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα. — Τὸ περισκόπιο δὲν λειτουργοῦσε γιὰ τὴν ὥρα, ἐφόσον τὸ ὑποβρύχιο ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὅμως δίπλα. Μποροῦσε δηλαδὴ, ὄχι μόνο ν' ἀνυψῇ πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεβῇ κάτω ἀπ' αὐτό. Ὁ Βυθὸς τῆς θαλάσσης φωτιζόταν τότε ἀπὸ ἰσχυροὺς προβολεῖς, κι' ὁ φαῖκος τοῦ κινητοῦ «ματιοῦ» τὸν ἐξερευνούσε, προλαμβάνοντας τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ τὸ ὑποβρύχιο πάνω σὲ κανένα βράχο. Πέρασε ὅλη ἡ μέρα δίχως κανένα ἀπρόοπτο. Ἔφτασε ἡ νύχτα, ὄχι ὅμως ἀστροφωτιστὴ σὰν τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ κατ'ασκότην, με συννεφιασμένον οὐρανόν. — Τὸ ὑποβρύχιο προχωροῦσε τώρα μ' ἐλαττωμένη ταχύτητα. Οἱ ὥρες κύλησαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. — Τὸ πρῶν, ὅταν ἡ Νινίτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα, ὁ μηχανικός τῆς εἶπε: — Βρισκόμαστε στὸ ὕψος τοῦ κόλπου τοῦ Μόρεν, σὲ πλάτος 58 μοιρῶν. Πη

κινδύνου, βάζουμε το μέσον να άμυνόμαστε.

Πραγματικά, προχώρησαν σιγά-σιγά κι' έφτασαν κοντά στο μυστηριώδες αντικείμενο. Είδαν τότε πως ήταν ένας πολύ μεγάλος κύλινδρος, σαν φουγάρο βαποριού, γερά προσαρμωμένος πάνω σ' ένα βράχο. Στα πλευρά του υπήρχαν πολλά στρογγυλά παραθυράκια με χοντρά κρύσταλλα, ικανά ν' άνθεξουν στην πίεση του νερού ή στη σύγκρουση μ' ένα υποβρύχιο.

Ο Άντριεν Ζάν έκανε πολλές φορές το γύρο του μεταλλινού αυτού πύργου, εξετάζοντας τον με προσοχή. Διαπίστωσε πως ήταν φτιαγμένος από κυλινδρικούς σωλήνες, ένωμένους μεταξύ τους, όπως στο υποβρύχιο τούνηλ. Κι' έπειτα τα παραθυράκια, προσπαθώντας να διακρίνει τι υπήρχε πίσω τους.

Είναι αλήθεια ένα υποβρύχιο φρούριο, συμπεράνε στο τέλος.

Και με ισχυροτάτη άμυνα! Ψιθύρισε η κοπέλλα, έννοώντας το μεταλλινό δίχτυ και τις νάρκες που το προστάτευαν.

Μήπως βλέπετε οεις τίποτε στο έσωτερικό του, μίς;

—Οχι, μού φαίνεται άκατοίχο.

—Κι' έγώ δεν μπορώ να διακρίνω το παραμικρό.

—Τί λέτε; Να προχωρήσουμε λίγο άκόμη;

—Ας δοκιμάσουμε.

Ο μηχανικός πίεσε πάλι το κουμπί που έπικοινωνούσε με το μηχανοστάσιο κι' έδωσε διαταγή να προχωρήσει το σκάφος.

Σε λίγο, το «Φουζί» άγγιξε σχεδόν μ' ένα από τα φινιστρίνια του ένα παραθύρου του μεταλλινού πύργου. Ο Άντριεν κι' η Νινίτα μπόρεσαν τότε να διακρίνουν μια ανθρώπινη μορφή στο έσωτερικό του σωλήνος!

Ο άνθρωπος αυτός φαινόταν φυλακισμένος εκεί μέσα. Κάποια στιγμή πλησίασε στο παραθυράκι. Τον είδαν τότε να κάνει ζωηρές χειρονομίες, κολώνοντας το πρόσωπό του στο κρύσταλλο που άφινε να εισχωρήσει η φυλακή του το πρασινωπό φως της θάλασσας.

Και τον αναγνώρισαν! Η Νινίτα έμπηξε μια κραυγή άγωνίας:

—Ο πατέρας μου!...

—Ναι, αυτός είναι!... Ψιθύρισε ο Άντριεν Ζάν.

Όλοι είχαν κυριευθεί από συγκίνηση. Είχαν ανακαλύψει λοιπόν τη φυλακή των ληστών. Μά ο άρχηγός τους ήταν πραγματικά ο Μάκ Ρόλλερ;

Όπωςδήποτε, ο έφοπλιστής Ντάβενपोर्ट βρισκόταν εκεί, κλεισμένος μέσα στην παράξενη εκείνη φυλακή, που την είχαν ανακαλύψει τυχαίως αυτοί που τον αναζητούσαν.

Κανείς δεν θα μπορούσε πράγματι να μαντέψει ποτέ πως ο πατέρας της Νινίτας βρισκόταν στο βυθό της θάλασσας, φυλακισμένος σ' ένα τέτοιο σπαστικό κατασκευάσμα!

Τού ήταν αδύνατο να δραπέτευση απ' τη φυλακή εκείνη, που τη φρουρούσε η θάλασσα! "Αν έσπαζε ένα απ' τα κρύσταλλα, γιά να ξεφύγει, το νερό θα πλημμύριζε μ' όρημ το σωλήνα, και θα θάβαρισκε τον τρομερότερο θάνατο.

Έξ ίσου δύσκολο ήταν να τον σώσουν οι φίλοι του, απ' έξω.

Αυτά σκέπτονταν ο μηχανικός κι' ο σύτροφός του, κут-

τάζοντας το δυστυχισμένο, που δεν μπορούσε να τους πη λέξει. Μολονότι τους χωρίζαν μόνο μερικοί πόνοι, ήταν σαν να βρισκόταν σ' απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων μεταξύ τους.

Σωστό μαρτύριο του Ταντάλου! Η κοπέλλα το καταλάβαινε κι' έκλαιγε με λυγμούς, άναστατωμένη από χίλια αντίθετα συναισθήματα.

Θάθελε να φωνάξει, να εξηγήσει ποιά ήταν, να βεβαιώσει το φυλακισμένο πως θα τον έσωζαν όπωσδήποτε. Μά ήταν υποχρεωμένη να μείνει άκίνητη, άκίνητη, τελείως άνισχυρη!

Όστόσο, ο φυλακισμένος είχε καταλάβει, φαίνεται, πως είχε να κάνει με φίλους, γιάτι προσπαθούσε να συνεννοηθεί μαζί τους. Το καταλάβαιναν έκεινοι απ' τις χειρονομίες του, αλλά δίχως να μπορούν να εξηγήσουν τί ήθελε να τους πει.

Προσπάθισαν να του κένουν σινιάλα, γιά να έπικοινωνήσουν μαζί του, άλλ' η προσπάθειά τους απέτυχε.

Ήσαν όλοι άπελπισμένοι. Τί τραγικό, αλήθεια, να βλέπουν σε τόσο μικρή απόσταση τον αγαπημένο άνθρωπο που αναζητούσαν, κι' όμως να μη μπορούν να του πουν τίποτε, ούτε ν' άκούσουν ό,τι τους έλεγε!

Ξαφνικά, ο Άντριεν άνασκόρπησε. Τού είχε έρθει μια έμπνευση, μια φωτεινή ιδέα, άπλη και μεγαλοφυής. Στράφηκε στην κοπέλλα και της είπε, γεμάτος χαρά:

—Βρήκα τον τρόπο να μας καταλάβει!

Είλεψε λίγα λεπτά και έαναγύρισε φέροντας ένα καθρέφτη. Έγραψε πάνω σ' αυτόν με κιμωλία και μ' άναποδα ψηφία τις εξής λέξεις:

«Μη φοβάσθε τίποτε. Η Νινίτα, ο Άντριεν Ζάν κι' οι πιστότεροι φίλοι σας είναι άποφασισμένοι να σας σώσουν. Πέστε μας αν ο έχθρός μας είναι αλήθεια ο Μάκ Ρόλλερ κι' αν ο πύργος έπικοινωνη με το νησί».

Πήρε έπειτα τον καθρέφτη και τόν έστησε σε τέτοια θέση, ώστε το φως του προβολέως ν' άντανάκλαται στη λεία επιφάνειά του και, περνώντας απ' το παραθυράκι του υποβρυχίου πύργου, να πέφτει στο βάθος της φυλακής του πατέρα της Νινίτας.

Ο Τζακ Ντάβενपोर्ट στράφηκε και διάβασε — όχι δίχως δυσκολία — τις λέξεις που σχεδιάζονταν πάνω στο μεταλλινό τοίχωμα. Γύρισε ύστερα προς το μέρος του υποβρυχίου.

Χαρά άπεριόρατη φωτίκε τώρα τη φυσιογνωμία του. Είχε καταλάβει, προφανώς, γιάτι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, πολλές φορές.

—Βρίσκεται λοιπόν πραγματικά στα χέρια του Μάκ Ρόλλερ, όπως το υποθέσαμε, είπε ο μηχανικός. Κι' ο πύργος έπικοινωνη με το γειτονικό νησί. Αυτές είναι δυο σπουδαίες πληροφορίες.

—Τί λογασιάζετε να κάνετε τώρα; ρώτησε η κοπέλλα.

—Πρέπει πρώτα ν' άπομακρυνθούμε άμέσως απ' αυτά τα μέρη, γιά ν' άποφύγουμε καμιά δυσάρεστη συνάντηση! Έλπίζω να τα καταφέρουμε να βγούμε, όπως υπέκκαμε.

—Κι' ύστερα;

—Υστερα θα βγώ στο νησί.

—Μά θα σας σκοτώσουν!

—Οχι, όχι. Ξέρω ένα καλό τρόπο γιά να με δεχθούμε μ' άνοιχτή άγκαλιά... Έννοια σας μη φοβάσθε γιά μένα! Αφίστε με να κάνω ό,τι έγώ στο νού μου. Και νάσαστε βεβαία πως θα πετύχω.

—Το εύχομαι μέσ' απ' την καρδιά μου... Μά, αν σας άγνωρίζω ο Μάκ Ρόλλερ, θα έσαστε χαμένος!

—Μπρά, μήπως δεν έχουμε διατρέξει όλοι τόσους κινδύνους; Αν χτυπούσαμε σε καμιά νάρκη και βουλιάζαμε, δεν θα έσπερδαμε τόσο εύκολα, όσο πιστεύω να τα καταφέρω έγώ πηγαίνοντας στο άντρο αυτών των κακούργων.

—Μά θα χρησιμοποιούσαμε τότε τα σκάφανδρα που έχετε έφάρει.

—Δεν θα προλαβαίναμε να τα φορέσουμε, Νινίτα.

—Η γνώμη σας λοιπόν είναι ν' άπομακρυνθούμε άπ' τον πύργο;

—Ναι, γιά τήν ώρα.

Άποκαιρέτησαν με νοήματα το γέρο έφοπλιστή. "Υστερα το υποβρύχιο έξανθήσε με κάθε προφύλαξη το δρόμο που είχε ακολουθήσει γιά να φτάσει κοντά στον πύργο.

Δεν είχαν παρατηρήσει την παρουσία κανενός έχθρου εκεί γύρω. Ο δρόμος ήταν έλεύθερος. Ο Άντριεν άνάπνευσε μ' άνακούφισι.

—Αν είχαν ύποπτευθι την παρουσία μας, ψιθύρισε, μια νάρκη έδώ, σ' αυτό το πέρασμα, θ' άρκοιυε γιά να μας έσκότων!

—Πού θα πάμε τώρα; ρώτησε η κοπέλλα.

—Λίγο μακρότερα, σ' άνοιχτά, γιά να μην κινδυνεύουμε να μας ανακαλύψουν. Δεν θ' άσχηση να νυχτώση. Τότε θα δοάσουμε...

—Ξεγάτε πως οι νύχτες είναι φωτεινές τώρα, σ' αυτά τα μέρη;

—Το έγώ σκεφθι. Μά δεν θα μ' έμποδισι αυτό να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου.

—Ποιό είν' αυτό το σχέδιό σας, Άντριεν; Δεν θα μού το πείτε;

—Θα βγώ στο νησί, με την πρόφασι πως είμαι ναυαγός.

—Μά θα σας άναγνώρουν.

—Αν συμβη αυτό, ξέρω ν' άμυνθώ και να πεθάνω γενοίτα.

—Οχι, όχι. Άντριεν! Φώναζε η κοπέλλα με έαθνική του ναζε ή κοπέλλα με έαθνική του γλώ; Θα μείνω μόνη στον κόγ; Γιατί δεν θα μπόρεσω, βεβαία, να σώσω τον πατέρα μου, δίχως τη βοήθειά σας.

—Ήσυχάστε, αγαπητή μου. Δεν πρόκειται να πάθω τίποτε...και θ' άκατορώσω να έλευ-

μη του. "Επειτα άνέβηκε πάλι στη γέφυρα.

—Θέέ μου! Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως θα φυλάγεσθε.

—Τ' όρκίζομαι στη ζωή σας και στην άγάπη μου γιά σας, Νινίτα.

—Σας εύχαριστώ, Άντριεν, άπάντησε η κοπέλλα μ' ένα στεναγμό.

Τώρα το υποβρύχιο έπλεε προς τ' άνοιχτό πέλαγος, πάντα σε κατάδυσι.

Το νερό ήταν τελείως ήρεμο, σ' αυτό το βάθος, όσο κι' αν έπικρατούσε τρικυμία στην επιφάνειά του.

Ο άποβιθισθώ το γρηγορώτερο στο νησί, άπάντησε ο μηχανικός σε μια κινήσγισια έρώτησι της Νινίτας. Στο μεταξύ, έσειε θα με περιμένετε σ' ένα έρησμένο ηέρος.

—Οχι, πολύ κοντά στην άκτι;

—Οχι, γιάτι ύπάρχει κίνδυνος να τσακιστήτε πάνω στα βράχια, ή ακόμα χειρότερο — να σας έβδουν οι κακούργοι άπ' το νησί.

—Πού να σας περιμένουμε λοιπόν;

—Καθώς μπαίναμε στο λιμανάκι, είδατε ένα δάσος από φύκια; Είναι βαθύ κι' άπέραστο. Εκεί λοιπόν θα έγκαταστήσετε τη βάση των επιχειρήσεών σας. Και θα κόβετε κάθε μέρα ένα τμήμα απ' τα μεταλλικά δίχτυα, ώστε ν' άνοιξετε ένα εύκολο δρόμο προς τον υποβρύχιο πύργο.

—Σύμφωνοι.

—Μη σας νοιάζει γιά τα υπόλοιπα. Αφίστε έμένα να κάνω ό,τι πρέπει. Σίγυρα θα πετύχω.

—Τί θα κάνουμε γιά να έπικοινωνήσουμε μαζί σας;

—Θάρεσθε κάθε μέρα, προς το βράδυ, σ' αυτά έδώ τα μέρη, και θα περιμένετε. "Αν σας χρειαστώ, θα σας κάνω σινιάλα.

—Πολύ καλά, Άντριεν, θ' ακολουθήσουμε πιστά τις οδηγίες σας. Εύχομαι να σας βοηθήσει ο Θεός στο εύγενικό σας έργο!

Το «Φουζί» σταμάτησε λίγο μακρότερα και έξανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Άντριεν Ζάν βγήκε πάνω στη μικρή γέφυρα, συνοδευόμενος απ' τη Νινίτα.

Είχε βραδυάσει πιά, είχε βασιλέψει ο ήλιος, βάφοντας άκόμα με πορφύρα χρώματα τον ούρανό και τη θάλασσα.

Αφού κανόνισε ιδιαιτέρως τις τελευταίες λεπτομέρειες μ' εκείνη που θεωρούσε στο έξης μνηστή του, ο μηχανικός έανακατέθηκε στο έσωτερικό του υποβρυχίου.

Μεταμφίεσθηκε γρήγορα, έτσι που να γίνη άγνωρίστος. Ευρίσθηκε τελείως κι' έκοψε διαφορετικά τα μαλλιά του, φορεσε παλιά ρούχα ναύτου, άποχαίρετσε τους συντρόφους του κι' είπε λίγα ένθαρρυντικά λόγια στη Νινίτα, που θαύμαζε την ψυχραιμία του και την τόλ-

μη του. "Επειτα άνέβηκε πάλι στη γέφυρα.

—Θέέ μου! Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως θα φυλάγεσθε.

—Τ' όρκίζομαι στη ζωή σας και στην άγάπη μου γιά σας, Νινίτα.

—Σας εύχαριστώ, Άντριεν, άπάντησε η κοπέλλα μ' ένα στεναγμό.

Τώρα το υποβρύχιο έπλεε προς τ' άνοιχτό πέλαγος, πάντα σε κατάδυσι.

Το νερό ήταν τελείως ήρεμο, σ' αυτό το βάθος, όσο κι' αν έπικρατούσε τρικυμία στην επιφάνειά του.

Ο άποβιθισθώ το γρηγορώτερο στο νησί, άπάντησε ο μηχανικός σε μια κινήσγισια έρώτησι της Νινίτας. Στο μεταξύ, έσειε θα με περιμένετε σ' ένα έρησμένο ηέρος.

—Οχι, πολύ κοντά στην άκτι;

—Οχι, γιάτι ύπάρχει κίνδυνος να τσακιστήτε πάνω στα βράχια, ή ακόμα χειρότερο — να σας έβδουν οι κακούργοι άπ' το νησί.

—Πού να σας περιμένουμε λοιπόν;

—Καθώς μπαίναμε στο λιμανάκι, είδατε ένα δάσος από φύκια; Είναι βαθύ κι' άπέραστο. Εκεί λοιπόν θα έγκαταστήσετε τη βάση των επιχειρήσεών σας. Και θα κόβετε κάθε μέρα ένα τμήμα απ' τα μεταλλικά δίχτυα, ώστε ν' άνοιξετε ένα εύκολο δρόμο προς τον υποβρύχιο πύργο.

—Σύμφωνοι.

—Μη σας νοιάζει γιά τα υπόλοιπα. Αφίστε έμένα να κάνω ό,τι πρέπει. Σίγυρα θα πετύχω.

—Τί θα κάνουμε γιά να έπικοινωνήσουμε μαζί σας;

—Θάρεσθε κάθε μέρα, προς το βράδυ, σ' αυτά έδώ τα μέρη, και θα περιμένετε. "Αν σας χρειαστώ, θα σας κάνω σινιάλα.

—Πολύ καλά, Άντριεν, θ' ακολουθήσουμε πιστά τις οδηγίες σας. Εύχομαι να σας βοηθήσει ο Θεός στο εύγενικό σας έργο!

Το «Φουζί» σταμάτησε λίγο μακρότερα και έξανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Άντριεν Ζάν βγήκε πάνω στη μικρή γέφυρα, συνοδευόμενος απ' τη Νινίτα.

Είχε βραδυάσει πιά, είχε βασιλέψει ο ήλιος, βάφοντας άκόμα με πορφύρα χρώματα τον ούρανό και τη θάλασσα.

Αφού κανόνισε ιδιαιτέρως τις τελευταίες λεπτομέρειες μ' εκείνη που θεωρούσε στο έξης μνηστή του, ο μηχανικός έανακατέθηκε στο έσωτερικό του υποβρυχίου.

Μεταμφίεσθηκε γρήγορα, έτσι που να γίνη άγνωρίστος. Ευρίσθηκε τελείως κι' έκοψε διαφορετικά τα μαλλιά του, φορεσε παλιά ρούχα ναύτου, άποχαίρετσε τους συντρόφους του κι' είπε λίγα ένθαρρυντικά λόγια στη Νινίτα, που θαύμαζε την ψυχραιμία του και την τόλ-

μη του. "Επειτα άνέβηκε πάλι στη γέφυρα.

—Θέέ μου! Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως θα φυλάγεσθε.

—Τ' όρκίζομαι στη ζωή σας και στην άγάπη μου γιά σας, Νινίτα.

—Σας εύχαριστώ, Άντριεν, άπάντησε η κοπέλλα μ' ένα στεναγμό.

Τώρα το υποβρύχιο έπλεε προς τ' άνοιχτό πέλαγος, πάντα σε κατάδυσι.

Το νερό ήταν τελείως ήρεμο, σ' αυτό το βάθος, όσο κι' αν έπικρατούσε τρικυμία στην επιφάνειά του.

Ο άποβιθισθώ το γρηγορώτερο στο νησί, άπάντησε ο μηχανικός σε μια κινήσγισια έρώτησι της Νινίτας. Στο μεταξύ, έσειε θα με περιμένετε σ' ένα έρησμένο ηέρος.

—Οχι, πολύ κοντά στην άκτι;

—Οχι, γιάτι ύπάρχει κίνδυνος να τσακιστήτε πάνω στα βράχια, ή ακόμα χειρότερο — να σας έβδουν οι κακούργοι άπ' το νησί.

—Πού να σας περιμένουμε λοιπόν;

—Καθώς μπαίναμε στο λιμανάκι, είδατε ένα δάσος από φύκια; Είναι βαθύ κι' άπέραστο. Εκεί λοιπόν θα έγκαταστήσετε τη βάση των επιχειρήσεών σας. Και θα κόβετε κάθε μέρα ένα τμήμα απ' τα μεταλλικά δίχτυα, ώστε ν' άνοιξετε ένα εύκολο δρόμο προς τον υποβρύχιο πύργο.

—Σύμφωνοι.

—Μη σας νοιάζει γιά τα υπόλοιπα. Αφίστε έμένα να κάνω ό,τι πρέπει. Σίγυρα θα πετύχω.

—Τί θα κάνουμε γιά να έπικοινωνήσουμε μαζί σας;

—Θάρεσθε κάθε μέρα, προς το βράδυ, σ' αυτά έδώ τα μέρη, και θα περιμένετε. "Αν σας χρειαστώ, θα σας κάνω σινιάλα.

—Πολύ καλά, Άντριεν, θ' ακολουθήσουμε πιστά τις οδηγίες σας. Εύχομαι να σας βοηθήσει ο Θεός στο εύγενικό σας έργο!

Το «Φουζί» σταμάτησε λίγο μακρότερα και έξανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Άντριεν Ζάν βγήκε πάνω στη μικρή γέφυρα, συνοδευόμενος απ' τη Νινίτα.

Είχε βραδυάσει πιά, είχε βασιλέψει ο ήλιος, βάφοντας άκόμα με πορφύρα χρώματα τον ούρανό και τη θάλασσα.

Αφού κανόνισε ιδιαιτέρως τις τελευταίες λεπτομέρειες μ' εκείνη που θεωρούσε στο έξης μνηστή του, ο μηχανικός έανακατέθηκε στο έσωτερικό του υποβρυχίου.

Μεταμφίεσθηκε γρήγορα, έτσι που να γίνη άγνωρίστος. Ευρίσθηκε τελείως κι' έκοψε διαφορετικά τα μαλλιά του, φορεσε παλιά ρούχα ναύτου, άποχαίρετσε τους συντρόφους του κι' είπε λίγα ένθαρρυντικά λόγια στη Νινίτα, που θαύμαζε την ψυχραιμία του και την τόλ-

μη του. "Επειτα άνέβηκε πάλι στη γέφυρα.

—Θέέ μου! Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως θα φυλάγεσθε.

—Τ' όρκίζομαι στη ζωή σας και στην άγάπη μου γιά σας, Νινίτα.

—Σας εύχαριστώ, Άντριεν, άπάντησε η κοπέλλα μ' ένα στεναγμό.

Τώρα το υποβρύχιο έπλεε προς τ' άνοιχτό πέλαγος, πάντα σε κατάδυσι.

Το νερό ήταν τελείως ήρεμο, σ' αυτό το βάθος, όσο κι' αν έπικρατούσε τρικυμία στην επιφάνειά του.

Ο άποβιθισθώ το γρηγορώτερο στο νησί, άπάντησε ο μηχανικός σε μια κινήσγισια έρώτησι της Νινίτας. Στο μεταξύ, έσειε θα με περιμένετε σ' ένα έρησμένο ηέρος.

—Οχι, πολύ κοντά στην άκτι;

—Οχι, γιάτι ύπάρχει κίνδυνος να τσακιστήτε πάνω στα βράχια, ή ακόμα χειρότερο — να σας έβδουν οι κακούργοι άπ' το νησί.

—Πού να σας περιμένουμε λοιπόν;

—Καθώς μπαίναμε στο λιμανάκι, είδατε ένα δάσος από φύκια; Είναι βαθύ κι' άπέραστο. Εκεί λοιπόν θα έγκαταστήσετε τη βάση των επιχειρήσεών σας. Και θα κόβετε κάθε μέρα ένα τμήμα απ' τα μεταλλικά δίχτυα, ώστε ν' άνοιξετε ένα εύκολο δρόμο προς τον υποβρύχιο πύργο.

—Σύμφωνοι.

—Μη σας νοιάζει γιά τα υπόλοιπα. Αφίστε έμένα να κάνω ό,τι πρέπει. Σίγυρα θα πετύχω.

—Τί θα κάνουμε γιά να έπικοινωνήσουμε μαζί σας;

—Θάρεσθε κάθε μέρα, προς το βράδυ, σ' αυτά έδώ τα μέρη, και θα περιμένετε. "Αν σας χρειαστώ, θα σας κάνω σινιάλα.

—Πολύ καλά, Άντριεν, θ' ακολουθήσουμε πιστά τις οδηγίες σας. Εύχομαι να σας βοηθήσει ο Θεός στο εύγενικό σας έργο!

Το «Φουζί» σταμάτησε λίγο μακρότερα και έξανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Άντριεν Ζάν βγήκε πάνω στη μικρή γέφυρα, συνοδευόμενος απ' τη Νινίτα.

Είχε βραδυάσει πιά, είχε βασιλέψει ο ήλιος, βάφοντας άκόμα με πορφύρα χρώματα τον ούρανό και τη θάλασσα.

Αφού κανόνισε ιδιαιτέρως τις τελευταίες λεπτομέρειες μ' εκείνη που θεωρούσε στο έξης μνηστή του, ο μηχανικός έανακατέθηκε στο έσωτερικό του υποβρυχίου.

Μεταμφίεσθηκε γρήγορα, έτσι που να γίνη άγνωρίστος. Ευρίσθηκε τελείως κι' έκοψε διαφορετικά τα μαλλιά του, φορεσε παλιά ρούχα ναύτου, άποχαίρετσε τους συντρόφους του κι' είπε λίγα ένθαρρυντικά λόγια στη Νινίτα, που θαύμαζε την ψυχραιμία του και την τόλ-

μη του. "Επειτα άνέβηκε πάλι στη γέφυρα.

—Θέέ μου! Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως θα φυλάγεσθε.

—Τ' όρκίζομαι στη ζωή σας και στην άγάπη μου γιά σας, Νινίτα.

—Σας εύχαριστώ, Άντριεν, άπάντησε η κοπέλλα μ' ένα στεναγμό.

Τώρα το υποβρύχιο έπλεε προς τ' άνοιχτό πέλαγος, πάντα σε κατάδυσι.

Το νερό ήταν τελείως ήρεμο, σ' αυτό το βάθος, όσο κι' αν έπικρατούσε τρικυμία στην επιφάνειά του.

Ο άποβιθισθώ το γρηγορώτερο στο νησί, άπάντησε ο μηχανικός σε μια κινήσγισια έρώτησι της Νινίτας. Στο μεταξύ, έσειε θα με περιμένετε σ' ένα έρησμένο ηέρος.

—Οχι, πολύ κοντά στην άκτι;

—Οχι, γιάτι ύπάρχει κίνδυνος να τσακιστήτε πάνω στα βράχια, ή ακόμα χειρότερο — να σας έβδουν οι κακούργοι άπ' το νησί.

—Πού να σας περιμένουμε λοιπόν;

—Καθώς μπαίναμε στο λιμανάκι, είδατε ένα δάσος από φύκια; Είναι βαθύ κι' άπέραστο. Εκεί λοιπόν θα έγκαταστήσετε τη βάση των επιχειρήσεών σας. Και θα κόβετε κάθε μέρα ένα τμήμα απ' τα μεταλλικά δίχτυα, ώστε ν' άνοιξετε ένα εύκολο δρόμο προς τον υποβρύχιο πύργο.

—Σύμφωνοι.

—Μη σας νοιάζει γιά τα υπόλοιπα. Αφίστε έμένα να κάνω ό,τι πρέπει. Σίγυρα θα πετύχω.

—Τί θα κάνουμε γιά να έπικοινωνήσουμε μαζί σας;

—Θάρεσθε κάθε μέρα, προς το βράδυ, σ' αυτά έδώ τα μέρη, και θα περιμένετε. "Αν σας χρειαστώ, θα σας κάνω σινιάλα.

—Πολύ καλά, Άντριεν, θ' ακολουθήσουμε πιστά τις οδηγίες σας. Εύχομαι να σας βοηθήσει ο Θεός στο εύγενικό σας έργο!

Το «Φουζί» σταμάτησε λίγο μακρότερα και έξανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Άντριεν Ζάν βγήκε πάνω στη μικρή γέφυρα, συνοδευόμενος απ' τη Νινίτα.

Είχε βραδυάσει πιά, είχε βασιλέψει ο ήλιος, βάφοντας άκόμα με πορφύρα χρώματα τον ούρανό και τη θάλασσα.

Αφού κανόνισε ιδιαιτέρως τις τελευταίες λεπτομέρειες μ' εκείνη που θεωρούσε στο έξης μνηστή του, ο μηχανικός έανακατέθηκε στο έσωτερικό του υποβρυχίου.

Μεταμφίεσθηκε γρήγορα, έτσι που να γίνη άγνωρίστος. Ευρίσθηκε τελείως κι' έκοψε διαφορετικά τα μαλλιά του, φορεσε παλιά ρούχα ναύτου, άποχαίρετσε τους συντρόφους του κι' είπε λίγα ένθαρρυντικά λόγια στη Νινίτα, που θαύμαζε την ψυχραιμία του και την τόλ-

Agfa
Cameras

CLACK 6X9 εκ.

Θα τεδη προς διάθεσιν λίαν προσεχώς εις όλα τα Φωτο-Όπτικά καταστήματα.

Κομψή, μικρή με συσσωματωμένον φακόν διά πορτραίτα.

Παρά τήν εύδηγν ή τιμήν της, εις τόν μηχανισμόν και τήν εμφάνισιν της είναι ένα από τα γνωστά δημιούργήματα της AGFA

ΔΙΑΝΑ

Τό ψυχείο θαύμα Του 1954

2.200 ΠΑΓΟΥ - 5.500 ΗΛΕΚΤΡ.

Coronet

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΑΔΗΝΗ - ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΛΕΛΟΥΔΑ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ

δέχεται : 11-1 και 5½-7 μ.μ.

δδός ΔΕΛΦΩΝ 3

(Πάροδος δδού Διδότου)

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 612-515

ΕΡΜΗΣ

Παντού θα σας πούν ότι...

ΝΕΛΣΟΝ

Δεν ξεβιάζει από τα χείρη ούτε στο φαινότο ούτε στο φίδνημα

ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΗΝΗΣΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53-100

Η Μάργκαρετ Τζόνστον (στο κέντρο) μαζί μ' ένοριτες της στην είσοδο της εκκλησίας του Γκρότον.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

Η πρωτότυπη σταδιοδρομία της Μάργκαρετ Τζόνστον

Η Μάργκαρετ Μπλέαρ Τζόνστον, μέσα σε 18 χρόνια ανέδειξε ως η γυναίκα με τις μεγαλύτερες επιτυχίες στον κλήρο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Φοιτήτρια της Θεολογίας και βοηθός ενός εφημέριου του Σικάγου με ένορία που αριθμούσε 81 μέλη, αγωνίστηκε σκληρά για να φτάσει η εκκλησία της στο επίπεδο των άλλων πλουσιών ενοριών. Ο τακτικός εφημέριος είχε εγκαταλείψει τη θέση του, απογοητευμένος επειδή η εκκλησία του δεν μπορούσε να συγκεντρώσει, ούτε όσα χρειαζόντουσαν για τη συντήρησή της.

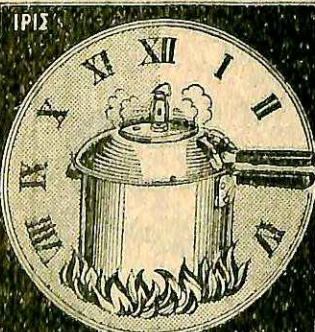
Τότε έγινε πρόταση στην βοηθό του, τη Μάργκαρετ Τζόνστον να αναλάβει τα καθήκοντα του άρχηγού της εκκλησίας προσωρινώς, μέχρις ότου βρεθεί άλλος εφημέριος. Εκείνη σκέφτηκε λοιπόν ότι θα μπορούσε να αναλάβει αυτή τη δουλειά, ώσπου να πάρει το δίπλωμά της από τη Θεολογική σχολή του Σικάγου και δέχτηκε πρόθυμα τα νέα της καθήκοντα.

Στα εννέα χρόνια που έκανε αυτή την προσωρινή δουλειά, η εκκλησία της έγινε σι' αλήθεια υποδειγματική. Κι' όταν έφυγε από αυτήν, χωρίς τη θέλησή της, οι ένοριτες της είχαν φτάσει στους 200.

Σήμερα ως εφημέριος δύο εκκλησιών, που η μία είναι στην αριστοκρατική συνοικία της πόλεως Γκρότον και η άλλη στο γειτονικό βιομηχανικό χωριό του Γουέστ Γκρότον, η Μάργκαρετ Τζόνστον εκπληρώνει με επιτυχία την τρίτη θητεία της.

Ποτέ δεν άκουσα καμιά άλλη φωνή, παρά εκείνη του καθήκοντος, να εκπληρώνω όσο μπορώ καλύτερα το καθημερινό μου έργο!... λέει η εξαιρετική αυτή γυναίκα που είχε ηλικίας 41 χρόνων.

Ο πατέρας της, ένας Μεθοδιστής εφημέριος και η μητέρα της, της άφησαν ένα

σε ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
με ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
έτοιμο, γαμπρό
καλομαγειρεμένο!
"SILVER"
Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΓΡ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

φάσι, υπενθυμίζοντάς της τα τεράστια εμπόδια που θα συναντούσε και τη δυσκολία στο να βρή μια εκκλησία για να εκτελέσει τα καθήκοντά της.

Εκείνη, όμως ήταν αλόγικη.

— Πώς θα μπορούσατε, τους έλεγε, να βεβαιωθείτε, ότι δεν θα αποτύχω, αν δεν μ' αφήσετε να κάνω μια δοκιμή;

Την άφησαν λοιπόν ν' ακολουθήσει το δρόμο που της υπαγόρευε η συνείδησή της και η καρδιά της.

Το 1939, όταν υπηρετούσε στην πρώτη εκκλησία της, η Μάργκαρετ παντρεύτηκε με το νεαρό μηχανικό Τζο Τζόνστον, που είχε πάντα ένα ζωηρό ενδιαφέρον για τη σταδιοδρομία της και που έπαιρνε ενεργό μέρος σε κάθε δουλειά, στην οποία η σύζυγός του ζητούσε τη συμπαράστασή του.

Ποτέ δεν ήρθαν σε σύγκρουση τα επαγγελματικά μας!... λέγει η ίδια. Ούτε επίσης με ρώτησε κανείς απ' αυτούς που μας γνώριζαν, πριν απ' το γάμο μας, αν σκόπευα να αφήσω το δικό μου επάγγελμα, όταν παντρευτήκα...

Οι Τζόνστον έχουν σήμερα μια κόρη 13 χρόνων και ένα γιου δύο χρόνια μικρότερο.

Ένα καθήκον της ως εφημέριου της Μάργκαρετ, είναι να βοηθή τα νεαρά ζεύγη να πετύχουν στο γάμο τους, όπως πέτυχε η ίδια, δημιουργώντας μια ευτυχισμένη ζωή.

Οι συμβουλές πριν από το γάμο, είναι ένα μέρος κάθε στέψεως, που κάνει στην εκκλησία της. Παίρνει δε την υπόσχεση από κάθε ζευγάρι, ότι θα έρχεται κατά καιρούς σε επαφή μαζί της και ότι θα ζητάει περισσότερες συμβουλές σε περίπτωση, που η εγγαμνη ζωή του αρχίζει να κινδυνεύει. Η ίδια αναφέρει, ότι από τις εκατοντάδες ζεύγη, που ακολουθήσαν τις συμβουλές της, μόνο τρία πήραν διαζύγιο.

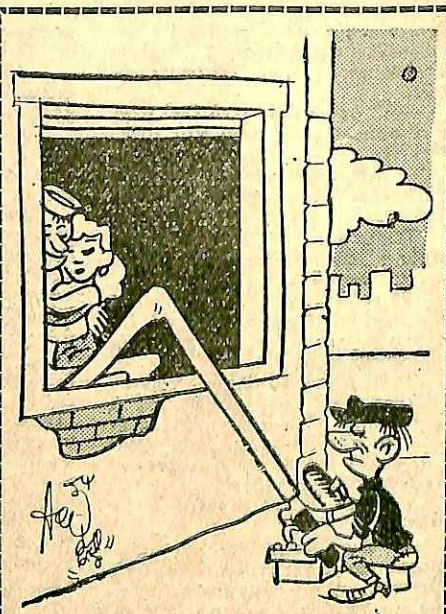
Η Μάργκαρετ Τζόνστον, άλλωστε, έχει γράψει πολλά άρθρα, που αφορούν τα ζητήματα του γάμου.

Πολλές φορές, η γυναίκα αυτή έδωσε τις συμβουλές της για ζητήματα καθαρώς εκκλησιαστικά και που αφορούσαν ολόκληρες ενορίες!...

Ως παράδειγμα αναφέρεται η δεύτερη θέση της ως εφημέριου, μετά την αναχώρησή της από την εκκλησία του Σικάγου. Ήταν μια δοκιμή συνεργασίας μεταξύ των μικρών εκκλησιών στις θρηινές αγροτικές περιοχές του βορειού τμήματος της Πολιτείας Νέας Υόρκης.

Αν και η συνεργασία αυτή, άρχισε με μόνο δυο μικρές συγκεντρώσεις, είχε τέτοια επιτυχία, ώστε οργανώθηκε άμεσα μια ένορία από 4 εκκλησίες και χρειάστηκε η πρόσληψη κι' ενός άλλου εφημέριου για να τη βοηθή στα καθήκοντά της.

Σήμερα πολλές ενορίες ζητούν από τη Μάργκαρετ Τζόνστον να τις επισκεφθεί για να δώσει λύσεις σε διάφορα προβλήματα τους και για ν' ακούσουν το κήρυγμά της.

Αμερικανισμοί.
(Το 'Αρχέλσου)

ΑΠΟΛΕΙΣΘΕΝΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Μήπως σ'ας φέρανε τίποτα έξω
γαλεία;

Κι' άλλος πελάτης!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Διπλή χαρά

— Μαμά, κύττα... Έρχεται ο μπαμπάς...

Μια γυναίκουλα, που ήταν σκυμμένη πάνω σ' έναν τάφο, γύρισε, κύτταξε δυο άντρες που προχωρούσαν ανάμεσα στους διαδρόμους του νεκροταφείου, και στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε η φρίκη κι' η απογοήτευση.

Εσκυψε, γονάτισε κι' ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στη μαρμαρένια πλάκα. Οι λυγμοί την έπνιξαν και μέσα από τ' αναφυλλπτά της ψιθύρισε:

— Οχι, μικρούλη μου, εδώ θα μείνεις! Άλλοιώς θα με πλαισιώσουν κ' έμένα κοντά σου νεκρή.

Ο Λεωνίδας Καρδάκης, ήταν ένας από τους πλουσιώτερους εμπόρους, ενός χωριού της Κύπρου. Το σπίτι του ήταν ανοικτό για όλους τους φτωχούς, γιατί το γέμιζε η ευτυχία και η χαρά.

Τα δυο παιδιά του, ντυμένα σαν αρχοντοπούλα, δεν ήσαν ακατάδεχτα. Έπαιζαν και μοίραζαν το φαγητό τους και τα παιχνίδια τους με τ' άλλα παιδιά του χωριού.

Θα τον κάνω γιατρό, έλεγε ο κύρ Λεωνίδας, καμαρώνοντας το αγαράκι του, που ήταν δέκα χρόνων και προώδεκε τόσο πολύ στα γράμματα.

Ο θεός, όμως, δεν το θέλησε! Και τ' όμορφο παιδάκι του ξεψύχησε μια μέρα, γέρνοντας το ξανθό κεφαλάκι του, σαν μαρμένο μπουμπουκι, πάνω σε κομμένο κλαρί τριανταφυλλιάς.

Ο κύρ Λεωνίδας, η γυναίκα του και το δωδεκάχρονο κοριτσάκι τους έκλαψαν πικρά κι' οι τρεις και κάθε μέρα πηγαίνουν να στολίσουν με λουλούδια το μαρμαρένιο οικογενειακό τάφο τους, όπου κοιτόταν το άμοιρο αγοράκι...

Είχαν περάσει, από τότε, πέντε χρόνια. Μα η άδυσωπητη μοίρα γύρισε τις σελίδες της τύχης τόσο βιαστικά, που ο κύρ Λεωνίδας βρέθηκε μια μέρα δίχως περιουσία, δίχως σπίτι.

Αυτό το σπίτι, που κληρονόμησε απ' τον πατέρα του, το είχε υποθηκεύσει για ένα ποσό, πολύ μικρό, αλλά δύσκολο γι' αυτόν να το εξοικονομήσει.

Ο δανειστής του έγραψε, εδώ και μια βδομάδα, πως είχε ανάγκη από τα χρήματα κι' ότι αν δεν του τα στείλει για να εξηληρώσει το χρέος, θα βγάλει το σπίτι στον πλειστηριασμό.

Η απελπισία του κύρ Λεωνίδα ήταν μεγάλη και ο απαραγκμός μέσα στο σπίτι του ατέλειωτος. Που θα πηγαίναν; Που θα καταστάλαζαν, έπειτα από τόσες συμφορές που τους βόρκαν;

— Γιατί δεν πουλάς τον οικογενειακό σας τάφο; του είπε κάποιος φίλος του.

— Τόν τάφο, όπου βρίσκεται το παιδί μου; Αδυστόν! Πώς να το κάνω αυτό;... απάντησε ο κύρ Λεωνίδας.

— Γερός είσαι, θα δουλέψης! Πούλησέ τον, τώρα, να σώσης το σπίτι σου και μεθαύριο, έχει ο θεός!

Τρεις μέρες έκανε ν' αποφασίσει ο κύρ Λεωνίδας. Τρεις μέρες έμεινε άπνους, πλάι στη γυναίκα του, που έσβυε από τόν πόνο και από τα δάκρυα.

Δεν υπήρχε άλλη λύση. Ή έπρεπε να χάσει το πατρικό του σπίτι ή να πουλήσει τόν τάφο του παιδιού του.

Τρεις μέρες έκανε ν' αποφασίσει ο κύρ Λεωνίδας, αλλά την τέταρτη μέρα κατέθηκε στο χωριό ο Στάθης, ο δανειστής του, ένας νέος, ως είκοσιπέντε χρόνων, πούχε κληρονομήσει πολλά λεφτά από κάποιο θείο του, που είχε πεθάνει στην Αμερική, και δανείζε με υποθήκες, σ' όλους τους χωρικούς της περιφέρειας. Το σπίτι, όμως, του κύρ Λεωνίδα του άρεσε εξαιρετικά και ήθελε πολύ να το κάνει δικό του.

— Μή μου κάνης, κύριε Στάθη, αυτό το κακό! του είπε εκείνος. Είναι το μόνο πράγμα που μου μένει. Αυτό κι' ο οικογενειακός μας τάφος... Θα πουλήσω, όμως, τόν τάφο, να πάρω τα λεφτά και θα σου τα δώσω. Μου κοστίζει πολύ να κάνω ένα τέτοιο πράγμα, γιατί εκεί μέσα αναπαύεται το αγαπημένο μου αγοράκι!... Μα, πώς να γίνει; Άφου η μοίρα με κατατρεχεί!

Ο Στάθης, δεν ήταν κακός άνθρωπος. Πολύ πριν πλουτίσει, ήξερε καλά πως ο Λεωνίδας Καρδάκης ήταν ο πτωχός του χωριού του.

— Καλά, κύρ Λεωνίδα μου, του είπε. Άξια έχει κι' ο τάφος, κάποιο, ος θα τόν αγοράσει, κάτι μπορεί να γίνει...

Και σαν να σκέφτηκε ξαφνικά πως αν τόν έπαιρνε αυτός για τόν χρέος, θα μπορούσε να τόν μεταπουλήσει με κέρδος, του είπε:

— Τόν παίρνω εγώ, κύρ Λεωνίδα! — Έσύ; Μα έσυ δεν κάθεται εδώ...

— Έ, που ξέρεις, μπορεί να μ' άρσει το χωριό σας! Πάμε να μου τόν δείξης...

Ο Στάθης, συνοδεύοντας τόν κύρ Λεωνίδα, είδε ανάμεσα από τα μνήματα, το σπαρτικό θέαμα μιας μπερσας, που είχε αγκαλιάσει τη μαρμαρένια πλάκα του τάφου του παιδιού της. Είπε και τήν όμορφη κοπέλλα που κύτταζε με τρόμο στα μάτια, τους δυο άντρες να πλησιάσουν και που έτρεξε άμεσα να γονατίσει μπροστά τους.

— Οχι, πατέρα, είπε στύν κύρ Λεωνίδα, μην τ'ο κάνης αυτό! Θα πεθάνη η μητέρα από τόν καύμό της. Οχι, δεν θ' άνδρξει πια μόλι, όταν θ' να βγαίνη από τ'ο μάρμαρο ή φωτογραφία του Τάκη μας...

Και γυρίζοντας προς τόν ξένο, του είπε ικετευτικά:

— Λυπηθήτε μας, κύριε! Θα δουλέψω κι' εγώ, θα βοηθήσω τόν πατέρα μου!... Θα πάω να πηγαίνω στο σχολείο, όταν να μην πάω τίποτα η μητέρα μου...

Απορημένος, αμίλητος, ο κύρ Λεωνίδας κύτταζε τ' όμορφο κορίτσι του, που τόν παρακαλούσε. Η καρδιά του σπάρωσε. Μα, τι να κάνει; Γύρισε, κύτταξε τόν Στάθη κι' από τα μάτια του έσταξαν δυο δάκρυα.

Ο Στάθης προχώρησε, πλησίασε τη δύστυχη μητέρα, τη σήκωσε μ' ευγένεια και της ψιθύρισε:

— Πέστε στο παιδάκι σας πως δεν θα ταράζω τόν ύπνο του... Ελάτε, πάμε στο σπίτι, να ηκούσαστε...

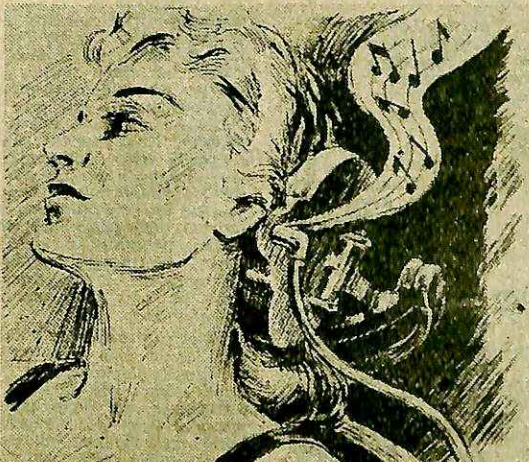
Το μεσημέρι εκείνο ο Στάθης έφαγε μαζί τους. Τους είπε τα πιο παρηγορητικά λόγια, και τους έφερε ξανά τ'ο χαμόγελο στα χείλη. Τους είπε επίσης, πως τ'ο άρεσε τ'ο χωριό και πως αν ήθελαν να τόν κάνουν παιδί τους, θα ζούσε μαζί κι' αυτός στο ίδιο εκείνο πατρικό σπίτι, που ήταν ένα από τα καλλίτερα του χωριού...

Η πρότασή του να παντρευτεί τήν κόρη τους, ήταν τόσο ξαφνική, που απόμειναν για μια στιγμή αμίλητοι. Έπειτα, όμως, μια διπλή χαρά γέμισε τα στήθη τους, γιατί ένοιωθαν πως από τήν ημέρα εκείνη, η ευτυχία ξανάμπαινε στο σπίτι τους.

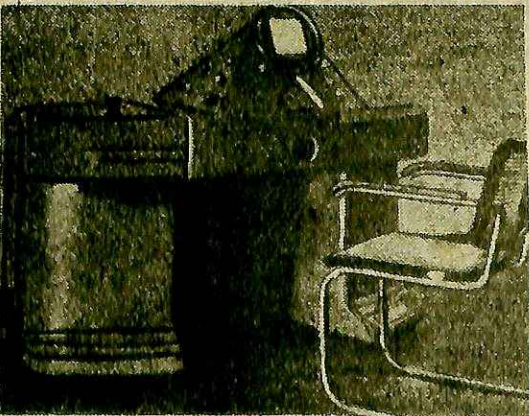
MIPANTA

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΤΑΥΡΩΝ»
Ο Μεξικανός Κάρολος Αρούα είναι γνωστός στόν Ισπανόφωνο κόσμο ως ο «Βασίλης τών ταύρων». Τήν επωνυμία αυτή η Αρούα τήν όφειλει στις δυο μεγάλες φάρμες, που έχει τή μία στο Μεξικό και τήν άλλη στήν Ισπανία, για τήν αναπαραγωγή ταύρων για ταυρομαχίες. Στο αγρόκτημα του Μεξικού ο Αρούα έχει χίλιες αγελάδες, που τού προμηθεύουν κάθε χρόνο τάρους άξιας ενός εκατομμυρίου δολλαρίων. Ο φτηνότερος ταύρος του πωλείται χίλια δολάρια.

ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
Σ τήν Αμερική, πολλοί οδοντογιάτροι χρησιμοποιούν πολυθρόνες εφοδιασμένες με ειδικά ακουστικά, που επιτρέπουν στύν πελάτι τους ν' ακούη, ενώ υποβάλλεται σε θεραπεία, τή μουσική της προτιμήσεώς του, ή όποια μεταδίδεται από δίσκους, από τ'ο γειτονικό δωμάτιο. Διαπιστώθηκε πως ο πελάτης πονάει λιγότερο, όταν ακούη σιγανά τή μουσική που τού άρεσει.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ
Τ'ο ηλεκτρονικό αυτό μικροσκόπιο θεωρείται μια από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις τού αιώνα μας. Με αυτό γίνεται άρατ'α ακόμα και αντικείμενα μεγέθους 6)10. 000.000 τού χιλιοστομέτρου. Ή χρησιμοποιείσ' του όμως δεν μπορεί ν' είναι απεριόριστη, γιατί πολλοί μικροοργανισμοί καταστρέφονται άμεσα κάτω από τόν φονικό βομβαρδισμό τών ηλεκτρονίων.

*
 «ΟΙ Ουγγάροι Έχουν τὰ
 πόδιαφοροι μέσα στὸ αἶ-
 μα τους καὶ τὸ φουμπά-
 λεινε ἡ ῥοπή τους ποὐλένε
 στὸ Ὀλυμπιακὸ Συνέ-
 δριο τὴν ἡμέραν τοῦ Οὐγ-
 γáros Ὀλυμπιακῆς στους
 Ἀγώνες τοῦ Ἀστεριανό-
 (1928) Δρ. Μῆξε φέρειντ.
 »Αἱ.
 Σχολεῖο κι' Δημοτικὸ
 ἀργότερα
 στὸ Γυμνάσιον μισοῦνται
 στὸ φουμπάλλο καὶ πα-
 θαίνουν ἀπ' τοὺς βετερά-
 νους ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς
 πόδιαφορικῆς τέχνης.
 «Ὅπως θά... θυμάσαι ἄ-
 σφαλός, ἀπ' τὸν καιρὸ
 ποὺ στούδαβες στὴν Οὐγ-
 γαρία, συνέχισε τὸ κ. Μῆ-

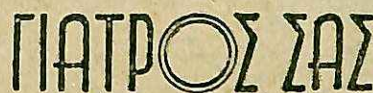

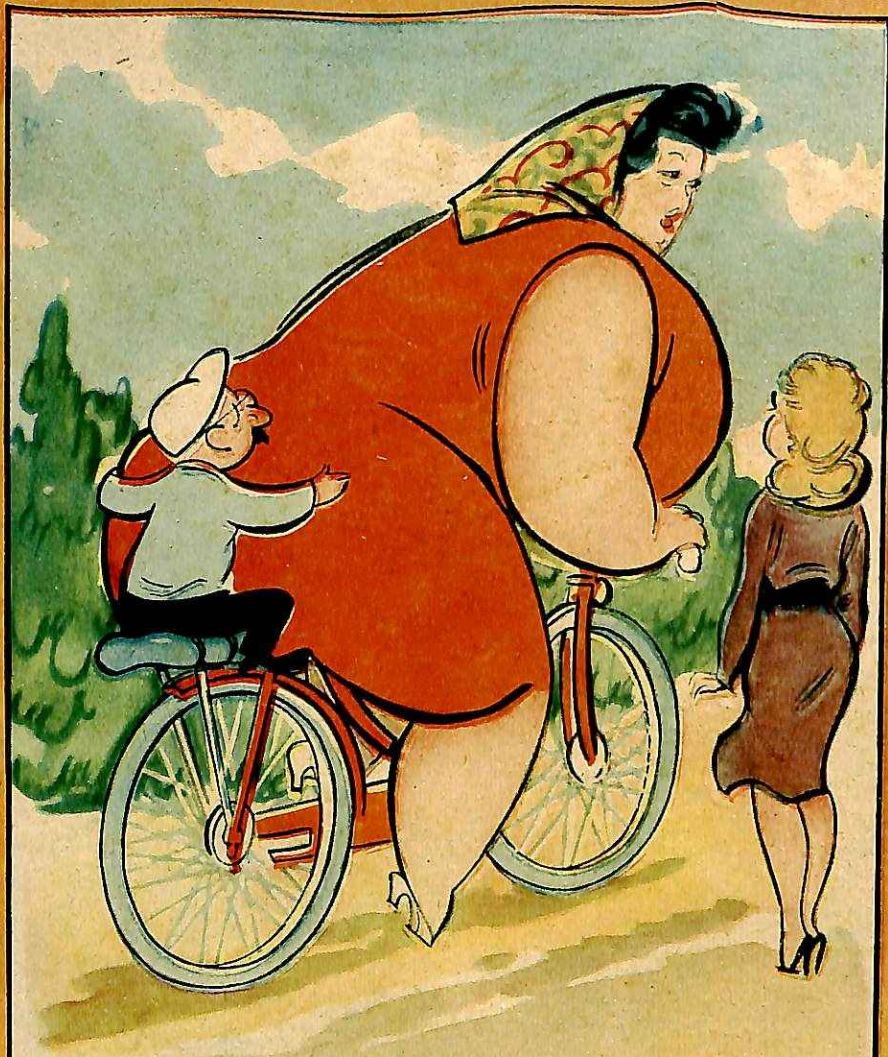
χαρά, ἀλλὰ καὶ μὲ φιλα-
θλο πνεῦμα καὶ μὲ μετρι-
οφροσύνη, ὅπως ταιριάζ-
ει σὲ ἀληθινούς ἀθλη-
τάς.

1) ΤΑΝΥΝ - ΠΑΡΙΣ. 2) ΠΑΜΙΣΟΣ -
-ΛΑΒΕΡΑΝ. 3) ΠΑΡΑΣ - ΜΙΝΩΣ -
-ΑΙΜΟΣ. 4) ΑΛΑΝ - ΚΑΝΑΤΑΣ - ΣΙ-
-ΜΑ. 5) ΔΑΣ - ΣΑΣΑ - ΟΣΟΣ - ΣΙ-
-ΑΙΣ. 6) ΟΜ - ΣΑΝ - ΣΑΣ - ΜΑΚ -
- ΚΩ. 7) ΤΑΚ - ΛΑΛΑΣ. 8) ΖΕ-
-ΛΙΣ - ΤΑΚ - ΛΑΛΑΣ. 9) ΝΟ - ΑΝΕ-
-ΜΩΝΗ - ΑΝ. 10) ΠΑΜΙΡ - ΤΑΣ - ΡΕ-
-ΜΩΝΗ. 11) ΖΗΝΩΝ - ΤΑΣΙΣ. 12) ΑΓ-
-ΜΟΣ. 13) ΣΑΜ - ΣΟΪ - ΓΑ. 13) ΒΑΝ -
-ΝΤΑ - ΗΛΙΣ - ΜΑΝ. 14) ΟΣΙΑ -
-ΛΑΜΑ - ΣΑΜΑΡΑΣ - ΚΑΛΙ. 15) ΣΟΚΙΝ -
-ΣΑΜΑΡΑΣ - ΝΑΪ-ΑΣ. 16) ΣΟΜΑΛΟΣ -
-ΝΗΣΟΣ. 17) ΣΑΤΑΝ - ΑΡΑΣΑ.

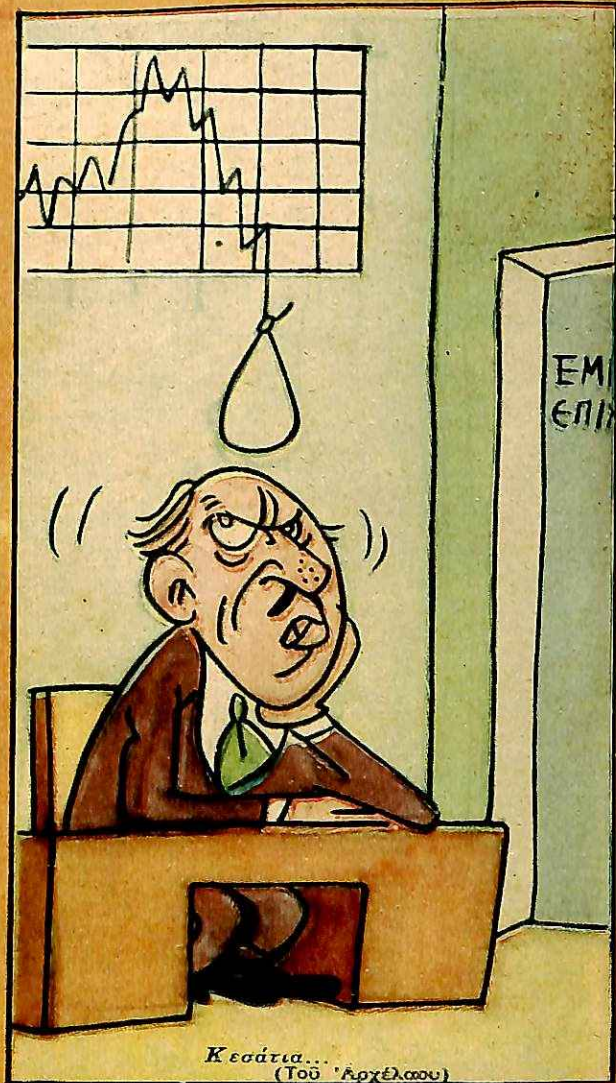
ΑΘΗΝΑΙ

τραίνο! Ο. ΚΙΑΡΕΛΙ

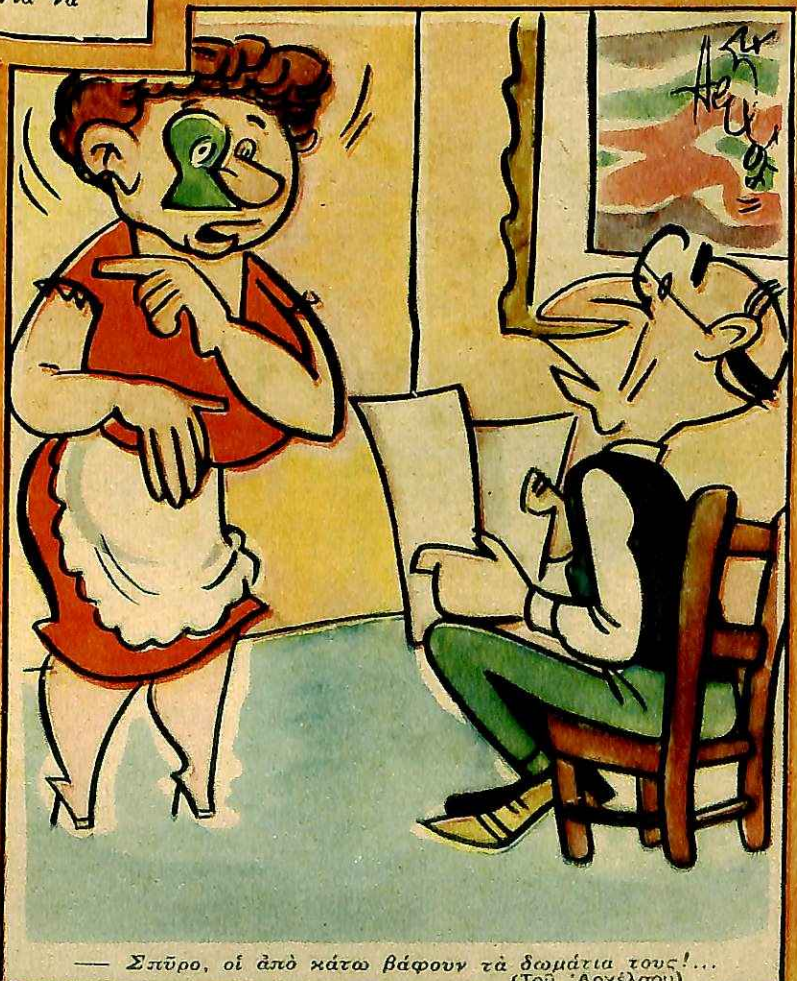
— 'Αποφάσισα νὰ κάνω ἐκδρομὲς μὲ ποδήλατο ἐφέτος γιὰ νὰ θαυμάσω καὶ ὁ Ζαχαρίας τὰ ὠραία τοπεῖα!...

Κεσάτια...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ ἔρωσ... τέχνας κατεργάζεται!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Σπύρο, οἱ ἀπὸ κάτω βάφουν τὰ δωμάτια τους!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)